

ஸ்ரீ

7. 11. 1946

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயாமஃ.

பெரியாழ்வார்

திருவாய்மொத்தருளிய

திருப்பல்லாண்டுமூலமும்,

பரமகாருணிகரான

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளில்லியத்

வ்யாக்யாநமும்,

இதற்குப்பூர்வாகருளிச்சொந்த

அருட்பதமும்

பாகங்களுக்குப் பதவுடையுடைய திருவாய்மொத்தருளிய

பரமாணந்திதாட்டும்,

ஸ்ரீமத்-ம. வே.

திருமலை கல்லான்-சாலை, திருச்செங்கோடு.

பெரிய
1946

திருவினமாசார்யஸ்வாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீமத்-ம. வே. செஞ்சி-திருவெங்கடமுதலியாரால் சந்தரவர்த்த
செஞ்சி-திருவெங்கடமுதலியாரால் சந்தரவர்த்த

செஞ்சி-இலங்கை

அரங்கசாமிமுதலியாரவர்களாலும்

அவாது முயற்சி

செ - இ - திருவெங்கடமுதலியாராலும்,

சென்னை

ஸ்ரீநிகேதன அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Q22:41721.

DO

பெ.அ.பு.
பெ.அ.பு.

இந்த க்ரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை பெருமாடிக் கன் ட்டை செஞ்சி-இஷ்டி அரங்கசாமிமுதலியாரிடத்திலும், அவரது மாரர் செ-இ-திருவேங்கடமுதலியாரிடத்திலும் க்ரயத்துக்குப் பெற் றுகொள்ளலாம்.

இன்னும் ஸ்ரீ.வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீசெவ்வொழியாபவா துய்யைமகிழ்வித்த கண்ணகன்வழி.

ஸ்ரீவரவாரிசுநயெந்நீ.

த னி ய ன் ன்.

ஸ்ரீசெவ்வொழியாபவா துய்யைமகிழ்வித்த கண்ணகன்வழி.

யதிநுபு வணவெந்நீயாபவா துய்யைமகிழ்வித்த.

ஸ்ரீசைலேசதயாபவா துய்யைமகிழ்வித்த கண்ணகன்வழி.

யதிநுபு வணவெந்நீயாபவா துய்யைமகிழ்வித்த.

(இதனதுபதப்பொருள்.)

ஸ்ரீசைலேச - ஸ்ரீசைலார்யருடைய, தயா - தலைக்கு, பாத்தம் - பாத்தம், திபக்த்யாதி - ஜ்ஞாநபக்திகள் முகலகிய, குண - குணங்களில், அர்ணவம் - கடல்போலவருமாகிய, யதிநுபு - யதிநுபு, ப்ரவணம் - அன்புள்ள, ரம்மஜாமாதரம் - ரம்மஜாமாதரம், ருருபம் - ருருபம், தையுடைய, முநிம் - மணவாளமாமுநிகளை, வணங்குகிறேன் - என்று. (க)

(இதனதுபதப்பொருள்.)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளியின் கருபக்தப்பாதாரம், ஜ்ஞாநபக்திகள் முதலாகிய குணங்களில் கடல்போலவருமாகிய, யதிநுபு - யதிநுபு, ப்ரவணம் - அன்புள்ள, ரம்மஜாமாதரம் - ரம்மஜாமாதரம், ருருபம் - ருருபம், தையுடைய, முநிம் - மணவாளமாமுநிகளை, வணங்குகிறேன் - என்பதாம்.

யதிநுபு வணவெந்நீயாபவா துய்யைமகிழ்வித்த.

யதிநுபு வணவெந்நீயாபவா துய்யைமகிழ்வித்த.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாரம்நாதாமுநமத்யமாம்.

அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாமவந்தேசுருபரம்பாரம்.

(இ-ள்) லக்ஷ்மீநாத - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீநாயகனை, ஸமாரம்பாம் - பாரம்பத்திலும், நாத - ஸ்ரீமநாதமுநிகளையும், யாமுந - ஸ்ரீயானவந்தாரையும், மத்யமாம் - மத்யமத்திலும், அஸ்மத் - என்னுடைய, ஆசார்ய-ஆசார்யனை, பர்யந்தாம் - அந்தத்திலுமுடைய, குருபரம்பாரம் - குருபரம்பாரையு, வந்தே - ஸேஷிக்கிறேன் - என்று. (உ)

ஸ்ரீரெதராஜாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீ ஜெதநிமஹாஜேஹாஷெஸிகாயநஜ:

தனியன்கள்.

ராரா நுஜியாவா துஜா நவெராமு ஹிஷணம்
ஸ்ரீ உஜை நாயாரும் வஜை வஜா ஹிஷணம் ||
ராமா துஜயாபா த்ரம்ஜனாநவைராக்யபூஷணம் |
ஸ்ரீ மத்வேங்கடநாதார்யம்வந்தேவேதாந்ததேஸிகம் ||

(இதனதுபதப்பொருள்.)

ராமாநுஜ - ஆத்மோயராமாநுஜசார்யரென்று சொல்லப்பட்ட அப்புள்ளாரருடைய, தயா - தயைக்கு, பாத்ரம்-பாத்ரபூதரும், ஜ்ஞாநவைராக்யம்-ஜ்ஞாநவைராக்யங்களை, பூஷணம் - ஆபரணமாகவுடையவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்-ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதாசார்யரென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவருமாகிய, வேதாந்ததேசிகம் - வேதாந்ததேசிகரை, வந்தே - வணங்குகிறேன்—எ-று. (க)

(இதன துதா த்பர்யம்.)

ஆக்டோயராமாறுஜாசார்யமொன்று சொல்லப்பட்ட அப்புள்ளருடைய தைய க்குப் பாத்தரூதரும், ஜ்ஞாநவைராக்யங்களை பூஷணமாகவுடையவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதாசார்யமொன்றுத் திருநாமத்தை யுடையவருமாகிய வேதாந்ததேசிகரை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

[illegible]

(இ-ள்.) லக்ஷ்மீநாத - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீநாயகனை, ஸமாரம்பாம் - ப்ராரம்பத்திலும், நாத - ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளையும், யாமுந - ஸ்ரீயானவந்தானையும், மத்யமாம் - மத்யமத்திலும், அஸ்தமத்-ஐன் னுடைய, ஆசார்ய - ஆசார்யுனை, பர்யந்தாம் - அந்தத்திலுமுடைய, குருபரம்பராம் - குருபரம்பரையை; வந்தேத-ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (உ)

(2)

(தர்-ம்.) ஸ்ரீமக்காராயணனை ஆதிபிலும், ஸ்ரீமக்காதமுநிகளையும் ஸ்ரீயாளவந்தாரையும் மதயமத்திலும், எனது ஆசார்யனை அந்தத்திலும் உடைய குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

யொநிதழிவு-தவழாஜியுமர-த
வொரொதவழிதராணிதணாயதெந|
அவழ-ரொம-மவதொவழிதெயசுலியொ
ராபாந-ஜலுவிராணளபாணவ்வெ||

யோநித்யமச்யுதபதாமபுஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்திதராணிக்ருனாயமேநே|
அஸ்மக்குரோபகவதோஸ்யதயைகஸிநேதோ
ராமா துஜஸ்சபணௌசரணமபரபத்யே||

(இ-ள்.) யசு-எந்தபாஷ்யகாரர், நித்யம் - நிரந்தரம், அச்யத-நாசரஹிதனாகிய ப்ரியபதியினுடைய, பதாமபுஜ்யகம் - பாதாரவித த்வயமாகிய, ருக்ம்-ஸ்வரணத்தினிடத்தில், வ்யாமோஹதஃ - விசேஷாதாததைய யுடந்திருக்கிறவராய், ததிதராணி - அந பகவத்பாதத்வயத்துக்கு வ்யதிரிந்தமாகியவ்ஷயங்களை, த்ருணய - த்ருணபராயமாய், மேநே - கிணத்தாரோ, அஸ்மத்ருரோ - அப்படிப்பட்ட என்னுடைய ஆசார்யருட. பகவதஃ - பூஜ்யரும், தடைகஸிதோ - காதுணயாத்நாகாருமாகிய, அஸ்ய - இந்த, ராமாதுஸ்ய - ராமாதுஜாசார்யருடைய, சரணௌ திருவடிகளை, சரணம - ரக்ஷகமாய், பரபத்யே - ஆசிரயிக்கிறேன்— எ-று. (ங)

(தா-ம்.) எந்தராமாஜார் திருநெல்வேலி மீம்நாராயணனுடைய இரண்டு திருவழிகளில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய், வேறுவிஷயங்களைத் துறந்து தக்கவகாப்பநிலைத்தாரே, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசையையும், புனிதத்தக்கவரும், கருபாளமூர்தம்போன்றவருமாகிய இரதராமாஜாருடைய திருமுகனை எவ்வகையாக ஆசைப்படுகிறேன் என்பதாம்.

ஐதாவிதாபுவதயஸநபாலிவதி
 வவஃயெவநியெநேடிநயாநா
 குடிவஸநககுவதெவகுகுஸாவிராதி
 ஸீததவிபுமஹெபுணாதிதிபுபா ||

மாதாபிதாபுவதயஸ்ததபாவிபூதி
ஸஸாவமயதேதவநியமெநமதவ்யாநாம|
ஆத்யஸ்யநஃகுலபதேதவகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத்ததங்க்நியுகளம்பரணமாமிழாந்தகா||

(இ-ள்.) மாதாபிதா - தாய்தந்தைகள், யுவதய:-யௌவநஸ்திரீகள், த
நயா:-புதரர்கள், விபூதி: - ஐஸ்வர்யம், ஸர்வம் - ஸமஸ்தமும், மதந்வயா
நாம் - என்வம்சத்தாருக்கு, ஸியமேந-நியமத்தினால், யதேவ - எந்தஆழ்வா
ருடையதிருவடிகள் ஆகின்றனவோ, ஆத்மஸ்ய - முதல்வராகிய, ந:-என்
னுடைய, குலபதே: - பரப் பரஜகூடஸ்தராகியசடகோபருடைய, வகுளா

பிராம்மம் - மகிழ்மலர்களால் மனோஹரமாகிய, ப்ரீமத-தஜஸஸோபகூடாய்,
ததங்கரியுள்ளம் - அந்தபாததவந்தவத்தை, மூர்தநாஸஸஸினாலே, பரண
மாம் - ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (ச)

(தா-ம்.) தாய்தந்தைகள் யெளவனத்தீர்கள் புத்தர்கள் ஜஸ்வரீயங்கள் ஆகிய
எல்லாம் என்வம்சத்தாருக்கு நியமத்தினால் எந்த ஆழ்வாருடைய திருவழிகள் ஆகி
ன்றனவோ, அந்தமுதல்வராகிய என்னுடைய ப்ரபந்நஜகூடஸ்தராகிய சடகோப
ருடைய, மகிழ் மலர்களால் அலங்க்ருதமாய் தேஜஸ்ஸோடு விளங்குகிற, இரண்டு
திருவழிகளையும் ஸிரஸ்ஸாலே வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

ஹூதம்ஸுரஸூஹோஹபஹுநாய
ஸ்ரீஹகிஸாரகூஸஸெவாரபொயிவாஹாநு|
ஸூகாஹி ரெணுவரகூடபகீநு, பிஸூநு
ஸ்ரீதேவராஜஸூகிஸபணகோவநிதிக்ரு

பூதம்ஸரஸ்சமஹதாஹ்வயாபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாநு|
பக்தாங்கிரேணுபாகாலயதிக்ருமிஸராக்
ப்ரீமதபராங்குமுநிம்பாணதேவஸிநிதிபம்||

(இ-ள்) பூதம் - பூதத்தாழ்வானாயும், ஸரஸ்ச-ஸரஸ்ஸில் அவதரித்த
பொய்கையாழ்வானாயும், மஹதாஹ்வய - பெயாழ்வானாயும், பட்டநாத-
பெரியாழ்வானாயும், ஸ்ரீபக்திஸார - திருமழிகைபாழ்வானாயும், குலசேக
ர-குலசேகராழ்வானாயும், யோகிவாஹாநு - திருப்பாணாழ்வானாயும், பக்
தாங்கிரேணு - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வானாயும், பாகால - திருமங்
கையாழ்வானாயும், யதிக்ருமிஸராக் - பூதயராகியமதிராஜனாயும், ப்ரீமத-
கைங்கரியுத்தராகிய, பராங்குமுநிம் - நம்மாழ்வானாயும், நித்யம்-நிரந்த
ரமும், ப்ரணத-ஸேவித்தவன், அஸ்மி-ஆனேன்—எ-று. (ரு)

(தா-ம்.) பூதத்தாழ்வானாயும், பொய்கையாழ்வானாயும், பெயாழ்வானாயும்,
பெரியாழ்வானாயும், திருமழிகையாழ்வானாயும், குலசேகராழ்வானாயும், திருப்பா
ணாழ்வானாயும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வானாயும், திருமங்கையாழ்வானாயும்,
யதிராஜனாயும், நம்மாழ்வானாயும், நிரந்தரமும் சேவித்தவன் ஆனேன் என்பதாம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமః.

ஸ்ரீவரவரமுநயேநமః.

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டு.

தனியன்கள்.

மௌனவெநயீதுவாஹவெடாநஸெஷாநு
நாவதிவரிகிவௌௌஹாஹாதுகாஹி|
ஸௌௌரஹவஹிௌௌௌநாயஸௌஸாஹாஹி
விஜகௌதிவகௌௌவிஷௌவிதௌநாஹி||

குருமுகமநதீத்யப்ராஹவேதாநசேஷாந்
நரபதிபரிக்கலிப்தம்சுல்கமாதாதுகாமஃ|
ஸ்வசுரமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாஹாந்
த்விஜகுலதிலகந்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாமி||

(இதனதுபதப்பொருள்.)

யஃ - எந்தப்பெரியாழ்வார், நரபதி - ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறராஜனா
ல், பரிக்கலிப்தம் - ஏற்படுத்தப்பட்ட, சுல்கம் - வித்யாசுல்கத்தை, ஆதாது
காமஃ - க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய், குருமுகம் - ஆசார்யமுகத்தால்
ல், அநதீத்ய - அப்யஸிக்காமலே, அஸேஷாந் - ஸமஸ்தமாகிய, வேதாந்-
வேதங்களை, ப்ராஹ - உபந்யஸித்தாரோ, ரங்கநாதஸ்ய - ஸ்ரீரங்காதிபனு
க்கு, ஸாஹாந் - ப்ரத்யக்ஷமாய், ஸ்வசுரம் - மாமனாரும், அமர-தேவதை
களால், வந்த்யம் - ஸ்தோத்ரம்செய்தற்குத்தக்கவரும், த்விஜகுல- ப்ராஹ்
மணவம்சத்துக்கு, திலகம் - அலங்காரபூதருமாகிய, தம்விஷ்ணுசித்தம்-அ
ந்தப்பெரியாழ்வாரை, நமாமி-ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (க)

(இதனதுதாத்பர்யம்.)

எந்தப் பெரியாழ்வார் ஸ்ரீவல்லப தேவனென்கிற அசௌலேற்படுத்தப்
பட்ட வித்யாசுல்கத்தை க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய், ஆசார்யமுகத்தால்
அப்யஸிக்காமலே ஸமஸ்தவேதங்களை உபந்யஸித்தாரோ, ஸ்ரீரங்காதிபனுக்கு மா
மனாரும், தேவர்கள் வந்திக்கத்தக்கவரும், ப்ராஹ்மணவம்சத்துக்கு அலங்காரபூதரு
மாகிய அந்தப்பெரியாழ்வாரை ஸேவிக்கிறேன் என்பதாம்.

அவதாரிகை—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனையிருக்கும்.
அந்தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப்
பெருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்காரம் பண்ணும்படி சொல்லு
கிறது.

வ்யாக்யாநம்—(மூரூபவநீத ௧)-ருருமுகமநீத்ய) (க) ஸ்வ
தஸ் ஸர்வஜ்ஞனாஸ்வேச்வரனும், “வ்யாஜீவநஸக்யுத்யோகம் ப்ரஹ்
வீரூபாலவிலாஸு-ஸாந்திபநேஸ்ஸக்ருத்ப்ரோக்தம் ப்ரஹ்மவித்யாஸவிஸ்
தரம்” என்னும்படி - ஸாந்திபநியிடத்திலே யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும்
(௨) அதிகரித்தது. இவர், அங்ஙன் ஒருருருகலவாஸம்பண்ணி (௩) தந்
முகேந * நலங்களாய நற்கலைகள் நாலையும் (ச) அதிகரியாதே, புண்டரீக
ரைப்போலே * துளவத்தொண்டிலே மண்டி, ஸ்ரீமாலாகாரரைப்போலே
* சூட்டுநன்மலைகளைத் தொடுத்து, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச்
சூட்டி அடிமைசெய்து போந்தார்; ஏவம்விததாஸ்யரஸஜ்ஞரான விவர்,
(நராவதிவரிக்ஷிபு - ஸு-ஸூரீபாடா-தூகாரி - நரபதிபரிக்கலிப்தம் ஸு-லக
மாதாதுகாமா) என்று ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜாவாலே பரதத்தவ
நிர்ணய பூர்வகமாக புருஷார்த்தலாபத்தை லபிக்கைக்காக அநேகமான
(௫) அர்த்தத்தை வித்யாகல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டி-
வைக்க, இப்படி நிர்மிதமான அந்த தநத்தை வடபெருங்கோயிலுடையா
னுடைய ஆஜ்ஞனாலே ஆஹரித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்கிற அபே
கைஷயயுடையாய், வித்வித்கோஷ்டியிலே சென்று; (சுஸெஷாநு -
வெஷாநு - ப்ராஹ்-அஸேஷாந - வேதாந்-ப்ராஹ்) “வேண்டிய வேதங்க
ளோதி வினாந்து கிழியறுத்தான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு
அப்போது * வேதப்பிரானாரான * பீதகவாடைப் பிரானார்தாமே பிரம
குருவாய், * போதிஸ்கமல வன்னெஞ்சம் புகுந்து * நாவினுளாலும் * நா
வினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளை இவர்முகேந பேசவிததானிறே.
* எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தையான * ஞானப்பிரானுய்த்து இவரை
* ஞானக்கலைகளை யோதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிட
மொழிந்து ஓதாதவிடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * மயர்வறமதிநல
மருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செய்யும்படி விசதமாய்த்து,
அத்தாலே “ வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேவிறுந்த விளக்கை விட்டுசித்
தன் விரித்தன்” என்னும்படி பரதத்தவ ஸ்தாபநம்பண்ணி அந்த வேத
தாற்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை * அங்கானேமேல் மங்கலவிதி வருகை
யிலே மங்களாசாஸநமாக வருளிச்செய்தார், “வெஷாநுஸெஷாநு-வேதா
நஸேஷாந” என்கிறதுக்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம், “வெவெஷுஸு
வெஷு ரஹ்ரெஷு - வேதைஸ்சஸர்வை ரஹ்மேவவேதய” என்னக்
கடவதிதே.

:(பூரூப - ஸ்வஸூரம்) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழி
யறுத்து அந்த தநத்தை ஸ்வாமிஸநிதியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீளவும் தம்
துறையான * துளவத்தொண்டிலே மூண்டு நடத்திக்கொண்டு போர;
அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருந்துழாயடியிலே

(௧) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞன் - எல்லாவற்றையும் தானேயறிந்தவன். (௨) அநி
க்ரித்தல் - ஓதாதல். (௩) தந்முகேந - அவ்வுழியாலே. (ச) அதிகரியாது - கற்காமல்.
(௫) அர்த்தம் - பணம்.

யவதரிக்க; இவரும் * திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சுபிராயத்
திலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களை அநுகரித்துத்
திருப்பாவைபாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய்மலரை,
“வியன் துழாய்க்கற்பென்றுகூடும் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியேகூடிக்
கொடுத்தவராய், பின்பு ப்ராப்தயௌவநையாய், * மானிடவர்க்கென்று
பேச்சுப்படியல் வாழாததன்மையளாய், “தீமுகத்து நாகணைமேற் சேருந்
திருவாங்கர்” என்றும், “பணவாளவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்
மணவாளர்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப்பெருமானை
ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையா
னார்; * மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டன்பிரான் கோ
தையைக்கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஒளபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதாவாக
ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனானார். அத்தாலே (சுரேஷ்ட ௧௮-அம
ரவந்த்யம்) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனை தம்
மை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேத்துமாப்போலே, இவர் தம்மையும் அமரர்
வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தம்மையே யொக்க வருள்
செய்வரிதே. பட்டநாதரான மாத்ரமன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்ய
ராயிருக்குமவொன்கிறது. “விரும்புவ ரமரர்மொய்த்து” என்னக்கட
வதிறே. அஸ்தாநேய சங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸநம் பண்
னுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதங்களைப் பண்
னுவர்கள். “வாஸுரநீலஜாலெவ - பரஸ்பரநீசபாவை” என்னக்கட
வதிறே. இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்டநாதகுலத்
தைச்சொல்லுகிறது. (விஜகூஉ.திவக்ஷு-தவிஜகுலதிலகம்) என்று * வே
யர்தங்கள்குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “அந்தணனையான்கண்ட
தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார், தவிஜகுல
திலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண குலத்துக்கெல்லாம் முக்யராய், சிரஸா
வாஹ்யராய், ஸ்ரோஷ்டராயிருக்கையென்றபடி. (தேவியு.வி.தூ-தம்விஷ்
ணுசித்தம்) அப்படி ஸ்ரோஷ்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே
யுடையரானவரை யென்கிறது. “வில்லாண்டான்நனை வில்லிபுத்தூர்
விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்” என்று - அடியிலே தமக்கு நிரூபகமாக
ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. “விட்டுசித்தர்” என்கையாலே,
“மின்னுதல் விட்டுசித்தன்விரித்த” என்று-பெரியாழ்வார், திருமொழியடி
யிலும், “விட்டுசித்தன்மந்தே கோயில்கொண்டகோவலனை” என்று -
முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்தத் திருநாமத்தாலே அந்த ப்ராப்த
ப்ரவத்தாவென்னுமதுவும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே.
“அந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து என் மந்தனுள்
னேவந்துவைகி வாழ்ச்செய்தாயெம்பிரான்” என்னும்படி-இவர் திருவுள்ள
த்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனாயிருக்குமாய்த்து. (விஷு.வி.தூ - விஷ்ணுசித்
தம்) * விஷ்ணுநால்யபதேஷ்டவ்யராயிருக்கிறபடி. “நின்கோயிலில்வா
ழும் வைட்டணவன்” என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை

(க) அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான் (தவ்வீஷு-விதம்மோரி - தம்விஷ்ணு சித்தம்மமாமி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை “கிழியறுத்தான்பாதங்கள் யாழுடையபற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். “ஒஃநமோவிஷ்ணவே - ஒம்நமோவிஷ்ணவே” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அனாவயிரும், இங்கேயிறே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நம்பி விட்டுசித்தரிதே. இத்தால் - ப்ரதம ப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்வக்தாவான ஆழ்வாரை “தவ்வீஷுவிவாடியெக-தம்பூர்வமபிவாதயேத்” என்று ப்ரதமம் திருவடிதொடும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து.

அ-கை—(மின்னுர்தடமதிளித்தாதி) இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரானை பெரியாழ்வாரவதரணஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்தாதிக்களிலே தர்ப்தியையும் மநஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

மின்னுர்தடமதிள்குழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகாற்
சொன்னார்கழற்கமலஞ்சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்னுரைத்தோங் கீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோநெஞ்சமே வந்து.

(இ-ள்.) மின்-மின்னுதல்- மணிகளாலொளிவிடுதல், ஆர் - நிறைந்த- அதிகமான, தடம்-அகலப்பரப்பும், உயர்ந்தோங்குகையுமுள்ள, மதிள்-திருமதிளாலே, சூழ்-வளைக்கப்பட்ட, வில்லிபுத்தூர்என்று- ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரொன்று, ஒருகால்சொன்னார் - ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய, கழற்கமலம்- திருவடித்தாமரைகளை, சூடினோம்- விசேஷபூஷ்பமாகமுடித்தோம், முன்னாள்- புருஷார்த்தம்வெளியாகாதகாலத்தில், கிழி-பொருண்முடிப்பை, அறுத்தானென்று - அறுத்துவெளியிட்டவனென்று, உரைத்தோம் - சொல்லப்பெற்றோம், ஆகையாலே, கீழ்மை-நரகத்திலே, இனி - இனிமேல், சேரும்-முன்போற்செல்லுகிற, வழி-மார்க்கத்தை, அறுத்தோம் - அறப்பண்ணினோம், நெஞ்சமே-மனஸே, வந்து-ஸம்ஸாரரஹிதராய்வந்து—எ-அ.(உ)

(தா-ம்.) மனஸே, ரத்தகசிதமான திருமதிள்குழந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய திருவடிகளை விரஸாவஹித்தோம், வித்யாகல்கத்தையறுத்துபுருஷார்த்தத்தை வெளியிட்டவனென்று சொல்லப்பெற்றோம், ஆகையால் இனிநரகத்தில் முன்போற்செல்லுகிற மார்க்கத்தைநீங்கினோம் ஸம்ஸாரரஹிதராய்வந்து என்பதாம்.

வ்யா-ம்—(மின்னுர்தடமதிள்குழ்) தேஜஸ்ப்ரகரமான பெரியமதிள்களிலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் - * செம்பொனையந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியாய், அநுகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதிள்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரரான பெரியாழ்வாரிருக்குமரில் மதிளிதே ; ஏவம்வீதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட (வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார் கழற்கமலஞ்சூடினோம்) ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை * பைங்கமலத்தன் டெரிய லாகத் தலையிலே சூடினோம். “கோவிந்தன் தன்னடியார்களாகி யெண்டி சைக்கும் விளக்காகி நித்பாரிணையடியென் தலைமேலவே” என்றிறே ஆழ் வாரு மருளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடை யானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்த்து. “வில்லிபுத்தூருறைவான்” “வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான்” “அன்னவயல் புதுவையாண்டான்” “கோதைபிறந்தவூர் - வில்லிபுத்தூர்” என்னக்கடவ திறே. ப்ரணவம்போலே மூவரும் கூடலாயிருக்கை; இப்படி உத்தேச்ய மான ஜுரா ஒருக்கால் அதுஸந்திப்பார் எப்போது முத்தேச்யராகையா லே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிரோபூஷணமாக தார்யமென்கிறது; “அர சமந்தானடிசூடுமரசு” என்னுமாப்போலே. பின்னை விரோதிகள் செய்த தென்னென்னில் (முன்னுள்கிழியறுத்தானென்றுனாத்தோம் கீழ்மையி னில்சேரும் வழியறுத்தோம்) முன்னுள்கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத் திலே பாண்டியன் வித்யாசல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசெ ன்று, வேதாந்தார்த்தமுடிகே “விஷ்ணுவே பரதத்த்வம்” என்று விஷ்ணு சித்தரான தாம் வித்வஜ்ஜநங்களைவென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ் வாருடைய இந்த (க) அத்யத்புதகர்மத்தை அநுஸந்தித்தோம்; அத்தா லே (கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்) “ஜநகூடிவலெலிவபு வன வபுயாவெதிதததத: | துக்ஷாபெஹம்பு நஜநு நெதிரெதிவலா ஜபுந - ஜம்மகர்மசமேதிவ்யம் ஏவமயோவேத்திதத்த்வத: - த்யக்த்வா தேஹம்புநர்ஜம்நேதிமாமேதிஸோர்ஜுந” என்று - கர்ஷணவிஷயத்தில் ஜம்மகர்மங்கள். ஜம்மஸம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலேயாய்த்து விஷ் ணுசித்தர் * ஜம்மகர்மங்களும். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜம்மமும், கிழி யறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும்.கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுக்கையாவது- நிஹீநகர்த்தயத்தாலே ப்ராபிக்கும் ப்ரதிபந்தகமானமார்க்கத்தைச் (உ) சே தித்தோம்.[புறநெறிகளைக்கட்டு]அவைதிகமார்க்கத்தையடைகை பாபபல மிறே. “மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்” என்று - இவர்தாம் ஸம்மார்க்கவர்த்திகளிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில்சேரும் வழி” என்று-அதபதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்க்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்குக் கீழாய் புநராவர்த்தி லக்ஷண ஹேதுவான (ங) தூமாதி மார்க்கத்ரபத்தையும் நிரோதித்தோம். (நெஞ்சமேவந்து) * நெறிநின்ற நெஞ்சாய், நீ அநுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். (வந்து) இவ்வளவும் வந்து; - ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரொன்றொருகால் சொன்னார்கழற்கமலஞ்சூடினோம்;கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றே நீ யநுகூலித்தத்தால் பெற்றபேறு; நீ யென்வழி வருகை யாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தியோபாதி அநிஷ்டநிவா ரணமும் பலமிறே. (நெஞ்சமேவந்து) “நெஞ்சமே நல்லைல்லி யுன்னைப் பெற்றாலென்செய்யோ மினியென்னகுறைவினம்” என்றாப்போலேபெற்

(க) அத்யத்புதம் - மிக்க ஆச்சர்யம் (உ) சேதித்தோம் - அறுத்தோம். (ங) தூமம்-புகை.

றபேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹர்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூர்” என்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்றது-“வண்டின்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், “மென்னடை யன்னம் பார்து வினையாடும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பொருளும் மகளாரும் ஒருக்காற்சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னா னென்பபடி. ஸம்பந்தாதுஸந்தாரம் ஸகர்த்தென்பபடி.

அ-கை—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், பரபந்தவக்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டப்பிரான்வந்தானென்

றீண்டியசங்கமெடுத்தாத—வேண்டிய

வேதங்களோடு விரைந்துகிழியஅருத்தான்

பாதங்களையாழுடைய பற்று.

(இ-ள்.) பாண்டியன்-ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறபாண்டியராஜன், கொண்டாட - மேன்மேலேத்த, பட்டப்பிரான் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத்தலைவன், வந்தானென்று - எழுந்தருளினானென்று, சண்டிய - கூடின-அநேகமான, சங்கமெடுத்து-சங்குகளைக்கொண்டு, ஊத-அநேகரூபங்களை, வேண்டிய-அக்காலத்துக்கு ஆவஸ்யகமாகிய, வேதங்கள்-வேதார்த்தங்களை, ஒதி-தெரியச்சொல்லி, விரைந்து - தாமஸியாமல், கிழி-வித்யாசல்கமாகியபொருண்முடிப்பை, அருத்தான்-அருத்தவனுடைய, பாதங்கள்-திருவடிகளே, யாம்-நாங்கள், உடைய-ஆஸ்ரயமாகவுடைய, பற்று-ஆதாரம்—எ-று. (ங)

(தா-ம்.) ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற பாண்டியராஜன்கொண்டாடும்படி வேதார்த்தங்களைத்தெரியச்சொல்லிக் கிழியருத்த பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளே எங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் என்பதாம்.

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) “தென்னன் கொண்டாடும்” என்னுமாப்போலே, நமக்கு பரந்தந்தவநிர்ணயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டப்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தகையிலே (சண்டியசங்கமெடுத்தோத) நிர்ண்டிருக்கிற வித்வத்ஸங்கமானது, ஒரோபரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிறபரசம்ஸாரபரவாக்யங்களையெடுத்து ப்ரஹ்மருத்ராதினைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்னுதல்; (சண்டியசங்கமெடுத்தாத) என்று-ஜயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலேமெடுத்துதவென்னுதல். “பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தாதிசங்கொளி” என்னக்கடவதிமே. (எடுத்தாத) என்றபொது - சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்பபடி. (அடுத்தாத) என்றபொது-கிட்டிஊதவென்பபடி. அநிக்ஷேபித்தவித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி. (வேண்டியவேதங்களோடு) “ஸுவெபுவெடாயஹுதோநகி - ஸர்வேவேதாயத் பதமாமருதி” வெவெழுஸுவெபுவெஹுஹெவெவெஹு-வேதாஸ்சஸர்வரஹமேவவேத்யா” என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதநபரகாரத்தையும் ஆராத்யவஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரந்தவத்தைஸாதித்துஇனித்தாமுகைக்கு ஹேதுவென்? என்று திர

வடிகளிலே தாழ்த்தகிழியை, தவிரித்து அறுத்தவருடைய - தரவ்யக்ரந்தி
யையறுத்தவருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிராணபாதங்கள்.
(யாமுடையபற்று) “பட்டர்பிராணமயேன்” என்னும்படி அவர்க்கு சே
ஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரகக்ஷ. “தனகயாண்சரணம் தமர்கட்டுகோர்
பற்று” என்கிறபொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, * அவனைப்பல்
லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன்தான். (யாமுடையபற்று) நம்மு
டைய, அரண்-புகல், உபாயம், சரண்யமென்பபடி. (யாமுடையபற்று-பற்
தற்றம்முடையபற்று. “பற்றிலார்பற்றதின்ருள்” என்னக்கடவதிநே.

பிள்ளைலோகஞ்சீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநம:.

பெரியவாச்சான்பின் வளைய நுனிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

[illegible]

(க) அய்யபிண்டம் - பழுக்கக்காய்ச்சினை இரும்பு, (உ) அசித்பீரத்யாளஸ்தி, அசிதது என்கிற நினைவு, (ஈ) மமதாபுத்தி - மமகாரம், (ச) ஸ்வாபித்தி நியத்தர் த்வம் - யஜுமாரனாநிருக்கையும் கட்டினையினையும், (ஞ) அத்தயவஸித்த - நிச்சயித் து, (ஈ) பாரதந்தர்யம் - பிறர்வசப்பட்டுடனாக, (எ) அத் ஏவ - ஆகையாலே, (அ) ராகத்தேவம் - உடம்புமனையும்.

ஸஹஸ்தீவவிவெகூஸீஸொலோநஹஸ்தீவபிவகாரூணிகொஹிதி - ஹர் த்துந்தமஸ்ஸதஸதீசவிவேக்துமீசோமாமம்ப்ரதீபபிவகாரூணிகோததாதி” என்னக்கடவதிமே.

இந்த சாஸ்த்ர (க) ப்ரதாநமும் வாஸநாதாவிதமாகையாலே அகிஞ்சித்தரமாக, (உ) ஒலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே (ங) எடுத்து விடும் ராஜாக்களைப்போலே ராமகர்ஷணத்தினைப்போலவந்தவதரித்து, “விதூ ரூவநநிரொஸாஸ ஹரஜாஜஸுஸாஸநாக்-பிதூர்வசநரிந்தேஸாத் பாத்வாஜஸ்யஸாஸநாத்” என்று-(ச) பித்ர்வசநபரிபாலநாதிகோ (ரு) ஆசரித்தருளியும், இனாயபெருமானே யிடுவித்து, “வகுத்தவிஷயத்தில் சேஷவர்த்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், “ஸாஜஞ்ஞாஹஞ்ஞாஸோஸு - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய” என்றுகொண்டு இந்த வர்த்திக்கடியான பாரதந்த்யத்தான ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (கூ) இப்பாரதந்த்யகாஷ்டைய, “மஹதாரோதகௌஸ்ய - ஹரதெந - நீதஃ - கச்சதாமாதுஸ்குலம் - பரதேந - நீதஃ” என்றுகொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்தருளி துத்யஸாரத்யங்களை ஆசரித்தருளியும், “யஹ ஹவரதிஸுஷ்ட - யத்யதாசரதிஸுஷ்டஃ” என்று - ச்ஹோஷ்டஸமாசாரம் கர்த்தவ்யம் என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி. (எ) பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்த்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன் தாழ்ந்து ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே “சுவஜாமக்ஷிரோலிஸா - அவதாரந்திமாமழடா” என்கிறபடியே (அ) அநீச்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காற்கலன்கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. இனி, நாம் (கூ) “பார்வைவைத்து மர்கம் பிடிப்பாணாப்போலே ஸநாதீயமுகந்தாலே சேதநாவசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாராயவதரிப்பித்தருளினார்.

இவ்வாழ்வார், (க0) ஸஹஸ்தாஸ்யத்தை யுடையாராகையாலே பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்தகரித்து காலசேஷப்பம்பண்ணவேணும் என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவனுக்கந்தவிஷயமே கர்த்தவ்யம்” என்று அதுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் கர்ஹத்திலே யெழுந்தருளிப் பூவையிரந்து, அவன்றான் “பூஸாஹவரஜேநாயன ஜிமெஹஸுவாமதள | யஜெந்ராஹஸ்யிஷ்டுரீதஜ்ராஹோவெராவஜீவநஃ - ப்ரஸாதபரமௌநா

(க) ப்ரதாநம் - முதன்மை. (உ) ஒலைப்புறத்திற்செல்லாத-தன் ஆஜ்ஞை செல்லாத. (ங) எடுத்துவிடுதல் - படையெடுத்துச் செல்லுகை. (ச) பித்ர்வசந பரிபாலநம் - தந்தைசொல்லின்படி நடக்கை. (ரு) ஆசரித்தல் - அதுஷ்டித்தல். (கூ) இப்பாரதநீத்யகாஷ்டை-பித்ர்வசப்பட்டு முழுத்தலின் இந்தக் கணீசு எல்லையை. (எ) பஹுப்ரகாரத்தாலே-பலபடியாலே (அ) அநீச்வரத்வம்-ஈச்வரனுதாமை. (கூ) பார்வை - பெரிய மர்கம் பிடிக்கக்கூட வைத்த சிநிப மர்கம். (க0) ஸஹஸ்தாஸ்யம் - ஸ்வபாவமான அடிமைத்தொழில்.

தெள மமகேஹமுபாகதௌ-தத்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோப ஜீவநஃ” என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அதுஸத்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிகையொழிய வேறுகர்த்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருந்தவருஞ்செய்கையிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிதே.—இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸமர்த்திகளை எம்பெருமானுலேபெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும் பகவத்ஸமர்த்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈசுவரனைக் (க) கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணாநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று “அவனுக்கு என்வருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த (உ) பயநிவர்த்தியிலே யத்தம் பண்ணாநிற்பார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசியோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, (ந) ததுபப்ரம்ஹணமான (ச) இதிஹாஸ (ரு) புராணங்களென்ன, இவைபோலே (சு) அதிகர்த்தாகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “அரியயனரனென்னுமீவரை ஒன்றதும்மருத்துவவத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனை முக்கண்ணப்பா” என்றும் - (எ) உபக்ரமந்தொடங்கி (அ) உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமுர்த்திஸம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, “வேயெவிநிகுயிநிஸஹ்யஸ்யாவதாரஃ - மத்யேவிநிஞ்சிகிரிஸம்ப்ரதமாவதாரஃ” என்று - ரகுசுலஸஜாதியனாயும் யதுசுலஸஜாதியனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “நீராய் நிலனாய்” என்று தொடங்கி, “சிவனாயனனாய்” என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே, ஸமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தகம் ஈசுவரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான (ஊ) ப்ரதக்ஸ்தித்யுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதலில்லை இப் ப்ரபந்தத்துக்கு.—இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும்பாப்பாய், “இன்னதுசொல்லிற்று” என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்தில்லபாய், ஸகல வேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுதெரியாதே தேடவேண்டியவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை (க) ஸுக்ரஹமாக (உ) ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு.—

(க) கடகு - ரக்ஷகம். (உ) பயநிவர்த்தி - பயம் நீங்குகை. (ந) ததுபப்ரம்ஹணம் - அதின் வ்யாக்யாரம். (ச) இதிஹாஸம்-இராமாயணமும், மஹாபாரதமும். (ரு) புராணம் - ஸ்ரீபாகவதம் முதலிய புராணங்கள். (சு) அதிகர்த்தாகாரம்-வேதமோதுகைக்கு அவர்களுக்கே அதிகாரமுள்ளது. (எ) உபக்ரமம்-ஆரம்பம். (அ) உபஸம்ஹாரம் - முடிவு. (ஊ) ப்ரதக்ஸ்தித்யுபலப்தி - ஸர்வேச்வரனைவிட வேறாக இருக்கையும், வேறாகத் தோன்றுகையும். (க0) ஸுக்ரஹமாக-எளிதாக அறியத்தக்கதாக. (கக) ப்ரதிபாதித்தல் - சொல்லுதல்.

இப்பரபத்தமவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியும் “புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அதர்ஷ்டவித்திக்கு விரகென்”? என்ன; “பாருஜுவியபுரோண்டி - தர்மஞ்ஜஸமயாப்ராமாணம்” என்கிறபடியே - வித்வான்களைத்தரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே (உ) பஹு-தர்வயத்தை வித்யாசல்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரையிடுவித்து லோகத்திலே வேததாற்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, “நீர்போய்கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும்” என்று அருளிச்செய்ய; “அது வித்யாசல்கமாக நிர்மித்ததொன்றன்றோ, கையிச் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோ” என்ன; “அது உமக்கு பரமோ, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்” என்று ஆழ்வாரை (ங) நிர்ப்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்டிய வித்வத்த்கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் (ச) அப்யுத்தாந்ராமபூர்வகமாக பஹு-மாரம்பண்ண, அத்தகைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (ரு) அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்டனிட்டு, “வேதார்த்ததாற்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ” என்ன; ஆழ்வாரும், “ததஸ்யஸுரேஸுணயபாவஸ்து வஸுதி - தத்ஸர்வம்தர்மவீர்யேண யதாவத்ஸம்பாபஸ்யதி” என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனாற்போலையும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் (சு) ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்த்ததாற்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அனுவர்த்தித்த ராஜாவோடு வாசியற (எ) ஸர்வரும் (அ) விஸ்மிதராய்; அந்தரம், இவரை ஆனேயிலேயேற்றி, ராஜா, ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலம்வருகிற மஹோத்ஸவத்தகக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதம்பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈசுவரன் ஸநிவீகிதகை; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற வித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிக பத்தியைப்

(க) அதிகரித்தவன்-சுற்றவன். (உ) பஹுத்தரவ்யம்-மிக்க செல்வம். (ங) திரிபந்தகித்தல்-கட்டாயஞ்செய்தல். (ச) அப்யுத்தாந ப்ரணாமம்-எழுந்திருந்து நெண்டனிடல். (ரு) அதிகேதபித்தல்-மதியாமல் பேசுதல். (சு) ஸாக்ஷாத்கரித்தல்-காணுதல். (ஏ) ஸர்வரும்-எல்லாரும். (அ) விஸிமிதராய்-அச்சரியப்பட்டவர்களாய்.

பெற்று, அவனுடைய (க) ஸர்வஜ்ஞத்வ (உ) ஸர்வசக்தித்வ (ங) ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை (ச) அதுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான (ரு) ஸௌந்தர்ய (சு) ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, “காலாதீதமான தேசத்திலே யிருக்கிறவஸ்து, காலம் ஸாமராய்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே (எ) சக்ஷூர்விஷயமாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ!” என்னும் (அ) அதிசங்கையாலே, ஆனைமேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக் கொண்டு, “இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனுகையாலே ஒன்றொரு குறையின் தீக்கே (கூ) ஸர்வநியந்தாவமான ஈச்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கவிலே ப்ராப்த்திக்க (க0) ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை (கக) ஆசாஸிக்கை (கஉ) அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே சக்ஷூர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே (கங) பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுத்தி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸமர்த்தியையும் மறக்கையாலே பகவத்ஸமர்த்தியே தமக்கு ஸமர்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம்பண்ணுகை ஸங்கதம். பகவத்ப்ராமதான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், (கச) ததநுபவத்துக்கு பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப்பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்:—

அது சிஷ்டாசாரஸித்தம்;—லியொவூபூஸூரூண ஸூலாயப்ரா
தஸூஹிதாஃ | ஸவபூநுஷெவாநுநலிஸூகிராஸூரூயெயுயஸூவிநஃ |
ஸ்த்ரியோவ்ருத்தாஸ்தருண்யஸ்சஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதாஃ | ஸர்வான்தே
வாந்நமஸ்யந்திராமஸ்யார்த்தேயசஸ்விநஃ” என்று - திவாராதாவிபாகமற,
தேவதைகளைக் கிழித்துப் புதழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனு
டைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, (கரு) அயோத்யாவாஸி
ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ஸமர்த்தியைமறந்து, தேவதை
களின்காலிலே விழுந்தார்களிறே:—பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்து
மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வந்து தோன்றினவளவி
லே, (கசு) தாடகாதாடகேயருடைய (கஎ) நிரஸநங்களைக்கேட்டிருக்கச்செ
ய்தேயும் அஞ்சி, கூகுரொஷாஹூரானுஸூ ஸூரூணஸூஹாயஸூரூ |

(க) ஸர்வஜ்ஞத்வம் - எல்லாவற்றையும் மறிந்திருக்குத் தன்மை. (உ) ஸர்வசக்தித்வம் - எல்லாம்செய்ய வல்லவல்லமை. (ங) ஸர்வரக்ஷகத்வம் - யாவனாயும் காப்பாற்றுந்தன்மை. (ச) அதுஸந்தித்தல்-சொல்லுதல். (ரு) ஸௌந்தர்யம்-அழகு. (சு) ஸௌகுமார்யம்-மென்மைத்தன்மை. (எ) சக்ஷூர்விஷயமாகை - கண்ணல் காண்கை. (அ) அதிசங்கை - ஐயப்படுகை. (கூ) ஸர்வநியந்தா - யாவனாயும் கட்டளை யிடுமவன். (க0) ப்ராப்தம்-செர்ந்திருக்கை. (கக) ஆசாஸிக்கை-வாழ்த்துகை. (கஉ) அஸங்கதம் - தகாது. (கங) பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான - ஸர்வேஸ்வரனருளால் பெற்ற. (கச) ததநுபவத்துக்கு - அந்த அநுபவத்துக்கு. (கரு) அயோத்யா - பித்ரால் வெல்லக்கூடாதது. (கசு) தாடகாதாடகேயர்-தாடகையும், அவன் புத்தர்களாகிய சுபர்குமாரீசர்களும். (கஎ) நிரஸநம் - ஜயித்தல்.

[illegible]

இவ்வர்த்தமலோகப்ரஸித்தமும்;—அநேககாலம் தபஸ்ஸைப்பண்ணிப்பெற்று ப்ரதமஜனம் அதிஸூந்தரான புத்ரனளவிலே, ஒரு விரோ

(க) விஸ்டரித், தல்-மறத்தல். (௨) தலைநீப்பாடு - முதன்மடை.

தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லநின்றதும் வரநின்றதும் (க)ப் போமந்த்யத்தாலே பயவேறுதுவாகக்கடவதினே மாதாவுக்கு.—தன்கைக்கடங்காத (உ) விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸ்ரக்ஷிதமா இருக்கச்செய்தேயும் “அதுக்கு என்னவிரோதம்வருகிறதோ” என்று காற்றசங்கிலும் பயப்படாநிற்குமினே.—அல்பதேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்திதியிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன.

“வாஜ்ஞோதிருவஸுபேடி-பாஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய” என்றும், “பாஞ்சோதிநீபரமாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசயஸௌந்தர்யபுத்தனும் நிரவதிக தேஜோரூபனை வெம்பெருமானைக்கண்டால், பரமசேதரான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ. ஆகையாலே, ராவணதிராக்ஷஸ தூர்வர்க்கமயமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக்கண்டருளி, “இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ?” என்று பயப்பட்டு, (ங) தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவீவர், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தைமாறாடிப் ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோவென்னில்:—(ச) கர்மநிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைவலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைவலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது: இன்னமும், (ரு)சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை சைத்யக்யம்: அந்த சேஷத்வ (சு) காஷ்டையாவது-தன்னை அழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (ரு) ஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்கையினே; வேதாந்ததாத்பர்யமினே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டுபட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்றுபாட்டாலே - மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு. (அ) பகவச்சரணர்த்திகளையும், (க) கேவலனையும், (க0) ஐச்வர்யார்த்திகளையும்மழைக்கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே (கக)ஆஹ-உதரானவர்கள் இவரோடே (கஉ) ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே - அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு-பலச்சுநி... ..*

(க) ப்ோமந்த்யம்-அன்பின்மிகுதியால் குருடனயிருக்குத்தன்மை. (உ) விற்பிடிமாணிக்கம்-சிறந்தமாணிக்கம். (ங) தத்பரிஹாரம்-அதுக்கு ஸமாதானம். (ச) கர்மநிபந்தநம்-கர்மகாரணம். (ரு) சேஷசேஷிபாவம் - அதிசயத்தைப் பண்ணுவவனும், அதிசயத்தை யடையும்வனும். (சு) காஷ்டை-எல்லை. (எ) ஸம்ர்த்தி - நிறைவு. (அ) பகவச்சரணர்த்திகள்-ஸ்ரவேச்வரன் நிருவடிகளை விரும்புமவர்கள். (க) கேவலர் - கைவல்யத்தை விரும்புமவர்கள். (க0) ஐச்வர்யார்த்தி-பொருளை விரும்புமவன். (கக) ஆஹ-உதர் - அழைக்கப்பட்டவர்கள். (கஉ) ஸங்கதராகிறார்கள் - சேருகிறார்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீரெநாபாநாஜாயநா.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாந

அரும்பத அவதாரிகை.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்வாசார்யநியமநத்தாலே திரு வாய்மொழிக்கு இருபத்துநாலாயிரமாக ஒருவ்யாக்யாநஞ்செய்தருளி, பின்புள்ள வையான இருபத்துமூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் தெரிய வ்யாக்யைகள் செய் வதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லா ஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளக்கோலி, வத்தருவைல கூண்பூர்வகமாக இப்ரபந்த வைபவத்தைப் பலபடியாலும் உபபாதித்துக்கொ ண்டி, ப்ரதிபாத்ய வைலகூண்பத்தையுஞ் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார். “வடதிவி ஸாஸ்ய” இத்த்யாதி மேலின்பாட்டு பல ஸ்ருதியென்னுமளவும்.

ஆகிலும் சேதநோஜீவநார்த்தமாகப் பெரியாழ்வானாஸர்வேஸ்வரன் அவ தரிப்பித் தருளினென்றருளிச்செய்தத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிஷ்டிக்கையினி ருர் “வடதிவிஸாஸ்ய” த்யாதி. எடுத்த ஸ்ருதிக்கார்த்தம் - ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் என்றது—ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமாவது - ஸோஷித னுக்கு ஸோஷிதக்கல் கைங்கர்யமே கர்த்தவ்யமென்கிற ஜ்ஞாநமென்கை. ப்ருத்தி யும் என்கிற அநந்தரம் தங்களுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்கவேணுமென்று ஸோஷம் - தாதாத்மயமாவது-அபேதபுத்தி. சேதநர் என்றது கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. அஹங்கார மமகாரஹேது அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயென்றது - உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் “ஹத்யு” மித்த்யாதி - ஸதஸத் - நல்லதும் - தீயதும். “ஜந்நாந்ர ஸஹஸ்யைஷா யாஸாபிஹவிதாந்யுணா தாபெவஹஜதெஜஹ ரூப ஷெஸாநிரயபுக்” என்கிறவசனத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் இந்த ஸாஸ்த்ரப்ரதாநமுமித்த்யாதி. அகிஞ்சித்தகரமென்றது - அநேகவிஷயங்களில் அகார் யகரமென்றபடி. எடுத்துவிடுகையாவது - ஸேனையைத்திரட்டிக்கொண்டுபோகை. பெருமாள் ஸாமான்யதர்மநிஷ்டொன்று தோற்றுகைக்காக வருத்த விஷயத்தில் என்றது—என்றுகொண்டு என்றது-என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென் தபடி. இளையபெருமானை வ்யாவாத்திக்கைக்காக இந்தவ்ருத்திக்கடியான பாரதந் தர்யம் என்றது. இந்தவ்ருத்தி அசித்தைப்போலேயிருக்கை. ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் ஆகியம்தோற்ற இந்த பாரதந்தர்ய காஷ்டையென்றது - “சுவஜாநனி” அவஜ் ஞாங்குர்வந்தி - இத்தைப்பற்றிக் காற்கடைகொள்ளுகையாலே என்றது “ஜேலா” என்கிறதைப்பற்றிக் கார்யகரமாயிற்றிலலை யென்கிறது. பார்வையென்றது - ம்ரு கம்பிடிக்க ஸாத்நமாகவைத்தம்ருகம். பார்வையைத்து ம்ருகம்பிடிப்பானாப்போ லேயென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே ஆழ்வாருடைய அவதாரம் கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக ஸர்வேஸ் வரன் ஆழ்வானா அவதரிப்பித்து சேதநரை வசீகரிக்கப்பார்த்தான் என்கிறார் கீழ். இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்றம் என் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாழ்வார் இத்த்யாதி. “ஏழாட்காலும் பழிப்பி லோம்நாங்கள்” என்றிருக்கையாலே, ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையவராகையாலே

யென்றது - அவனுக்கத் அடிமையென்கையாலே ஸ்வார்த்தகைங்கர்யபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறார். அவதாரங்களை யித்யாதிக்குக்கருத்து-ராமாவதாரத்தில் கிருச்சிக்கரித்த ஸங்கீரவாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும்-இனையபெருமான் தாமேபின்றொடருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி அவனிர்ந்தபோதும் நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஒளதாரயம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வபதானத்தில் அந்யபரனை தன்னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது. - ஏற்றமிதேயென்று பூவிடுகையாலே, தாமுமுத்தியோகித்தானொன்று “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் ஏற்றமருளிச்செய்கிறார் இன்னமுமித்யாதி. வாசிதன்னை உபபாதிக்கிறார் அவர்களிட்யாதி. தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள் என்றது - அதுபவகைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. பகவத்ஸம்ருத்தியென்றது - மங்களாஸாஸந்தா லுண்டான தழைப்பு. இவ்வாசிதன்னை முகபேதேன விவரிக்கிறார் அவர்கள் ஈஸ்வரனையித்யாதி. கடகாக - பரிசையாக; - ரக்ஷகமாக வென்றபடி - ஆத வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷணயத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்தார் இப்படியின்றையித்யாதி. வாசியெப்படியென்ன, வேதம் இத்யாதி. அதித்ருதாதிகாரிணை தேஷாமதிகாரோயஸமிந்திவித்தரஹ; ; ஆனால், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கதிலும் அதிஸயமென்னென்ன, ஸர்வேத்யாதி. அதுக்கருமையேதென்ன “அரியயன்” இத்யாதி. “ஒன்றதம்மனத்துவைத்து” என்றது “நன்றெழிறாரணநான்முக நரனென்னியிவனை” என்றத்தைக் கடாகுதித்து, இந்தப்பாசுரார்த்தரத்தையுஞ் சேர்த்துஎடுத்து, அப்பாஸமுந்தோற்றுகைக்காக, த்ரிமூர்த்தினாமயத்தை யருளிச்செய்கையாலே யென்று நிவேதிக்கைக்குப் ப்ரஸங்கிருபேண ஸாம்யஞ்சொல்லுகையாலே பென்றபடி. “மனப்பட்டதொன்றே” என்ற இடத்திலும், “இருபசையறுத்து” என்றஇடத்திலும், “முனியே”; என்ற இடத்திலும் ஸாம்யநிவேதம் அர்த்தஸித்தமிதே “அரியயன்” இத்யாத்யம்ஸத்தில் ஸாம்யப்ரஸங்கிக்கு நிர்வாஹகம்காட்டுகிறார் - “மத்தேயவிநிஞ்சிகிரிஸம்” - முழுச்சொல் - அவ்யயம் - “விநிஞ்சிமிரிஸாயொபூயெ” என்றபடி. “முனியேநான்முகனே” என்ற இடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிர்வாஹகம்காட்டுகிறார் “நீராம்” இத்யாதி-ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு - “முனியேநான்முகனே” என்றதில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கென்றபடி. ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலப்தியாவது-பிரிந்திருக்கையும் பிரிந்துதோன்றுகையும், அதிவிஸ்தாராதி ஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த துர்ஜஞ்யேயதையும் இதுக்கில்லை ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்கிறார் இன்னமும் இத்யாதி. ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கியென்றதுக்கு “கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை” “புகுதலொட்டோம்” என்றதிலேநோக்கு. பகவத்கைங்கர்யத்தை யென்றதுக்கு “மண்ணுமணமுங்கொண்மின்” என்றதிலேநோக்கு உண்டென்கைக்கு நியாமகமென்கேயென்ன, “பரமாத்மனை” இத்யாதி. ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும் நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையுமின்றிக்கே பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே, ஸங்க்ரஹமாயும் நிரதிஸயபலப்ரதாநஸமர்த்தமாயும் இருக்குமென்றருளிச்செய்து, இனியிந்த திவ்யப்ரபந்தம் அவதரித்தப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி தஜ்ஜிஜ்ஞாஸஃப்ரஸ்ரந்தை அதுவதிக்கிறார் இப்ப்ரபந்தமித்யாதி. இதுக்குத்தரமாக முன்கதையை அருளிச்செய்கிறார் ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி. தார்யிகளுகையாலே யென்ற அநந்தரம், சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடி, கூடலென்கிற மதுளையிலிருந்து ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே, நகரஸோதநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராம்ஹணன் அங்கொருதிண்ணையிலே கிடக்கக்கண்டு, ாஜாவும் அவனையெழுப்பி, நீயானொன்று கேட்சு, அவனும் நான் ஒரு ப்ராம்ஹணன் கங்கையாடி வருகிறேனென்ன, ஆளுவனக்குப் போவதுண்டாகில் ஒரு ஸ்லோகம் சொல்லிக்காணுவென்ன, ப்ராம்ஹணனும்

ங்களைக்காட்டுகிறார் இவ்வர்த்தமிய்யாதி.விற்பிடிமாணிக்கம்-வில் என்று தேஜிஷ்ட-
மாய்; பிடியளவும் நீண்டமணியென்னுதல்; விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல் விற-
பிட்யென்று ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல்—கீழ்ப்ரமாணங்காட்-
டி உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் அல்பதேஸ்ஸுக்களித்த்யாதி. இப்படி ப்ரஸக்தமாணஸங்
காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் - ஆகையாலே
இத்த்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவர்கள் “மயர்வறமதிநலம்” அருளப்பெறாமையாலும், மா-
நுஷபாவனையாலும், கலங்கப்ராப்தம்; ஸ்வரூபஜ்ஞரான இவர்கலங்கி மங்களாஸா-
ஸநம்பண்ணினால், ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோவென்று ஸங்காதுவாதம் பண்ணுகிறார்
ஸ்வஸ்வரூபமிய்யாதி. ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் விஷயவைலக்ஷணயஜ்ஞாந
மடியாசையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் கர்மேத்யாதி. அதுப்யுபகம்ய
பரிஹாராநந்தரம் இன்னமும்ஸோஷேத்யாதி.இதுஸோஷத்வஜ்ஞாநகைங்கர்யமாகை
யாலே ப்ராப்தமென்றுகருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிறார் அந்தஸோஷத்வேத்யாதி.
ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷணயத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஸங்காபரி-
ஹாரங்களைப்பண்ணி, இனி ப்ரதிபாத்தயவைலக்ஷணயமருளிச்செய்ய நினைத்து, அ-
ந்தவைலக்ஷணயம்தோற்றுமபடி ஈடுபடுகிறார்-இவ்வேதாந்தேத்யாதி. கீழ் பன்னிர-
ண்டுபாட்டாய் என்னுநின்றீர், பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே ஒரு நியதிகண்-
டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார்.இப்ரபந்தத்தில் இத்த்யாதி. புத்திஸமாதா-
நார்த்தமாக காதாப்ரதிபாத்தயங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம்.அடியோமோடு
மென்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராபத்தாலேயாகையாலே
தாம் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் என்கிறார். பகவச்சரணர்த்திகள் - தம்மைப்
போல்பவர்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாறுஜாயநம:.
திருப்பல்லாண்டு.

முதற்பாட்டு.

வெண்செந்துறை.

பல்லாண்டுபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டு

பல்கோடிநூறுயிரம்

மல்லாண்டதிண்டோண்மணிவண்ணாவூன்

செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு.

(க)

(இ-ள்.) மல் - ஒருவராலுமடங்காத சாணாரமுஷ்டிகொன்கிற மல்ல வர்க்கத்தை, ஆண்ட-நிரஸித்த, திண்-திண்ணிய, தோள்-திருத்தோள்களை யுடையனும், மணி-நீலரத்நம்போன்ற, வண்ணை-வடிவழகையுடையவனே!, பல்லாண்டு பல்லாண்டு - பலவாஷங்கனிலும், பல்லாயிரத்தாண்டு-அநேக ப்ரஹ்மகல்பங்களிலும், பல்கோடிநூறுயிரம் - இப்படியுண்டான கால மெல்லாம், உன்-உன்னுடைய, செம்-சிவந்த, அடி-திருவடிகளின், செவ்வி- அழகுக்கு, திருக்காப்பு-குறைவற்ற ரக்ஷையுண்டாகவேண்டுமென்று மங் களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

(தா-ம்.) மல்லனாவென்று ஸ்வாதீநமாக்கின த்ருடமான திருத்தோள்களோடு விளங்காநின்ற நீலரத்நம்போலும் காந்தியையுடையவனே, உனதுசிவந்த திருவடிக ளின் அழகுக்கு எப்போதும் மங்களமுண்டாகவேண்டும்என்பதாம்.

அ-கை.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணோபேதமான விக்ரஹத்தோடேவகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீநமானதேசத்திலேகா ண்கையாலே“இத்தால் இவனுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ!” என்று அதி சங்கைபண்ணி, “ஈநாஜிஸூமவாநுகாபொர் நாவொஸுஜி ஜிஜவிஷிதெ” “அநாதிர்பகவார்காலோ நாந்தோஸ்யத்விஜவித்யதே” என்கிறபடியே - காலதத்வ முள்ளதனையும் இச்செவ்விமாறாதே நித்யமாய்ச்செல்லவேணும் என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா-ம்—(பல்லாண்டு)அல்லாத (க)அவச்சேதகங்கையொழிய ஆயுஸ் ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார். ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “யாவோஷயிஜிவாய-ஷ்ஷு யாமோஷதிமிசாயுஷ்மந்” என்று - ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிதே (உ) பெரியவுடையார். “வேதநூற்பிராயம் நூறு” என்று - ஆயுட்பர் யாயமாகச் சொல்லிற்றிறே (ங) வத்ஸரத்தை. இந்த (ச) பஹுவசநத் துக்கு அஸங்க்யாதத்வமே முக்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க்யாதமான

(க)* அவச்சேதகம் - பகுக்கும் தர்மம். (உ) பெரியவுடையார் - ஜடாயு மஹா ராஜர். (ங) வத்ஸரம் - வருஷம். (ச) பஹுவசநம்-பன்மையென்.

வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். “பல்லாண்டு” என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாசியுமாயிருக்கிறது. (க) உத்கர்ஷ்டனா யிருப்பா நெருவணை (உ) அபகர்ஷ்டனா யிருப்பா நெருவன்கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷ்டாநுரூபமாகச்சொல்லும் பாசுரமாகையாலே. ஸர்வேஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷ்த்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷ்த்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷ்டபகர்ஷ்ட ரூபாவஷம்யம் ஸ்வரூபப்ரபுத்தமாகையாலே “பல்லாண்டு” என்கிறசப்தம் (ங) ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்வரூபப்ரபுத்தம் எங்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்றும், “நமஃ” என்றும், “தோற்றேம்” என்றும், “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம். இச்சப்தங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவர்த்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் (ச) வீழுக்காட்டில் (ரு) ஆத்மஸ்பர்சியாய்த்தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று-அவனாலே தன்னபிமாநம்போனபடியை யிசைத்து, அத்தலையில் வெற்றிக்குமேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத்தால் - ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம் போகாமையாலே, இச்சப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. “நமஃ” என்று - எனக்குரியேனல்லேனென்றபடி. இது (சு) நிவர்த்தஸ்வதந்த்ரனுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றேம்” என்கிறது - “அத்தலையில்வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜனம்” என்திருக்குமவனுடைய வ்யவஹாரம்; அதுவும், அஹங்கார நிவர்த்தியிலே யல்லது (எ) ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “போற்றி” என்று - தன்னைப்பேணாதே அத்தலையில் ஸமர்த்தியேபேணுமவன் வ்யவஹாரம்; இது ஸ்வரூபாநுரூபமிறே. “பல்லாண்டு” என்று-தன்னைப்பாராதே “அத்தலையில் ஸமர்த்தியே நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்” என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம்.—ஆக, இச்சப்தங்கள்-ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து, “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயறியாதவனுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்ல வேண்டியிருக்கும்; (அ) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் * எதிர்க்குழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகாற் சொல்லவேண்டா. (க) இப் புருகுத்திக்குப் பொருளென் னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவத்தில் குறையாலல்ல; “ஒருகாற்சொன்

(க) உத்கர்ஷ்டன் - உயர்ந்தவன். (உ) அபகர்ஷ்டன்-தாழ்ந்தவன். (ங) ஸ்வரூபவாசி-ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லும் சப்தம். (ச) வீழுக்காடு - தன்கடையே. (ரு) ஆத்மஸ்பர்சியாய் - ஆத்மாவைச்சொல்லுமதாய், (சு) நிவர்த்தஸ்வதந்த்ரன் - ஸ்வாதந்தர்யத்தினின்றும் நீங்கினவன். (எ) ஸம்பவித்தல் - நேர்படுதல். (அ) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய்-எல்லாவற்றையும் தானே யறிந்தவனாய். (க) புருகுத்தி-இரண்டாந்தரம் சொல்லுதல்.

னோம்” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய (க) ஆதராதிசயத்தாலும், பலகாற்சொல்லுமத்தாலும் பர்யாப்திபிறவாத விஷயவைலக்ஷணயத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். (உ) தர்ஷார்த்தணுவன் தண்ணீர்பெறுமளவும் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமாப்போலே, தம்முடைய பயம் (ங) சமிக்குமளவும் “பல்லாண்டு, பல்லாண்டு” என்ன ப்ராப்தமிதே.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹு-வசநத்திலே- வர்ஷங்களினுடைய (ச) அஸங்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு (ரு) உதயமில்லையே என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்யயில்லாமையாலே காலாவச்சேதத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன-ஸூர்யபரிஸ்பத்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - க்ஷணலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அத்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்: பலவர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (பல்லாயிரத்தாண்டு) என்று.

(பல்கோடி நூறாயிரமென்று) ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். (ஈ) காலகர்த்தபரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளவளவும் விஷயவைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸனமும் நித்யமாய்ச்செல்லாநின்றது; காலகர்த்தபரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அத்தால் வந்தபயமும், பயநிவர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இங்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸனம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ, இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவினைத்துக் காலத்தைப்பெருக்கி இதுவேதமக்கு யாதையாய்ச்செல்லப்படுக்கவாதே, அவன், “இவருடைய பயத்தைப்பரிஹரிக்கவேணும்” என்று பார்த்து, “புலிகிடந்த தூற்றுக்கு அஞ்சிக்காவல்தேவராப்போலே நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரஸித்ததோளிருக்கிறபடி பாரீர்!” என்று தோள்வலியைக்காட்டினான்:ராவண நுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்தபயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம்சமிக்கக்காண்மையாலே, “இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்” என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பய ஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி யென்னென்னில்; “விஸாஸாநுஷாநவாநுயக்ஷாநு-பிஸாசாந்தரவாக்யக்ஷாந” “கள்ளர், பள்ளிகள், விலையர்” என்னுமாப்போலே (எ) ஹிம்ஸகருடைய (அ) அவாந்தரபிதையிருக்கிறபடி. “வ்யூயிவூரொஹேவராக்ஷஸாநு-ப்ருதிவ்யாஞ்சைவரர்க்ஷஸாந” லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, * பஞ்சாசுத்கோடி விஸ்தீர்ணயான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும், சுஜ்-

(க) ஆதராதிசயம் - அன்பின் மிகுதி. (உ) தர்ஷார்த்தன் - தாஹத்தாலேபீடிக் கப்பட்டவன். (ங) சமித்தல்-தணிதல். (ச) அஸங்க்யாதத்வம் - எண்ணில்லாமை. (ரு) உதயமில்லை-உதிக்கவேண்டுவதில்லை. (ஈ) காலகர்த்தபரிணாமம் - காலத்தால்பண்ணப்படும் வேறுபாடு. (எ) ஹிம்ஸகர்-கொடுந்தோழிலோர். (அ) அவாந்தரபிதை - உட்பிரிவு.

யுமெண்ணகாநுஹநுபு அங்குல்யக்ரோணதாநஹந்யாம். ஆக, சத்ரு வர்க்கங்களெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினு டைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள்வேணுமோ, கூடாத்தாக்கிரமிகளை நிரஸிக்குமோபாதி (க) அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்ஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென் னென்னில்; “அழிப்போம்” என்னும் இச்சையில்லாம; இச்சையுண்டா னால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்; உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் அழிக்கிறதென்! என்னுமிரக்கத்தாலே. இவ்வார்த்தை ராமபாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டு பயநிவர்த் திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப்பண் ணின திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல் லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. “மல்” என்று-மிடுக்காய், அத் தை யடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயஹேதுவாவானென்னென்னில்; குரானபுத்ரனைக்கண்டால், பெற்றதாய், “இவன்மதியாதே யுத்தத்திலேபுகும், என்வருகிறதோ!” என்று பயப்படுமாப்போலே பயப்படுகையுத்தம். “மல்லநாயழியச்செய்த தோள்” என்று இவரறிந்தபடியென்னென்னில்;காதில்தோடுவாங்கினாலும் “தோடிட்டகாது” என்று அறியுமாப்போலே.

(மணிவண்ண) நீலமணிபோலேயிருக்கிறதிருநிறத்தையுடையவனே. (உ) அதிரமணீயமாய் அதுபுஜ்வலமாய் அதிஸுகுமாரமாய் அதிஸுலப மாயிருநதுள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டசுரர்களுடைய (ங) ஸகாசத்தி லே செல்லுவதே!, “கூயளவநொநுலீஹைதவஸுகுரோரதநுர ரி: கூவஜுகடுநாஹொம ஸரீரொயஃஹாஸுர:” க்வயௌவநோந்முகீ டுத ஸுகுமாரதநுர்ஹரி: க்வவஜ்ரகடிநாபோக ஸரீரோயம்மஹாஸுர:” என்று - வெண்ணையமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டுவடி வையுடைய மல்லரோடே ஒக்கப்பொரவிடுவதே!, “நஸஃயஃகிபித ிர ஹ: “நஸமயுத்தமித்யாஹ:” என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுநா யிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகிறது, ஸௌஸப்யம் பய ஹேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணாகதி யைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே. ஸுலபனாய்அஸுரர்களாஸயத்திலேபுகும் என்று அத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆசுரிதர்க்குத்தஞ்சமான ஸௌஸப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன (உன்செவ்வடி) அது என்னால் வரு கிறதன்று, உன்வடிவின் வைலகூண்யத்தாலேவருகிறது. நீதான் உன்னை க்கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் கலங்கிப்

(ச) அங்குல்யக்ரம் - சுண்டவிரலின்முனை. (உ) அதிரமணீயமாய் - மருதுக்கு இன்பமாய். (ங) ஸகாசம் - ஸமீபம்.

பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வழிவிருப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்தஅடியென்னுதல். (க) குழலஹ்ரதயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப் பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் “திருவடிகள்” என்றிறே (உ) வ்யவஹரிப்பது. ஆச்ரயணவேளையோடு போகவேளையோடு மங்களாசாஸநவேளையோடு வாசியத’ஆச்ரிதரிழியுந்துறை திருவடிகளிறே. (செவ்வி) “அரும்பினையலரை” என்னுமாப்போலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரகை; உண்டான அமங்கள்ங்கள்போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகையென்கை. ஒரு (ங) க்ரியையின்றிக்கே குறைந்திருப்பானென்னெனில்; தாழ்ந்தானாக்குறித்து “ரகையுண்டாயிடுக” என்றும், ஸமனாக்குறித்தும் பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷ முடையானாக்குறித்தும் “ரகையுண்டாகவேணும்” என்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான நிர்வதிகமான (ச) உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தாலே பாசுரமில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டையடையவென்றிருக்கிற விவர் லக்ஷணத்திலிழிக் கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே; இன்னமும் இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம்பண்ணினோம்” என்று கைவாங்கவொண்ணாத (ரு) அபர்யாப்திக்கு (சு) ஸூசகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலேயிருக்கிறது.

“மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பல்கோடி நூறுயிரம் - உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவ்யம்.

அரும்பதம்.

பல்லாண்டுஇத்யாதி—வ்யாக்யாதஇதிலேஷ்ட; மணிவண்ணா, பல்லாண்டித்யாதி, செஷ்விதிருக்காப்பு, என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாஸிகை ஸௌந்தர்யேத்யாதி—இத்தால் - இக்காலத்தால்—இச்செவ்வி-கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்—நாள் என்னாதே ஆண்டு என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் அல்லாதஇத்யாதி—அவச்சேதகங்கள் என்றது விபாஜகதயாகாலவ்யரவர்த்தகங்களை; அவையாவன—நிமேஷகலாகாஷ்டாதிகள்—இப்படி ஆயுஸ்ஸைப் பார்த்தித்தாருண்டோவென்ன “யாரொஷ்யி” இத்யர்தி—“பூரணவெறியாவிமரியிலி” என்றபிராட்டியுடைய விசேஷைத்தால் இவர்க்கென்னதிங்குவருகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர் “சூயஸ்டி” என்றுஸம்போதிக்கையாலே ஆயுஸ்ஸையுடையிராவீரென்றுப் பார்த்தித்தான்று கருத்து. ஆண்டுஎன்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ

(க), குழலஹ்ரதயர்-கொடிய மனதுடையவர்கள். (உ) வ்யவஹரிப்பது-சொல்லுவது. (ங) க்ரியை-பயனிலை. (ச) உத்கர்ஷாபகர்ஷம்-உயர்வு தாழ்வுகள். (ரு) அபர்யாப்தி - நிறையாமை. (சு) ஸூசகம்-குறிப்பு.

வென்ன, “வேதனால்” இத்யாதி—“ஸ்தாயா” என்ற ஸ்ருதியைப்பற்ற வேதனால் என்றது—பிராயம்-வத்ஸரம்—இந்தபஹுவசநத்துக்கென்றது-பலவென்கிறதற்கு என்றபடி. முக்யார்த்தமாகையாலே என்றது-அஸங்கு சிதார்த்தமாகையாலே யென்கை, சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்குசிதமாமென்றுகருத்து—நாள்என்றோதே ஆண்டுஎன்று காலதத்வத்தைப் பெருக்குகிறதற்கு நியாமகார்த்தரம்காட்டுகைக்காக அர்த்தாத்ஸ்வரூபபோதகமுமாயிருக்கிறதென்கிறார் பல்லாண்டென்கிற இத்யாதி—அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் உத்தக்ருஷ்டமும் இத்யாதி—இத்தைப் பரக்ருதத்துக்குச்சேர உபபாதிக்கிறார் ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி—உத்தர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதிகங்களாதல் ஸோபாதிகங்களாகக் கண்டோமிதே என்றுகருத்து—காலத்தைப்பெருக்குகையன்றோ வேண்டுவது, இவ்வர்த்தம்தோன்றும்படி இந்த சப்தம்ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, மேல்பண்ணுகிற இத்யாதி—மேல்என்றதுக்குக்கருத்து - திருக்காப்பென்றதிலேநோக்கு—ஆனாலும் ஜிதமித்யாதிகளோபாதி இது ஸ்வரூபவாசியாமோவென்ன, ஜிதமித்யாதி—ஈஸ்வராபிமாநி புண்டரீகாக்ஷணை ஜிதமென்கையாலே ஸ்வரூபஞ்ஜமயச்சொன்னதென்றுதோன்றுகையாலும், “தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று என்கிறபடியே, மத்யமபதம்ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், “தோற்றேம்மடஞ்சம்” என்றுஇருளுக்குத்தன்ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், “போற்றியென்றேகைகளாரத்தொழுது சொன்மலைகள்” என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், இவற்றோபாதிஇதுவும்என்று தாத்பர்யம்—அர்த்தபேதமிருக்க, பர்யாயமென்னவொண்ணாதே என்கிறசங்காதுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார் இந்தசப்தமுமிய்யாதி-ஈழுக்காட்டாலேயென்றது-அர்த்தாத்என்றபடி—இந்த சப்தங்களுக்குப் பரவ்ருத்திரிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்ஸிகளாகிற ப்ரகரணங்களையும்வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ஜிதமென்றித்யாதி—வெற்றிக்கு-ஜயத்துக்கு-மேலெழுத்திடுகை - ஸம்மதிக்கையென்றபடி—இதுவும் - நமஸ்பதமும் ஜிதம்என்றதுக்கும், தோற்றேம்என்றதுக்கும் பேதம்மேலெழுத்திடம் என்கையாலும், தனக்குப்ரயோஜனம் என்கையாலும் கண்டுகொள்வது—அதாவது-ஜிதம்என்றுஜயம் - அத்தலைக்கும் தோற்றேம் என்றுஜயம்-இத்தலைக்கும் ப்ரயோஜனமென்கை—உத்தார்த்தநிகமநம்-ஆக இத்யாதி—“அந்தி தொழுஞ்சொல்” என்கையாலே, பலம்சொல்லிற்றென்கிறபடியே, மத்யமபதம்போலே இந்தசப்தங்களெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வரூபாதுரூபமானவ்ருத்தியையும்என்கிறார்—ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளைமறந்து, மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறபகூத்திலே சங்காதுவாதம்பண்ணுகிறார் மறித்துஇத்யாதி—மறித்து - புரபி—மங்களாசாஸனம்சேஷத்வகார்யமாகச்சொன்னபகூத்தில் சங்காதுவாதம்பண்ணுகிறார் அகவாய்இத்யாதி—எதிர்குழல் புகுகை-சேதநவஸீகரணர்த்தமாக எதிராகச்சுற்றிவருகை; அதாவது அந்தர்யாமியாயிருக்கை—தவிதீயசங்காபரிஹாரம் அவனுடையஇத்யாதி—ப்ரதமசங்காபரிஹாரம் த்ருஷார்த்தன்இத்யாதி-கீழில் பஹுவசநமென்றது பல்லாண்டென்கிறதைப்பற்ற—இதுக்கு- பல்லாயிரத்தாண்டென்றதுக்கு—

பலகோடி நூறுயிரமென் ததக்கு முபலக்ஷணம்; மேலிதுக்கும் பரிஹாரஞ் சொல்லுகையாலே—கீழில் பல்லாயிரத்தாண்டென்கிற இடத்தில் அஸங்க யாதகாலத்தவஞ்சொல்லுகையால், அதிலுங்குறைந்து ஆயிரமென்றும் பல கோடியென்றும் நயூநகாலத்தையிட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுமது ஆதர கார்யமாகக்கூடாது, ஸமாதிக்காலங்கீளையிட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணு மதுவே ஆதராதியகார்யமாகையாலேயென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து— “பலவபுஜஸுவபுவி” என்கிறஸ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷ்யக ஞ்ஜாநக்வரு பேணஸர்வஜ்ஞாநம்முதல்பதத்துக்கும், ஸர்வபரகாரகஜ்ஞாநக்வருபேண ஸர்வஜ்ஞாநம்இரண்டாம் பதத்துக்கும், அர்த்தபேதம்சொல்லி, பௌநருக் த்யம்பரிஹரிக்குமாபோலே, “பல்லாண்டுபல்லாண்டு” என்றதற்குஅஸங் க்யாததேவவர்ஷத்வே எனவும், “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றஇடத்திலே ப்ரஹ்மஸம்பந்தாஸங்க்யாதவர்ஷத்வே எனவும், “பலகோடி நூறுயிரம்” எ ன்றஇடத்தில் அஸங்க்யேய ப்ரஹ்மாக்களுடைய அஸங்க்யாத வர்ஷத்வே எனவும் காலதத்வமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பௌநருக்த்யம்பரிஹ ரிக்கிறார் அவச்சேதகங்களுக்கியாதி—அவச்சேதகங்களுக்கு - காலவ்யாவ ர்த்தகங்களுக்கு—தொகையிலே—இயத்தாநிஷ்கர்ஷமில்லை—அவச் சேதகங் கள்தானெவையென்ன, வர்ஷத்துக்கியாதி—வர்ஷம் - ஸம்வத்ஸரம்—இப் படி.காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ காலமெல்லாமென்னாமேயென்ன,கா லக்ருதபரிணாமமுள்ள தேசமென்றுதோற்றுக்கைக்காக என்னினின்றுகொ ண்டு, “ஸூஹாடிஸூநாநாக்ஷராவ்யஸநிஹி” என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுத்திகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் காலக்ருதேத்யாதி—மங்களாசாஸந ம்பண்ணவென்றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி—“மல் லாண்டதிண்டோள்” என்றதுக்கு அவதாரிகை இப்படிஇத்யாதி—பார்த்து என்ற அநந்தரம் ஸர்வோஸ்வரன் என்று அத்த்யாஹார்யம்—தூறு - நிகுஞ் ஜம்—தோள்வலியைக்காட்டினான் என்னினிற்றீர், இது கைக்கொண்டானோ வென்ன, ராவணாஜனையித்யாதி—இவ்வாக்யத்தை சங்காபரிஹரிக்கிறார். மஹாராஜர்இத்யாதிபபஹே துவாயிற்று என்னுமளவும்—இந்தசங்கைக்கு இவ்வார்த்தையென்கிற வாக்யபர்யந்தம்பரிஹாரம்—“ஹந்ரா” என்கையா லே—எதிரிகளானாலுமென்றது—அர்த்தஸித்தம்--தான்என்கிறதச்சுத்தபஹு வசநத்தாலே எல்லாநாயுங் கூட்டினதுக்குத் தாத்தர்யம் ஆக இத்யாதி— இச்சைஎன்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்தர்யம்அனால் இத்யாதி— அது தனக்கென்றது - இச்சையில்லாமைக்கென்றபடி—“யதிவாராவணஸ் வயம்” என்றதைப்பற்ற உயிரோடே இத்யாதி—இவ்வார்த்தை - இந்தஸ் லோகம்—ராமபாக்யத்தாலே என்றதுக்குத்தாத்தர்யம் - மஹாராஜருக்குப் பெருமானிடத்தில் ப்ரோமாதியதத்தாலே இவ்வார்த்தைநெஞ்சிப்படாதே ப யஹே துவாகச்செய்தேயும் விபீஷணலாப ஹே துவானமஹா பாக்யத்தா லேயென்று—இதுதான்- இந்தமிடுக்குத்தான்—ஆகையாலே மங்களாசாஸந ம்பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்கிறாரென்று “மல்லா ண்டுதிண்டோள்” என்றத்தோடேகூட்டுவது—மல்லவர்க்கம்என்றது—விச டஸ்கலிகொஸலப்ரப்ருதிக்கோ—“ஆண்ட” என்றதின் தாத்தர்யம்—ஸ்வாதி

நமாக வென்றது—மல்லலாயாளும்போது திண்மை அர்த்தனித்தமன்றே;
 “திண்” என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, பிற்பாடரித்யாதி—“மல்”,
 என்றுசக்திவிசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை-காடிந்யமாய்,
 மிகுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார்மல் என்றித்யாதி—மதியா
 தே-எண்ணுதே—முதல்அர்த்தத்தைசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் மல்லலாயித்
 யாதிக்குஷ்ணுவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலேஸைவைஸாதிக்கையாலே, அரு
 ளிச்செய்கிறார் காதில்தோடுஇத்யாதி—தோடு-தாடங்கம்—சப்தார்த்தம்நீல
 மணிஇத்யாதி—கீழ்பதத்தோடேகூட்டி, “மணிவண்ண” என்றதுக்கு, அர்த்
 தாந்தரம் அதிரமணியமித்யாதி—வண்ணம்-வடிவு—ரமணியம் - மனோஹ
 ரம்—உஜ்வலம் - தேஜிஷ்டம்—ஸுகுமாரமென்றது ஸ்நிக்கதையாலே—
 ஸுலபமென்றது முடிந்தாளலாம்படியிருக்கையாலே - ஸௌகுமார்யத்து
 க்கஞ்சிக்கப்பிட்டார்களுண்டோவென்ன “கூயளவந” இத்யாதி—ஸ்லோ
 கார்த்தம் வெண்ணெயித்யாதி—பொர-யுத்தம்பண்ண—முந்தின என்று என்
 ர்பதத்தை “நலஸி” என்றதுக்குமுன்னே கூட்டுவது—என்று என்கிற இ
 ரண்டுபதத்திலும் சகாரம்அத்யாஹார்த்தம்—ஸௌலப்யம் பயவேறுதுவாகி
 ர்படியை சங்காயூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் ஸௌகுமார்யமித்யாதி—“மல்
 லாண்ட” என்கிறபதத்தையும், “மணிவண்ண” என்றினிரண்டாம்அர்த்த
 தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகைஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி—எமக்கு முபயுக்
 தமான என்றுகூட்டுவது—ஆஸ்ரிதர்க்குஸௌலப்யம் நமக்கு மிகுக்கென்று
 யோஜிப்பது—வ்யாவ்ருத்தியூர்வகமாக அன்று என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம்
 அதித்யாதி—உக்தார்த்தத்தைகைமுத்திகந்யாயேநத்ருடிகரிக்கிறார் நீதானி
 த்யாதி—“அடி” என்றதைத்திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, அடி என்ற
 து—மிகுக்கும் ஸௌகுமார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயவேறுதுவானவோபா
 தி, ஆர்ஜவஸௌந்தர்யங்களும் பயபேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் குடி
 லேத்யாதி—திருமேனியென்னுதே அடியென்பானென்னென்ன, சேஷபுத
 னித்யாதி—ஆஸ்ரயணவேளையிலன்றே திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்க
 ளாசாஸநவேளையில் இப்படிச் சொல்லுவானென்னென்ன, ஆஸ்ரயணேத்
 யாதி—“அடிக்கீழ்” என்கையாலும், “பாதபற்புத்தலைச்சேர்த்து” என்கை
 யாலும், “அடிபோற்றி” என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறே
 யென்றுகருத்து—ப்ரமாணகதநயூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் “அரும்பினை” இ
 த்யாதி—அரும்பினையலரை - முகுளமென்னவுமாய் மலரென்னவுமாயிருக்
 கைஸ்வபாவமாகையாலே;—நித்யயௌவனம்பலிதம்—“திரு” என்றதுக்கர்
 த்தம் குறைவற்றவென்றது. இதைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி—உண்
 டாயிகுவென்றது - அதுகரஹம்தோற்றச் சொல்லுகை—உண்டாகவே
 ணுமென்றது—ப்ரார்த்தனைதோற்றச்சொல்லுகை;—இப்படிச் சொல்லுகை
 க்குநியாமகம்வேதாந்தேத்யாதி நாட்டையடையவென்றது—நாட்டில் வித்வ
 ஜ்ஜநங்குளையெல்லாமென்றபடி—வென்று - ஜயித்து—லக்ஷணத்தில் என்ற
 து—லக்ஷணேபேதமாக என்றபடி—கீழில்சங்கைக்கு பரிஹாராத்ரம் இ
 ன்னமுமித்யாதி—மூன்றும் பரிஹாரம் எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி—மூக
 வுனா—ஸ்ரீமுகங்களிலே ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம: என்று மங்களார்த்தமாக

முன்னேசொல்லும் பாசரம்; அதில் அர்த்தவித்தமாகையால் அஸ்து என்கிற க்ரியையில்லாதாப்போலே இங்குமென்று கொள்வது; அதாவது ப்ரபந்தா தியில் நமஸ்காராசிஸ்ஸுக்கள் வேண்டுகையால் மங்களார்த்தமாகக் காப்பெ ன்று பாட்டுக்களுக்குமுன்னே சொல்லப்படும் பாசரமென்கை;—ஆகையால் இதுக்குக்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து;—அன்றிக்கே, முகவுலா யாவது-ராஜக்ருஹங்களில் காணிகர்கள் ஆய்வரங்களை யெழுதும் பத்ரி கைகளுக்குமுன்னே இன்னவாஷம் இன்னமாஸம் என்றெழுதும் பாசரம். அதுதான் முதலடியில் ஒருகாலெழுத்துப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித் துக்கிட்டுக் குமிறே, அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களுக்கடைய அந்வயிக்கும்போது, க்ரியையுண்டாகி, நிராகாங்கஷ்யுமாகையாலே மேலோ டே அந்விதமாமிறே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒருக்ரியையில்லாமலிரு க்கிற தென்றுமாம்—முகவனையென்று பாடாமப்போது நாயகக் கல்லு போலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருக்குமென்று அர்த்தவிசே ஷமருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியோமோடு நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு
வடிவார்சோதிவலத்துறையுஞ்சுடராழியும்பல்லாண்டு
படைபோர்புக்குமுழங்கும் பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே.

(இ-ள்.) அடியோமோடும் - சேஷபூதரானவெங்களோடும், நின்னோ டும்-சேஷியானவன்னோடும், பிரிவின்றி - பிரிவில்லாமல், ஆயிரம்பல்லா ண்டு-இந்தஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; வடிவாய்-ஆபரணபூஷி தையாய், நின் - ஸர்வசேஷியானவன்னுடைய, வலமார்பினில்-வலத் திரு மார்விலே, வாழ்கின்ற - பொருந்திவாத்தித்திற, மங்கையும்-நித்ய யௌவ நஸ்வபாவையான பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமார்களும், பல்லாண்டு-நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; சோதி-தேஜோராகியாயிருக்கிற, வடிவுஆர் - வடிவையுடையனாய், வலத்து - உன் வலத்திருக்கையிலே, உ றையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், சுடர்-பகைவனாயெரிக்குமவனான, ஆழியும்-திருவாழியாழ்வானும், பல்லாண்டு - நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; படை-ஆயுதமாய், போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு-புகுந்து, முழங்கும்-கோ ஷியானின்றனள், அப்பாஞ்சசன்னியமும்-அந்தப் பாஞ்சஜந்யாழ்வானும், பல்லாண்டு-நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்கிறார்—எ-று.

(தா-ம்.) ஸேஷபூதரான எங்களோடும், ஸேஷியான உன்னோடும் பிரிவின்றிக்கே பல்லாயிரமாண்டு மங்களமாய்ச் செல்லவேணும்; உன்வலத் திருமார்பிலே ஆபரண பூஷிதையாய்வாஸம்பண்ணுகிற நித்யயௌவந்தையுடைய பெரிய பிராட்டியும் ஸர் வகாலமும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்; திருமேனியில் வ்யாப்தமான தேஜஸ் ஸையுடைய பிறர்க்கு அநபிபவரீயனாயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானும் எப்போதும்

மங்களமுண்டாயிருக்கவேண்டும்; ஸேனைகளை யுடைய யுத்தத்தில் ப்ரவேசுபித்தகோஷிக்கிற பாஞ்சஜன்யாழ்வானும் எப்போதும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

அ-கை.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்-விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையுங் குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்; இதில்-உபயவிபூதியோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா.—(அடியோமோடும்நின்னோடும்பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணுதே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறவிவர், தம்முடைய (க) நித்தயதையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்; ஒரு ஸாத யத்தைக்குறித்து ஸாதநாறுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள் “சூர்யாஸாஸாவஸ்து ஆயுராசாஸ்தே” என்று ஆயுஸ்ஸை ததங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்களி ரே; அதுபோலே, “மங்களா சாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்” என்று தம் மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். அத்தலைக்குப்பிரிகைக்குத்தாமல்லது இல் லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம்னித்தமென்றிருக் கிறாரிறே. ஆனால் “என்னோடும்” ஏன்னுதே “அடியோமோடும்” என்பா னென் னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்திபண் ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், “சுஹஸ்யௌப்ருக்ஷதெடுவாஸ்வயஸ்வ காஸஸ்வகந்தூழ் - அஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதேடுபரம்ஸ்வயம்ப்ரகாஸம்ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கும்; அங்ஙன் க லங்கினவரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே “அடியோம்” என் றார். (உ) “கர்மோபாதிகமாக வந்தவவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாதஸ்வபாவம்தாஸ்யம்” என்றிருக்குமவரிளேயிவர். ஆனால் “அடி யோமோடும்” என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் (ங) பர்யாப்திபிறவா மையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் (ச) சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையா லும், இப்ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் (ரு)ஸ்வா பிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின்னோடும்) வ்யாபீர்த்தமானசேஷி த்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பிரிந்தாலும்போராதபடி யாயிறேயிருப்பது.—இத்தால் - நிவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறார்.—(பிரிவின்றி) இரண்டுதலையும் நித்தயமான வேபா தி,ஸம்பந்தமும் நித்தயமாயிறேயிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களா சாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) தா லதத்வமுள்ளதுனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்தயமாய்ச்செல்ல வேணுமென் னுகிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன்கடாகூடே யமைந்திருக்கிறவிவள், “அ

(க) நித்யதை-நிலைநிற்குந்தன்மை. (உ) கர்மோபாதிசமாக-கர்மரூபமான ஹேதுவினாலே. (க) பர்யாப்தி-தீர்ப்பி. (ச) சேஷத்தவம்-அவிசிஷ்டம்-சேஷத்தவம்ஸுமாரம். (ஈ) ஸ்வாபிப்ராயம்-தம்முடையகருத்து.

கலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதேயிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ, (க) என்றியபடுகிறீர்ஒன்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்வு) “வடிவு” என்று-நிதமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச்சொல்லுகிறது. “கூபுரெய்ஹிததெஜையவஸுஸாஜநகாதுஜா - அப்ரயேம்ஹிதத்தேஜோயஸ்யஸாஜநகாத்தமஜா” என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்ததத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்லநினைக்கிறாயோ என்றானிறைமாரீசன். “ஸூ டியாபெவொபெவகூபுரெத - ஸ்ரத்தயாதேவோதேவத்தவமஸ்துதே” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்தர்ஷமாகில் அவனுடையசேஷிதவம் குலையாதோவென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே (உ) பெருவிலையனுங்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய (ஈ) ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூமணத்தாலே பெருவிலையனுங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ. (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்தபாதிகள்போலே ஆபரணபூதையாய். அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம். (நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகளு வன்னுடைய வலமார்வினில். (ச) ஸர்வயஜ்ஞமயமாய்(ரு) யோகீசிந்த்யமாயிறே வடிவிறுப்பது. (வலமார்பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்விறுப்புத்தானே நித்யமாய் போகருபமாயிருக்கை. அம்மார்விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறையும்- அகலகில்லேன்” என்று அதிசங்கைபண்ணும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. (மங்கையும்) “யுவதிஸூகூராரினீ - யுவதிஸ்சுகுமாரினீ” என்கிற பருவத்தைச்சொல்லுகிறது. யுவாகூராரி - யுவாகுமாரி” என்று இவ்விரண்டவஸ்தையுமுண்டு அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த (ஈ) மௌக்யமேயுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனையென்னில்; (எ) போகஸ்ரோதஸ்ஸில்வந்தால் இவள்தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (மங்கையும்) (அ) சசபத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத்தைச்சொல்லுதல்; மங்களாவஹையானவிறும் ஆசர்வ்யைஎன்னுதல். (பல்லாண்டு) காலத்தவமுள்ளது நையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதியித்தயாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதனிட்டாற்போலேயிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீர்ஒன்ன; அவர்களோட்டைச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ! என்றுமங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) * காளமேகநிபச்யாமமானதிருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படியிருக்கை. வுருஷக்ஷுஷ்விஷுஷு - புருஷம்க்ருஷ்ணபிங்களம்” என்னும்படியாயிறேயிருப்பது. (க) தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவையுடையவனென்னவுமாம். (வலத்துறையும்சுடரழி

(க) என்றிய-ஏதுக்காக. (உ) பெருவிலையன் - மிகவிலையுள்ளது. (ஈ) ப்ராதாந்யம்-உயர்த்தி. (ச) யஜ்ஞமயமாய் - யஜ்ஞஸ்வரூபமாய். (ரு) யோகீசிந்த்யம்-ஸைகந்திகளாலே சிந்திக்கத்தக்கது. (ஈ) மௌக்யம் - அழகு. (எ) போகஸ்ரோதஸ்ஸு-போக ப்ரவாஹம். (அ) சசப்தம் - உம்மை. (க) தேஜோராசி-தேஜஸ்ஸமூஹம்.

யும்பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், திறர்க்கு (க) அநபிவநீயனுயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற சசப்தத்தாலே - ஆயுதாசாரத்தாலே ரக்ஷகமாக்க்காரட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களா சாஸகம்பண்ணுகிறான்னேக.

(படைபோரித்யாதி) நம்கையைவிடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளையழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன (படைபோர்புக்குமுழங்கும்) ஸேனையையுடையபுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; புத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்குமுழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) “ஸவொஷொயாத-ராவொணாமஹுடியாநிவ டிராயஸி - ஸகோஷொதார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” என்றும், “யஸுநாஷெநஷெதாநாமாவஹாநிரஜாயத்” என்றும் ப்ரதிகுலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர் வாழும்படியுமாயிதே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தாநமானபடி என்னென்னில; த்வநிவழியே நின்னு இடங்காட்டிக்கொடுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன் ஸிபமும்) முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷ நித்தேசம்பண்ணுவானென்னென்னில; புத்ரனை அலங்கரித்ததாய் “தன்கண்படிவம் கண்ணெச்சிலாம்” என்றுபார்க்கக்கூடாப்போலே, மங்களாசாஸகம் பண்ணுகிறதம்முடைய கண்ணையும்செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச்சொல்லுகிறார். அன்றுபுத்தத்திற்கிறந்த (௨) ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸகம் பண்ணுகிற ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோமோடும்” என்கிற விடத்தாலே-ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே -நமஸஸ்ப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்யவீர்யாதி குணயோகத்தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதி யோகத்தையும் சொல்லுகையாலும்-நாராயணசப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; “உன்செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கையாலே-சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச்சொல்லிற்றுய்த்து. (௨)

அரும்பதம்.

அடியோமோடு மித்யாதி—வ்ருத்தாஹவாத பூர்வகமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் கீழித்யாதி—அடியோம், மங்கை, ஆழி, அப்பாஞ்சசன்யம் என்கையாலே, உபயவிபூதியோகஞ்சொல்லிற்று—நாலடியும் நாலு வாக்யங்க ளென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாகம் அடியோமித்யாதி—ப்ரதிபதார்த்தமருளிச்செய்வதாக புற: ப்ரதிகோபாதாகம் அடியோமோடுமென்றது—பல்லாண்டென்றது - தண்ணீர்ப்பாராதே அத்தலையில் ஸ்மருதி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்றிருக்குமவன்வயவஹார மென்னுகின்றீர், இங்கே அடியோமோடும் என்று தம்மைப்பேணக்கூடுமோ. என்கிற ஸங்கையை அஹவதித்து, இதுவும் அத்தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் தம்மை மித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.—தாமில்லாத

(க) அநபிவநீயன் - பிறரால்அவமதிக்கக்கூடாதவன், (௨) ப்ரமாதம்-தீங்கு.

இரண்டாம் பதிவு இவரக்யார அரும்பதம்

யோகியினைக்கொண்டவன், அத்தலைத்தயாதி—வயாமோதந்தாலே பெண்
 துருத்த—மீமலே நின்னோம் என்றிருக்கையாலே அதுசுதுருணமாக என்னோடு
 திமன்னுதொழிவானென்னென்ற ஸங்கையை அதுவதித்து—அது ஸர்வஸாதாரண
 மாகையானே விசேஷிக்கவேண்டுமென்று பரிஹரிக்கிறார் ஆனால்தயாதி சிவவாக்ய
 த்தானே—அவ்வகாரத்திலே—அந்தகரணத்திலே—அதமரத்தமரத்தமா—முதலே—
 ஸத்வம்—இவர்தெளிந்தவராகக்கு ஸேஷத்திலே ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, கர்
 மௌபாதிசயித்யாதி—ஆனலென்றது—இவரொருவருமே தெளிந்தவரானுலென்ற
 படி—இந்த ஸங்கைக்கு ஹேதுவையஸமுச்சயோ பரிஹாரம் தயியரித்யாதி—வயா
 வ்ருத்தமான ஸேஷிதவம்—நிருபாதிசய—வஸேஷிதவம்—நீ மங்களஸம்பதசங்கை
 யாலே சேதசொல்லாருங் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே அடியோங்குப்
 போலே நீயுமுன்னப்பரிசைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேண்டுமென்று இவ்வாக்யத்
 துக்குத்தாத்தயம்—நித்யபாதிதல் உன்சேவடியென்று அத்தலைக்கு மங்களஸாஸ
 நம்பண்ணியிருக்க, புற நின்னோடுமென்பானென்னென்னில், இத்தாலித்யாதி—
 இத்தால் என்றது—நின்னோடுமெனதாலே பென்றபடி—பிரிவின்றி பென்றது—பிரி
 வின்றிக்கே யிருக்கையைச்சொல்லுகிறது—“ஆவியன்னமாகையுள்ளும்ல்லபுத்தி
 னுள்ளும் நீக்கமின்றி மெச்சுகின்றிய” என்கிறபடியே, லீவபரஸம்பத்தம் நித்யமா
 யிருக்க, பிரிவின்றியென்றதுக்கு, ப்ரஸத்தியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இரண்டு
 தலையுமித்யாதி—இரண்டாம் பதிவுக்கு ஸங்கையொழுகுந் பாவம் உண்டான
 இத்யாதி—உண்டான அமங்கலங்கள் போகக்கூட இல்லாத மங்களங்களுண்டா
 கைக்குமென்றது ஆழ்வாருடைய பரமஸம்பாஷிதப்பற்ற—அன்றிக்கேலோகத்
 தார்க்குண்டான அமங்கலங்கள் போகையும் எடுத்துக்கொடுத்து—“நிவ்வலமார்பி
 னில் வாழ்கின்ற” என்கிறவிலேயேனாத்தலைக்கொடுத்து, தேவாரும் பிராட்டியு
 மான சேர்த்தியென்றது—அவருடைய சேர்த்திநிறகொடுக்கிற மென்னுமதுக்கு
 ப்ரமாணம் “சுபுரெய்யா” இத்த்யாதி—“சுபுரெய்யா” என்றதற்கு பாவம் எதிரி
 டிடுவெல்ல நினைக்கிறயோவென்றது—ப்ரமணத்தால் “ஸுபுரெய்யா” இத்த்யாதி—
 ஸேஷிதவம்—ப்ராசக்யம்—“செய்யாய்” என்றது சிவருடையதாயிருக்கிறது என்று
 திருமார்பிற்கு விசேஷணமாகக்கே ஸ்மருதிசெய்யு “மங்கல” என்றதற்கு விசே
 ஷணமாகக்கே அத்தாத்தமஸ்திகளாஸுபேத்யாதி—“நின்” என்றதுக்குத்தாத்தயம்
 ஸாவேத்யாதி—ஸாவாதிதல் துக்கு ப்ரமாணம் ஸர்வயச்சிருத்த்யாதி—இவ்வாக்யத்
 துக்குக்கருத்து ஸ்ருதிஸிவாஸ்ய ஸ்ருதிஸிவாஸ்ய பரமஸம்பாஷிதப்பற்றில் ப்ரதிபாத்தயங்களான
 கர்மோபாஸகங்களுக்கு விவையடிகிற பாவம்—“மார்பு” என்றதற்கு வாஸனை
 ஸர்வயச்சிருத்த்யாதி பெண்ணடியுமாம்—“வலம்” என்றதற்கு வரஸனை—அனைக்
 கைக்கு இத்த்யாதி—அணித்து—ஸுபீபர்—உறந்திறை என்னுதே வாழ்கின்ற என்பா
 னென்னென்ன, மார்பிலிருப்பு இத்த்யாதி—இவ்வ்வந்தமானார்த்தம் நித்யமா யித்
 யாதி—போகருபதையை உபபாதிக்கிறார் அம்மார்பிலே நித்யாதி—எடுத்த ப்ரமா
 ணத்துக்குவ்யாவுருத்தி பூர்வகம் அத்தம் “யாவாகுரோ” இத்த்யாதி—சகாரத்
 து அப்ரதாந்யத்திலேபாக்கி யுபநியமக்கட்டென் என்கிறார் இவருக்கித்யாதி—
 தளர்த்திஸரணம்—அதுக்தஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும்
 அருளிச்செய்கிறார் சுபத்தத்தாலே நித்யாதி—ஆஸாஸ்யை பென்றது மங்களா
 ஸாஸகத்துக்கு விவையுதை என்றபடி—மூன்றாமுக்கு ஸங்காஸமாதாநருகேந
 தாத்தயம்—இச்சேர்த்திக்கித்யாதி—இச்சேர்த்திக்கென்றது—மங்கையுமான சேர்த்
 திக்கென்றது—ஆழ்வார்களைபென்ற பவஸுசகம் மங்கையுமென்ற இடத்தில்
 மலர்ந்தது—ஸமுச்சயமாகச்சொன்னார்போலே, இங்கும், ஆழியுமென்ற சகாரம்

நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றுகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தா ரென்று கண்டுகொள்வது—வடிவு என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் எம்பெருமான் திரு மேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல்—முதலர்த்தம் காளமேகேத்யாதி—ஸ்வதே ஜஸ்ஸாலே யென்றது ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஸ்யாமமானதிரு மேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸா—முட்டாக்கிகெகையாலே வந்த பரபாகத்துக்குப் ப்ரமாணம் “வொருஷம்” இத்தயாதி—இரண்டாமர்த்தம் தேஜோராஸித்த்யாதி. “சோதியார்வடிவு” என்று இப்பக்கத்தில் அந்வயம்—சுடர் பததாத்பர்யம் பிறர்க்கித் தயாதி—ஆக ஆழியுமென்ற சகாரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிகளுடைய சேர்த் திக்கு மங்களாஸாஸம் பண்ணுகிறொன்று சுருத்து—இந்த சகாரத்தைப் ப்ராதா ந்யபரமாகி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ஆழியுமித்தயாதி—இப்போது ஆழி பதம் நந்தகாத்யுபலக்ஷணம்—நங்கையைவிடாதே என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக்கிறது—படை—ஸேனையும், ஆயுதமும்—முதலர்த்தம் ஸேனைத்த்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் யுத்தத்திலே யீத்தயாதி—இப்பக்கத்திலே போரிலே படையாகப் புக்கு என்றந்வயம்—போர்—யுத்தம்—எதிரிகளை அழியச்செய்யுமென்றதுக்குப் ப்ரமா ணங்கள்—“வொவொஷம்” இத்தயாதி—செறித்து—நெருக்கி; மூட்டி யென்றபடி—முக த்தை மாறவைத்து பரோக்ஷநிர்த்தேஸம் பண்ணினா னொன்றாகீழ், பூர்வ வருத்தார் தத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் அன்றுயுத்தத்திலித்தயாதி—தத்வஹிதபுருஷார்த்தப் ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்றுப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகின்ற கொன்பதங் களிலே யேறிட்டுக்காட்டுகிறார் இவ்விரண்டு இத்தயாதி அஞ்சுவாய்த்தாலே—அடி யோமோடுமென்கிற இடத்தாலே என்றது இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி—முதல் அடிப்பாட்டு வ்யாக்யாநத்திலே பல்லாண்டு என்கிற ஸப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வ ரூபாத்ருபமான வருத்தியையும், ப்ரகாஸிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய்கிறுந்தாரோ யாகிலும், நமஸ்ஸப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லிற்றென்கிறார் இங்கே— அடியோமோடுமென் என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் திருக்காப்பு என்ற இடத்தில் வருத் தியைச் சொல்லுகிறதென்று யிருக்கையாலே இப்படி கொள்ளவேணும்.

மு ன் று ம் பா ட் டு.

வாழாட்பட்டுநின்றீருள்ளீரோல்வந்து மண்ணுமணமுங்கொண்மின்
கூழாட்பட்டுநின்றீர்க்கையெங்கள் குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோநாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ-ள்.) வாழ் ஆள் - கைங்கர்யரூபமான போகத்துக்கு, பட்டு-பொருந் தி, நின்றீர் - கிலிநின்றவர்களாய், உள்ளீரோல் - இருப்பீர்களானால், வந்து- வினாவாகவந்து, மண்ணும் - திருமுளைத்திருநாளுக்குப் புழுதிமண் சுமக் கையையும், மணமும் - அந்தக்கல்யாணத்துக்கு அபிமானியாயிருக்கையையும், கொள்மின்-நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்; கூழ் - சோற்றுக்காக, ஆள்ப ட்டு - அடிமையோலை யெழுதிக்கொடுத்து, நின்றீர்களை - கண்டவிடமெங் கும்நிற்கிற வுங்களை, எங்கள் குழுவினில் - அநய்யப்யோஜநரஜ்ஜீ வெங்க

(க) ஐச்வர்யகைவல்ய பகவச்சரணர்த்திகள் - பொருளை விரும்புவனும், கைவல்யத்தை விரும்புவனும், ஸர்வேச்வரனநீருவழிகளைவிரும்புவனும், (உ) தூராராதம்-கிழங்குடாமை, (ங) துஸ்புகம்-அடிமைசெய்யக்கூடாமை.

அந்நியப்ரயோஜனரான வைஷ்ணவர்களும் “நம்மைவிடும்புவார் சிலருண்டாவதே” என்று ஸந்திஹிதராக (வந்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வனாசொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியாரிதே. அடிமை விலையோலையெழுதும்போதும் “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியகை வேணும்” என்றிறையெழுதுவது. மண்ணாவது- (அ) ஸ்வாமிக்கு ஒருமங்கனமுண்டானால் (க) அங்குராப்பணத்துக்குப் புழுதிமணசுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிதே நம் ஆழ்வார்களுக்கு அது கர்த்தயமாகிறது. மணமாவது- அந்தக்கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாநியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வகைங்க்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். “கொண்மின்” என்றத்தால் - அடிமைசெய்யுயிடத்தில் (க) கிடந்தானைகண்டேறுகையன்

(க) அநவரதபாவனை - எப்பொழுதும் நினைக்கை. (உ) அந்நிம்பரதயயம் - ப்ராணன் நீங்கும்போது எம்பெருமானை நினைக்கை. (ங) தடுகப்பராயம்-பெருந்துன்பம். (ச) அலப்பலாபம் - பெறாப்பேறு. (ஞ) தர்ணம்-துரும்பு. (சு) யதீசுப்தம்-உயர்வு. (எ) துர்லபம்-அடையக்கூடாமை. (அ) ஸ்வாமி-தலைவன். (க) அந்நாரப்பணம்-திருமுனைத்திருநாள். (க0) கிடந்தானைகண்டேறுகை - ஸ்வதந்தரப்படுக்கை.

றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் “உங்கள் தான அடிமையை நீங்கள் ஸ்விக்கரிப்புகோள்” என்று சீரிதாகக்கொடுக்கக்கடவர்களென்கைபுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்தையும் வெளியிடுகிறது.

(கூழாளியாதி) இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரபர டையப்புராத் தொடங்கிற்று; அவர்களை (க) நிஷேதிக்கிறார். “கூழாள்” என்று - சோற்றுக்காக ஆரோனுக்கும் தன்னையெழுதிக்கொடுக்கை; இது (உ) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முபலக்ஷணம். தன்னை (ங) “பகவத்தாஸ்யைகபோகன்” என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்குறித்து அவன்றன்னையே (ச) ஆஸ்ரயிக்கிறார்களிறே. “கூழாள்” என்று - அநய்ய ப்ரயோஜநாயிழிந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும்(ரு) இருகலாயசாச்சொல்லுகிற தென்றுமாம், “பட்டு” என்கிறது-அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் (சு) அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (நின்றீர்களை) பஹுவசகத்தாலே “உள்ளீரோல்” என்று தேடவேண்டாதே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கை. “எங்களுக்குழு” என்றுஇத்திரளுக்குண்டான வ்யாவர்த்தி தோற்றவருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபிமானிகள், தேவதாந்தரப்ரவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலேபுகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை (எ) அபேக்ஷிப்பார், அநய்யப்ரயோஜநாய் ஸாதநாந்தரங்களிலே அநய்யபரராயிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவர்த்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புகுதலொட்டோம்) “ஆரோபுகுவார்” என்று ப்ரார்த்தித்திக்கு விவர், (அ) நிர்த்தயபாப்போலே “புகுரவொட்டோம்” என்பானென்னென்னில்; வஸிஷ்டன் (க) பரமதயாளுவானாலும் சண்டாளனை அக்கிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளாளிறே. இத்தால்-அநய்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தர பரரோட்டை ஸஹவாஸம் (க௦) அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள்திரளுக்கு வாசியென்னென்னில் (ஏழாள்காலும் ப்ரூபிபிலோம்நாங்கள்) என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கீழே ஒருமுன்றும், மேலே ஒருமுன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்தாங்கள் ஸஹஸஹஸஹ - ஸப்தஸப்தசஸப்தச” என்று - இந்தஏழையும், இதுக்குக்கீழேயோரோழையும், இதுக்குமேலேயோரோழையும்; ஆக, இருபத்தொருபடியாகிச் சொல்லுகிறது. “ஐஸவலவ-பூநுபூநாவராநாதாநநெனுக விஸ்தி

(க) நிஷேதிக்கிறார் - தடுக்கிறார். (உ) ப்ரயோஜநாந்தரபர - ப்ரயோஜநத்தை விரும்புமவர்கள். (ங) பகவத்தாஸ்யைகபோகன் - எம்பெருமானுக்கடிமைசெய்கையையே தொழிலாகவுடையவன். (ச) ஆஸ்ரயித்தல்-அடைதல். (ரு) இருகலாயர்-இரண்டொருதேச்யத்தையுடையவர்கள். (சு) ஆர்த்தம்-தீங்கு. (எ) அபேக்ஷித்தல்-விரும்புதல். (அ) நிர்த்தயர்-தனயில்லாதவர்கள். (க) பரமதயாளு-மிக்கதையுள்ளவன். (க௦) அஸஹ்யம்-பொறுக்கக்கூடாமை.

வங்கிணுவாநாதி - தலபூர்வார்த்தாபராதாத்தமாநஞ்சைகவிம்சதிம் பங்க்தி
ஞ்சபுகாதி” என்று முகபேதேநசாஸ்த்ராந்தரஞ் சொல்லிற்று. “ஏழாட்
காலம்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவைவினைக்கிறது. இத்தால்-(க) ஒருஸந்
தாந்திலே ஒருவன் அந்ந்யப்ரயோஜனனால்த், அவனைப்பற்ற, பகவத்ப்ர
பாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடு
மென்கிறது. (பழிப்பிலேயும்) (உ) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, (ங)
தேவதாந்தரபஜநமென்ன, இவை (ச) தூரதோநிரஸ்த்மாகையாலே, பத
ர்கூட்டித்தூற்றவேண்டா. இனி அந்ந்யப்ரயோஜநராய் அந்ந்யஸாதநராயி
ருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - ப்ரயோஜநாந்தரபராதையும் ஸாதநாந்தர பர
தையும்மே; அவற்றையுடையோமல்லோமென்கிறார். (நாங்கள்) “எங்க
ள்குமுவு” என்றபோதைச்செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் து
ந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விஸ்வஸித்திருக்குமத்த
னை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உ
ங்களையறியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும்புடையல்ல, எங்ஙனையெ
ன்னில்; ஒருகாரியப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள் போக மங்களாசாஸநம்ப
ண்ணும்படியாதல், இல்லாதமங்களங்களுண்டாகவேணுமென்று மங்களா
சாஸநம்பண்ணுதல் செய்யுமளவிமே நீங்களறிவது; முன்பு வர்த்தமாய்க்
கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து (டு) வயிறுபிடிக்கும் திரள்காணெங்கள்
து. (இராக்கதர்வாழிலங்கை) துவர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம். புற
ம்பேபோய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக்கட்போலே திரண்டுகடலைப்பும்ம
திலையும் அரணைக்கி, (சு) அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்
கைதான் விபிஷண (எ) விதேயமிமே. இனி, “நநபெயிடி - நநமேயம்”
என்ற ராவணனையும் அவனுடைய (அ) அதிக்ரமத்துக்குத் துணையானரா
க்ஷஸையு மழியச்செய்து “ஸூஸா நவஹ்ஸீ ஹவஸு - ஸ்மஸாநஸத்ருஸீப
வேத்” என்று பிராட்டியருளிச்செய்தபடியே அவ்வூரை (க) மூலையடியே
போம்படிபண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈஸ்வ
ரத்வப் (க0) பெடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்விலே
தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அப்போதை கை
யும்வில்லுமாய்ச்சீற்ச்சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்போதை(கக)
ஆகர்ஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப்போருவோம் சில
ர்காண் நாங்களென்கிறார். “ராவாவாயெ-புராக்ரானா-நபுராணெகூ
ரூ-தெடியாடி-ராகீவார்த்தேபராக்ரந்தாந்ரானேகுருதேதயாம்” என்கி

(க) ஒருஸந்தாநம்-ஒருவம்சம். (உ) விஷயாந்தரம் - ஸர்வேஸ்வரனெழிந்த வி
ஷயம். (ங) தேவதாந்தரம் - ஸர்வேஸ்வரனெழிந்ததேவர்கள். (ச) தூரதோநிரஸ்த்
தம் - தூரத்திலே தள்ளப்பட்டது. (டு) வயிறுபிடித்தல் - துக்கப்படுதல். (சு) அம்
மணக்கூத்த - லஜ்ஜையின்னிக்கே நிர்வாணமாய் ஆடுகிறகூத்த. (எ) விதேயம் -
ஸ்வாதீநம். (அ) அதிக்ரமம் - அளவுக்குமீறுதல். (க) மூலையடியேபோம்படி - ஸ்வ
தந்த்ரமாம்படி. (க0) பிடார் - பெருமை, (கக) ஆகர்ஷகம்-ஸ்வாதீநம் உடுத்துமது.

றபடியே அக்காலத்தில் முதனிகளுக்கு (க) அம்புக்கு இறாய்க்கப் பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்பெற்ற தில்லை; “பிராட்டிபிரிந்தபோதே நம்குடியிருப்ப்பெற்றோம்” என்கிற ப் ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரராணர்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸ நம்பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணு வோம்சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். (ங)

அரும்பதம்.

வாழாளித்யாதி—கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேலிருந்து பாட்டுக்குமாக, பேடி காஸங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் மூன்றையும்க்கட்டித்து, “சூ டேதூஜிஜாஸு” என்கிற ப்ரமாணத்தில், பிற்பாட்டு வந்ததா முற்பட்டதற்கு ஹே துவைச்சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை கீழிரண்டு இத்யாதி—“உத்-விட்யா” என்றதை மூவராகச்சொன்னது ஆர்த்தனையும் அர்த்தநீதிகளையும் ஒருகோடியாக நினைத்து அவதாரிகாந்தரம் ஏக இத்யாதி—மூன்றாமவதாரிகை அவர்களித்யாதி—மேல் வாக்யத்தில் காண்கையும் புதுதகையும் என்று சொல்லுகையாலே, இங்கேயும் அவ ர்களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடவென்று கூட்டுவது—ஆக இவர்களை யழைக் கைக்கு ஹேது மூன்று; அதாவது—அத்தலையில் வைக்கணயத்தைப்பற்றிவரும் தம் முடைய அபர்யாப்தியாதல், ஸ்வாதுதமமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாதபோது தம்செல்லாமையைப்பற்றி யாதல்—மூன் றும் ஹேதுவை ப்ரமாணபூர்வகமாக த்ருடிகரிக்கிறார் அடியாரித்யாதி—குழுவு-ஸ மூகம்—“ஆன்” என்றதுக்கு ஆட்சியை நிரூபகமாகச் சொல்லுமிடத்தில் அவதிகொ ஸ்ராமையாலே, வேறு எஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கிறது—அத்தை யருளிச்செய் றுறார் நிரதிரயேத்யாதி—இப்படிவிரேஷிப்பானேன், உகந்த விஷயத்துக்கு ஸே ஷமாயிருக்கை ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, இவ்விஷயமித்யாதி—இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று ஸேஷம்—அந்நயப்ரயோஜனன் என்றது உபாஸகனை- அந்நிமப்ரத்யயமாவது—அந்நிமஸ்மருதி—ப்ராயமென்று—இதரவிஷயங்களை வ்யா வர்த்திக்கக்காது—ஸாதநாத்ரநிஷ்டனுக்கும் என்று—கீழ் அந்நயப்ரயோஜனனைச் சொன்ன உபாஸகனுக்கும் என்றபடி—கர்த்தவ்யபுத்தியென்றது ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென் கிற நினைவு என்றபடி—ஆக இவ்வளவும் வ்யாவ்ருத்தங்களை யருளிச்செய்து நிர திரயஸுகருபதையையும் உபபாதிக்கிறார் இக்குறைகளித்யாதி—இக்குறைகளொ ன்றுமின்றிக்கே என்றதுக்கு அந்தப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது என்றத னேடு அந்வயம்—நிரபேக்ஷணன் என்றது—ஸம்ருத்தியில் ஸர்வஹேது நிரபேக்ஷணன் என்றபடி—ஆளாகி என்றமல் “ஆட்பட்டு” என்பானென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்த முகேந அருளிச்செய்கிறார் பட்டு என்று இத்த்யாதி—போலேயிருக்கிற என்று ஸே ஷம்—உவரிடக்கடல்-லவணப்பதி—இத்தை விவரிக்கிறார் நானெனக்கித்யாதி—நான் என்றது—அஹங்காரம் - எனக்கென்றது—மமகாரம்—இப்போது “கின்றி” என்கை யாலே, முன்புநில்லாமையதோற்றுமறுத்து;—அத்தைவிவரிக்கிறார் வாயுஇத்த்யாதி—“ஏல்” என்கிறயத்யுர்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் “ஸேஷமா தூ” இத்த்யாதி— அந்நயப்ரயோஜன - மங்களாஸாஸநபரர்—இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் நாகபாஸ இத்

(க) அம்புக்கிராய்க்கப்பணி போருகை - அம்புக்குப் பின்வாங்குகைக்கே - காரி யம்போருகை.

யாதி—நாகபாஸத்தினன்று அடையமோலித்ததில்லாமையாலே, நாகபாஸத்தினன்று என்றது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபந்தத்தினன்று என்றபடி—பலிதம் இந்தஇத்யாதி—மேலுக்கவதாரிகை - அநந்யேத்யாதி—உரியார்—ப்ராப்தரானவர்—உக்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுதேந த்ருமகரிக்கிறார் அடிமை யித்யாதி—விலையோலே - க்ரயபத்ரம்—மண்ணாவது என்றது—மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி—அந்த ந்யாயத்தாலே—விலையோலையெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி—நம் ஆழ்வார்கள் என்றது—ஸேனைமுதலியாரையும், திருவாழியாழ்வாரையும்—அங்குரார்ப்பணத்தினின்றமைக்கு ஆழ்வார் திருநாளென்றிறே ப்ரஸித்தி—மணமாகவது என்றது—மணங்கொள்ளுகையாவதென்றபடி—செய்யின் என்றதல், வாங்குமின்னென்றதல்சொல்லாதே, “கொள்மின்” என்றத்க்குத் தாத்பர்யம் “கொள்மின்” இத்யாதி—இத்தால்கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹங்காரராய் நிரமமகாரராயிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்றுகருத்து—கிடந்தானையைக்கண்டேறுகை யென்றது—படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத்தானேயேறுகை—சீரிதாக—ஸாதரமாக—கொடுக்கக்கடவர்கள் என்றஅநந்தம், என்கையும் என்று ஸேஷம்—ஸாஸ்த்ரார்த்தம் என்றது - தாத்ருத்வத்திலும் ப்ரதிசுரஹீத்ருத்வத்திலும் மமகாரிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறதிருமந்த்ரார்த்தமென்றபடி—“கூழான்” இத்யாதிகளுக்கு பாவம் இவ்வார்த்தையித்யாதி—இவ்வார்த்தையென்றது—வாழாட்டி என்கிறவார்த்தை—வாசியறியாதே யென்றது—தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ரமித்து அநந்யப்ரயோஜநாபைழைத்தாடென்கிற விஸேஷமறியாதேயென்றபடி—இது என்றது—கூழ் என்றத்தை—ஈஸ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அநந்யப்ரயோஜநங்களைக்கேட்பாரோ வென்ன, தன்னை யித்யாதி—இது—வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யமாதல்—ப்ரமித்தவர்க ளன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராதே, வந்த ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்வானா நிஷேதிக்கிறொன்று அர்த்தாந்தரம் “கூழான்” இத்யாதி—“பட்டு” என்றதுகீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு அகப்பட்டு என்பானென்னென்ன, பந்தகேத்யாதி—நாங்கள் என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, எங்கள் இத்யாதி—வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் தேஹேத்யாதி—அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதூர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறொன்றொன்றிற், ஆனால் “புகுதலொட்டோம்” என்னக்கூடுமோ என்கிற ஸந்தகையை அறுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார் ஆரோஇத்யாதி. இந்த பரிஹாரத்துக்கு அவர்கள் திருந்தாதே கேவலப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருந்தால் த்யாஜ்யமென்று கருத்து—“புகுதலொட்டோம்” என்றத்தாலே ஸ்வரூபபரிசுஷ்செய்தருளுகிறார் இத்தால் இத்யாதி—இத்தால் ஏழுதலைமுறையைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் “ஏழான்” இத்யாதி—அந்யகாதாநாதிஸாமாந்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொருதலைமுறைக்கு அதிஸயஞ்சொல்லியிருக்க, ஏழ்படியென்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக்குறையச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, இந்தஸமுதா யேத்யாதி—இந்தஸமுதாயத்தைப்பற்றியென்றது—சேழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதியாக்கியென்றபடி—ஆள் என்று புருஷர்களைச்சொல்லுகிறது—கால் என்றது—ஸந்ததி—இவ்வளவையென்றது—இருபத்தொருபடினிய—ஒரோமுக்குச்சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்—ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு இத்தனையுண்டானால், பகவதிஷ்டைக்குச் சொல்லவேண்டாவிறேயென்று கருத்து—பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் இத்தால் இத்யாதி—“பழிப்பு” என்பது—தோஷம்—இதுஸாமாந்ய ஸப்தமாவையாலே, விஷயாந்தரப்ராவணயாதிகளைச்சொன்னாலும், ப்ரயோஜநாந்தரமாவதர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானதை அப்ரஸக்தமென்னென்றுகொண்டு, விஸேஷப்பயவஸாநம்பண்ணுகிறார் விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே—“பழிப்பிலோம்” என்றநாங்கள் என்று ஸித்தமன்றோ, விஸேஷிப்பானென்னென்ன, எங்கள் இத்யாதி—எங்கள்என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகையும் செருக்காலே பென்று கண்டு

கொள்வது—மேலுக்கு அவதாரிகை உங்கள் இத்யாதி—அளவு-ஜ்ஞாநம் - புடை - ப்ரகாரம்—காரியப்பாடாக-ப்ரயோஜந நிமித்தமாக—முன்பு வருத்தமாயென்று விஸேஷித்தது யுகாந்தரவ்யவதாநம் தோற்றுகைக்காக—எங்களது என்ற அநந்தரம் என்கிறொன்று ஸேஷம்—இரக்கதர்-ராக்ஷஸர்-ஈழ்வாக்ய விவரணம் புறம் பேயித்யாதி—குளவி-கிடவிஸேஷம்—“இலங்கை” என்கையாலே அர்த்தஸித்தம். கடலையும்மதியையும் அரணுக்கியென்றது—“வாழ்” என்றதிலே நோக்காக அமணக் கூட்தென்றது; அதாவது லஜ்ஜையின்றியிலே நகந்தையோடே கூத்தாடுகை—இலங்கை பாழ் ஆள் ஆக என்னுதே, ஆள் பாழ் ஆக என்பானென்னென்ன, இலங்கை தான் இத்யாதி—ஸ்ரீவீரேஷணுமவானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடற்கரையிலே கொடுக்கையாலே, அத்தையழிக்கவொண்ணுதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்தர்யம்—ஆனால் ஆள்பாழ் ஆம்படி பண்ணுவானென்னென்ன, இனி “நநபெய” இத்யாதி—அதிக்கரம்—மர்யாதாதிக்கரம்—அழியச்செய்துபோம்படி பண்ணினான் என்று அந்நியம்—படைபொருதானுக்கு படையிலே பொருதானுக்கென்றபடி—படை - யுத்தம்;—ஆயுதமாகவுமாம்—இப்படியிஸேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்தக பூர்வகமாகத்தாத் பர்யம் இப்படி யித்யாதி—பெடார் - அஹங்காரம்—ஸங்கல்பத்தாலே யென்றது - “ஹநிஷு ஜாதி” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி—“பொருதானுக்கு” என்றதைக்கடாக்ஷித்த பாவம் அப்போதை இத்யாதி—கூறுதும் - சொல்லுவோம்—இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களஸாஸநம் பண்ணுவானென், அக்காலத்தில் பரிவரணவர்கள் மங்களஸாஸநம் பண்ணியிரார்களோ வென்ன, “ஸாவயவாயெ” இத்யாதி—“டியா நகுவட்தெ” என்றது அப்ரஸத்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களிலே தயைபண்ணியிருக்கத் தோற்றுகையாலும், பராக்ரமித்தது பெருமானுக்காக வென்கையாலே இதுவே ஸ்வாபாவீசமென்றும், திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் அக்காலத்தில் இத்யாதி—இறய்க்கப்பணிபோருகையாலே யென்றது—பின்வாங்குகையே கார்யமான படியாலே யென்றபடி—ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, “ஸாவணஸுய்யாயிபுலி” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் பிராட்டியையித்யாதி—அந்ய பரராணர்கள் என்ற அநந்தரம் ஆன்கையாலே யென்று கூட்டுவது—சிவர் என்கையாலே வைலக்ஷண்யம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு

ஏடுநிலத்திலிவெதன்முன்னம்வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்து
கூடுமனமுடையீர்கள்வாம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினே
நாடுநகரமுன்கறியநமோகாராயணுவென்று
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர்வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே.

(ஆ-ள்.) ஏடு-பொல்லாங்கான, நிலத்தில் - மூலப்ரகர்த்தியிலே, இடுவதன்புறம் - சேர்ப்பதற்குமுன்னே, வந்து—, எங்கள் குழாம் - அந்ய ப்ரயோஜநான வெங்கள் திரளிலே, புகுந்து—, கூடுமனமுடையீர்கள்- கூட்டுவெணுமென்கிற நினைவுடையவர்களாயிருப்பீராயின், வாம்பொழி-வரம்பொழிய, ஒல்லை - வினாவாக, வந்து—, கூடுமினே - சேருங்கோள்; நாடும் - நாட்டிலுள்ள அவிசேஷஜ்ஞரும், நகரமும்-நகரத்திலுள்ள விசேஷ

ஜ்ஞரும், நன்கறிய - நன்றாகவறியும்படி, நமோநாராயணயவென்று—, பாடும்-பாடத்தக்க, மனமுடை-மனஸ்ஸுண்டாம்படியான, பத்தருள்ளிர்-ப்தோமத்தை யுடையீராகில், வந்து—, பல்லாண்டுகுறுமின் - பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்கிரார்.

(தா-ம்.) உங்களைப் பொல்லாநிலத்தில் இடுவதற்கு முன்பேவந்து, எங்களுடைய ஸமூஹத்தில் ப்ரவேஸித்து, பகவதபவத்தைக் கூடுதற்கு நினைவுண்டான வர்களாய், ஆத்மாபவத்துக்கிட்ட வரம்பு ஒழியவந்து வினாவிலே கூடக்கடவீர்கள்; நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்றாக விடவும் பற்றவும் அறிய, அர்த்தபஞ்சகத்தையுஞ் சொல்லி, மங்களம்பாடுகிற ப்ரேம நெஞ்சையுடைய பக்தர்களாயிருப்பீராகில், வினாந்து வந்து பல்லாண்டு பாடுங்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—நாலாம்பாட்டு. (ஏடிப்பாதி) கீழே - அந்நயப்ரயோஜனையழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸனத்துக்கு (க) ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலேநீர்சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமிதே. அவ்வளவிலும் (உ) பர்யாப்திபிறவாமையாலே, “ஈஸ்வரன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள்” என்னுமிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமமாயும் ஐஸ்வர்யகாமமாயும் அழைக்கக்கோலி, அதில்முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமமையழைக்கிரார். ஐஸ்வர்யத்திற் காட்டில் (ங) ஆத்மப்ராப்தி (ச) உத்கர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிரூரல்லர்; அந்தமோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவதஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான (ரு) சரீரமோக்ஷம்அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை (சு) ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐஸ்வர்ய காமனுக்கு காலாந்தரத்திலேயாகிலும் பகவதஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதையுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு அந்தயோக்யதையு மழிகையாலேதுர்க்கதியைக்கண்டு முற்படவழைக்கிரார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர், “மங்களாசாஸனம்பண்ண வாருங்கோள்” என்றால் வருவர்களோவென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியிலுத்கர்ஷ்த்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷ்த்தையும்றிவித்தால், “விட்டுப்பற்றவேணும்” என்னும் (எ) ஆத்மகுணோபேதநாயிதே இவரழைக்கிறது.

வ்யா.—(எடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) எடு என்பது-பொல்லாங்கு. “உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன்னம்” என்று பிள்ளையமுதனார். “எடு” என்கிறது-ஸூக்ச்மசரீரத்தை, ஸ்தூலசரீரத்திற்காட்டில்ப்ரதாநமாய் அதினுடைய-ப்ரயோஜநரூபமாய் நிற்கையாலே, “பானில் எடு” என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. (நிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலபரகர்த்தியிலே (அ) லயிப்பதற்குமுன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும்படி;—“எடு” என்று - உடம்புக்குப்பேராய், ஸ்தூல

(க) ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே - கிட்டினாராகையாலே. (உ) பர்யாப்தி-தர்ப்தி. (ங) ஆத்மப்ராப்தி - கைவல்யப்ராப்தி. (ச) உத்கர்ஷ்டம்-உயர்ந்தது. (ரு) சரீரமோக்ஷம் - சரீரம்நீங்குகை. (சு) ப்ராபித்தால் - அடைந்தால். (எ) ஆத்மகுணோபேதர் - ஆத்மகுணமுடையவர்கள். (அ) லயித்தல் - நசித்தல்.

ஸ-ஒக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப் பரகர்த்தியிலே லயிப்பதற் குமுன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யத்தால் - அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறார்களென மிடந் தோற்றவிரக்திமே. (வந்து) ஸ்வதந்த் ரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச் சொல் லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்து) கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிதே யி ருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ர மாகையாலே அந்யோந்யம் சேர்த்தியற்றிருக் கும். ஒருத்தருடைய ஸமர்த்தி ஒருத்தரதாயிதே யித்திரளிருப்பது. “வர ஸுநீவஹாஹெவ - பரஸ்பரநீசபாவை” என்னக்கடவதிதே. இத்திரளி ல்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம்வேணுமென்னில் (கூடுமனமுடையீர்கள்) “புகுருவோம்” என்றும் நினைவேவேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான பு ருஷார்த்தங்களுக்கு (க) புரச்சரணங்கள் கணக்கவேண்டியிருக்க, அதில் வி லக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சர ணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கின்றன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிதே வேண் டுவது. (உடையீர்கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே “வைஸ்ரவணன்” என்னுமாப்போலே யருளிச்செய்கிறார். கூடநினைப்பார் க்குச்செய்யவேண்டுவது, முன்புநின்ற சிறுமையைக்குலைத்துவரவேணும் (வரம்பொழிவந்து) “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனும், அவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜ்ஞாநீரணஜோக்ஷாய- ஜ்ஞாமாணமோக்ஷாய” என்று (உ) ஸ்வரூபவத்தளவிலே ஒருவரம்பையிட் டிக்கொண்டானிதே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக் கூடுமினே) பற்றுக்கிது புருஷார்த்தத்தினுடைய வைவக்ஷண்யத்தையநுஸ ந்தித்தால் பதறிக்கொண்டவந்து விழவேண்டாவோ. “எடுநிலத்திலிடுவத ன்முன்னம்” என்றது-சரீரத்தில் அஸ்தையத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல் லை” என்கிறது - பற்றுக்கிதுவிஷயத்தினுடைய வைவக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும் அருளிச்செய்கி ருரிதே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிற்கதிப்பபட்டாரசி லரிவர்களென்று தோற்றுமிதே, ஸ்வரூபம் (ங) வெளிச்செறித்தக்கால்.

(நாடுநகரமும்நன்கறிய)இத்திரளிலே புகுருகைக்குவேண்டுவனவரு ளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவனவருளிச் செய்கிறார் “நாடு” என்று-அவிசேஷஜ்ஞாசொல்லுகிறது; “நகரம்” என் று-விசேஷஜ்ஞாசொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிதே நகரஸ் தர்; நாட்டார் தூரஸ்தரிதே.* ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாக வும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்கரஹிக்கும்படியாகவும்.

(க) புரச்சரணம் - அங்கம். (உ) ஸ்வரூபவம் - தன்னுடைய அநுபவம். (ங) வெளிச்செறித்தல் - விளங்குநிறம்.

(சன்கறிய)இந்நன்மையை யறியவென்றுமாம்.(நமோநாராயணயவென்று) இவ்வளவுமப்போராது,“தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபா துரு பமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேணும்” என்று வைஷ்ணவனுய்வரவேணு மென்று. “சுஹிஷிநஜி - அஹமபிநம” “ஹவதவனவாஹிஷி-பத வதஏவாஹமஸ்மி” என்றிதே நமஸ்கர்த்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வா மிபக்கல்பண்ணும்அதுகூலவர்த்தியேயிதே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமன முடைப்பத்தருள்ளிர்) நினைத்திருக்கும்வ்வளவுபோராது,பீர்திக்குப்போக் குவிட்டுப்பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரோமத்தையுடை யிராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங் கோள். இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோ ள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்திவிசேஷமும்பெறவேணுமெ ன்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று (க) க்ரியையை இரண் டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். (ச)

அரும்பதம்.

ஏடுநிலத்தில் இத்யாதி—வருத்தாதுவாத பூர்வகமாக மேற்பாட்டுக்குங்கூட ணங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, “கூடுமனமுடையீர்” “பத்தருள்ளிர்” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை கீழ் இத்யாதி இவரழைக்கிறது என்னுமளவும்—சே ர்ந்திருக்குமிதே ஆகையாலே கீழ். அந்நயப்ரயோஜனண யழைத்தார் என்று கீழோடே ஸம்பந்தம்.—அந்நய ப்ரயோஜனரோடே கூடி மங்கலாஸாஸநம் பண் ணுவதன்றோ வேண்டுவது, இவர்களை யழைப்பானென், அழைக்க ப்ரஸக்திதா ணுண்டோவென்ன, அவ்வளவிலும் இத்யாதி—உத்கர்ஷத்தைப் பற்ற இவர்களை யழைக்கவொண்ணாதென்றா கின்றுகொண்டு, முற்படுவானென்னென்றிற் று ஸங்க் யையாதுவதிக்கிறார்ஐஸ்வர்யத்தில்த்யாதி—ஐஸ்வர்யார்த்திகளைப்பற்றாக்கத்தொன் று முற்பட அழைக்கிறொன்றொர் பகவதித்யாதி—உபகரணமான ஸரீரமென்றது. “விவித்ராஷெஹவஸவதி.” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து—மோக்ஷத்தை - கை வல்யத்தை—இவ்வாக்யம் பகவல்லபதேஹவான ஸரீரபரிக்ரஹத்துக்கும் யோக யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததூர்க்கதியைச்சொல்லு கிறது—இத்தால் மீனாகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலே யிருந்து தன்னைத்தானேதின்று கிடக்குமென்றபடி—ஆக இவர்களை யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்தார் கீழ்; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களோ வென்று ஸங்கித்து, “மனமுடையீர்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து பரிஹரிக்கிறார் ப்ர யோஜனாந்தரேத்யாதி—“ஏடு” என்றதற்கு மூன்ற்த்தம், “நிலம்” என்றதற்கிரண் டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் ஏடுதன்பது என்றதொடங்கி என்னவுமாம் என் னுமளவும்—பொல்லாநிலம் என்றது-ஸ்மஸாநபூமி—ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தைக்காட்டிப் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் ஸ்துலேத்யாதி—ப்ரதாநமாய்-ஆமோக்ஷ ப்ரஸங் மதூர்த்தமாநமாகையாலே அகிஸயிதையாய்,—ப்ரயோஜனரூபமாய் என்றது-பர ரூபமாயென்றபடி;—அதாவது-பூர்வபூர்வ கல்பஸ் தூஸாரீரம்கர்மத்வாராஉத்தரோ த்தரகல்ப ஸூக்ஷ்மஸரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யென்கை-“வந்து எங்கக் குழாம்புகுந்து”-என்னு மிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படி யிவ்வாக்யம் ப்ரயோ

கிப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாக்யமித்யாதி—தோற்ற என்றது—தோற்றுவிக் என்றபடி—“மனமுடையீர்கள்” என்று ஸ்டீபோதிக்ச்செய்தே, வந்தென்னக்கூடாதே யென்ன, ஸ்வதந்த்ரரித்யாதி—ஸ்வதந்த்ரர் - கேவலர்;—இவர்க்கும், அத்யந்தபாரதந்த்ரய ஸ்வரூபாதுருபமான மங்களாஸாஸநபரர்க்குமுண்டான மாநஸஜ்ஞாந வைஷ்ணவ ப்ரயுக்தமான ஊரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்—“எங்கள் குழாம்” என்பானென், அவர்களும் குழாங்களாக இராமர்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் கேவலருமித்யாதி—சேராச்சேர்த்தியென்றது - ஸ்வார்த்தபராராகையாலே பரோத்தர்ஷாஸூரிஷ்ட்ணுக்களாயிருக்கை—“ஸ்வபுஸ்யாபுஸ்யேஹதெ” அன்றோ, இவர்களிப்படி யிராமர்களோவென்ன, ஒருத்தரித்யாதி—பரஸம்நுதியே ப்ரயோஜனமாகையாலே அந்தவிரோதமில்லையென்று கருத்து—இப்படி யிருப்பார்களென்னுமத்குபுரமானம் “புரஸூ” இத்த்யாதி “உதிசுரஸிவாஹித புரஸூநீவஹாவெஸி-புரஸூவெதெபுரஸிஜநெநஸ்வஸம்ஸிஷ்ய” இது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்வஸ்தலோகம்—மேலுக்கவதாரிகை இத்திரளித்த்யாதி—“மனமுடையீர்கள்” என்று இவ்வளவைச்சொல்லுகையாலே வேறென்றுவேண்டாவென்று தோன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் புருருவோமித்யாதி—இப்படி ஸாதாரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்கிற தடஸ்தஸங்கையை ஸோபபத்திகமாசலங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் அவிலக்ஷணத்த்யாதி—உபாஸநா பூர்வாங்கமான தீர்த்தயாத்ராதிகர்மங்கள் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டாவென்றதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்—மாதாபிதா இத்த்யாதி—“உடையீர்கள்” என்கிறமதுப்பு பூமாவிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் இந்தஇச்சையித்யாதி—வைஸ்ரவணன் என்னுமாப்போலே யென்றது—தவவான் என்னுமாபோலே யென்றபடி—கீழ்ப்பத்தோடேவரம்பொழி யென்றதுக்கு அவதாரிகை கூட நினைப்பார்க்கு இத்த்யாதி—வரம்பாவது இன்னதென்கிறார் ஸர்வேஸ்வரனுக்கித்த்யாதி—இட்டுக்கொண்டானிறே யென்கையாலே ஸ்வகல்பிதமானதுஸ்வரூபமன்றென்றுதோற்றுகிறது—“ஒல்லை” என்றதுக்கு வாஸீன - பற்றுமிரு இத்த்யாதி—பற்றுமிரு புருஷார்த்தமாவது—திருப்பல்லாண்டு பாடுகை—“இவ்வதன்முன்னம்” என்றபோதே ஸைகர்யம்தோன்றாநிந்த, “ஒல்லை” என்பானென்னென்ன, விஷயபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் எடுகிலத்திலத்த்யாதி—ஸார்த்தத்தில் அஸ்தைத்யத்தையென்றது பின்னையமுதனார் கிர்வாஹத்தைப்பற்ற—வாருங்கோள் என்னமல், பிரிந்துபோனாரை அழைக்குமாபோலே “கூடுமின்” என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் கூடுமெனமித்யாதி—யோக்யதை-ஸேஷத்வரூபஸம்பந்தம்—என்னென்றாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத்தோற்றுமோவென்ன, இத்திரளித்த்யாதி—பிற்கதிர்-கதிர் பிற்படுகை—வெளிச்செறித்தக்கால்-ப்ரகாஸித்தால்-வருத்தாதுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை இத்திரளித்த்யாதி—விஸேஷஜ்ஞாநாயும் அவிஸேஷஜ்ஞாநாயும் சொல்லுகிறது என்கைக்குரியாமகம் ராஜாவுக்கித்த்யாதி—ஆகையாலே யென்றது—விஸேஷஜ்ஞாவிஸேஷஜ்ஞ லக்ஷணமாகையாலே யென்றபடி—ஆகையாலேயென்ற அநந்தரம் நாமம்நகரமும் என்று ஸேஷம்—இவர்களியவென்னமல் “நன்கு” என்றுவிஸேஷிக்கையாலே, நன்மையை விஸதீகரிக்கிறார் பகவதித்த்யாதி—இவ்வாக்யத்திலறியவென்றும் அதுவுங்கித்துக்கொள்வது—“நன்கு” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் இந்நன்மை இத்த்யாதி—இவ்வளவென்றது நாமம் நகரமும் நன்கறிகை—நம்ஸஸப்தத்திலே நோக்காகத்தன் ஸ்வரூபத்தை உள்படியறிந்து என்றது—சுதர்த்தயந்தத்தைப்பற்றி ஸ்வரூபேத்த்யாதி—இவ்வாக்யத்தால் பலிதம் வைஷ்ணவனாய் வரவேணுமென்றது—நம்ஸஸப்தம்ஸ்வரூபயாத்ரத்தம்ப்ரதிபாகமென்றதுக்கு ரியாமகமும் கைங்கர்ய புருஷார்த்தமென்கை

க்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் “ஊஹிவி” இத்தாதி வாக்யத்தாயத்தாலே “மன் முடையீர்கள்” “பத்தருள்ளீர்” என்று கூட்டித்தாத்தார்யம் நினைத்திருக்கு மித்யாதி—“பாமெனமுடை” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக அர்த்தம் நினைத்தித்யாதி—பத்தருள்ளீர் என்றத்தை யத்யர்த்தவிவகையாலே எகவிஷயமாக்கிக் கீழருளிச் செய்து, ஸம்போதநவியகையாலே பிந்நபுருஷவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் இத்திராளிலே இத்தாதி—அவ்வளவிலே—கூடுகைமாத்ரம்—கீரியையை பிரண்டாக்கி இரண்டு கீரியையை இரண்டு அதிகாரிவிஷயமாக்கி யென்றபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு.

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகியசுரரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்தவிருடிகேசன் மனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடி. தொழுதாயிரநாமஞ்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்துப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே.

(இ-ள்.) அண்டக்குலத்துக்கு - அண்டஸமூஹத்துக்கு, அதிபதியாகி-தலைவனாக, அசுரரிராக்கதரை - அஸுரராக்ஷஸர்களுடைய, இண்டக்குலத்தை - நெருங்கினதிரளை, எடுத்து - சேரத்திரட்டி, களைந்த-நிர்மூலமாகப் போக்கின, இருடிகேசன் மனக்கு - இந்தியங்களைத் தன்வசமாக நடத்துமவனுக்கு, தொண்டக்குலத்திலு-அடிமைசெய்யுங்குலத்திலே, உள்ளீர்-உளரானரீங்கள், வந்து—, அடி - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை, தொழுது—, ஆயிரநாமம் - அவ்ந்திருநாமங்களையெல்லாம், சொல்லி - வாயாரச் சொல்லி, பண்டைக்குலத்தை - பகவத்விமுகராயிருந்தகாலமான பழைய ஜாதியை, தவிர்த்து - “நான், எனக்கு” என்கிறதினேவோடுவிட்டு, பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மின் - அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாகூஸநம்பண்ணுகோள்.

(தா-ம்.) அண்டஸமூஹத்துக்கு அதிபதியாகி, ஹிரண்யாத்யஸுரரையும், ராவணதிராக்ஷஸரையும், நடைவழுவின் சண்டாளரையும், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளென்று சேரத்திரட்டி, நிர்மூலமாக நாஸம்பண்ணின ஹ்ருஷீகேஸனுக்கு, அடிமைக்குடியிற்பிறந்துள்ள ரீங்கள், அண்டாத்யைஸ்வரங்கள் நிஷ்ப்ரதேஹஜநமென்று வந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமென்று ஸேவித்து, போக்யமாகையாலே திருநாமங்களைல்லாம் வாயாரச் சொல்லி, பழையஜாதியைரீங்கி, அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் மங்களமுண்டாகவேணும், அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் மங்களமுண்டாகவேணும் என்று பாடுங்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி). முற்பட அநய்யப்ரயோஜநாயைழைத்தார்; கேவலரும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்க்கதியைக்கண்டு முந்துறவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே - ஐஸ்வர்யார்த்திகளையழைக்கிறார்.

வ்யா.—(அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான (க) அண்டாதிபத்யமிதே ஐஸ்வர்யத்துக்கு

(க) அண்டாதிபத்யம் - அண்டங்களுக்குத் தலைவனாகுகை.

மேலெல்லை; அந்த ப்ரஹ்மாஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரஞ்சொல்லுகிறது. “சுணாபிவதயெநஃ - அண்டாதிபதயேநமஃ” என்றிறே இப்பதப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்த்ரம்; அந்த அண்டைஸ்வர்ய விசிஷ்டனாகவிதே ஸர்வேஸ்வரனை யதுஸந்திப்பது. “வ்ரஹ்நாபிநாஸ்யநா - வ்யாஹ்ஸரம்” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஸ்வர்யவிசிஷ்டனாக அதுஸந்திக்கவுமாயிறே ஆஸ்ரயணப்ரகாரமிருப்பது. * அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ஆகாரமேயன்றே இச்சபத்திலுள்ளது, ஆஸ்ரயணப்ரகாரம் தோற்றவிருத்திவிலையென்னில்; (க) உதாரணயிருப்பானொருவன் கையிலே எலும்பிச்சம்பழமிருந்தால் “இதிருந்தவழகென்!” என்று சொன்னவளவிலே, (உ) பாவஜ்ஞனாயிருக்குமவன் “கொள்ளலாகாதோ” என்று கருத்தறிந்துகொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்களபேகையை (ங) ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாத்ரபரணாக்ருதித்து “உதாராஃ - உதாராஃ” என்னுமவனுடைய ஒளதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. (அண்டக்குலத்துக்கு) “சுணாநாஹ்ஸுஹஸுணா” - அண்டநாந்துஸஹஸ்ரணம்” என்றுதொடங்கி, “கொடிகொடிஸதர்நிவ - கொடிகொடிஸதாநிச” என்று (ச) அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேகித்தா ரபேகித்த அண்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதியாகி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. (ஆகி) ஆச்ரிதர்களை யதுஸந்தித்தவளவிலே யாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, (ரு) அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸார கந்தனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அகரரிராக்கதரை) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலேவேதாபஹாராத்யாபத்துக்களில் கலையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிதே. “ஆர்த்தல்” என்றும், “அர்த்தார்த்தி” என்றும் ஐச்வர்யபுருஷார்த்தம் இரண்டு (சு) முகமாயிறேயிருப்பது. அதில் (எ) அர்த்தார்த்தியைக்கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. (அ) ஜம்ப்ரப்ரதி ப்ரநாத்ரத்தமே ப்ரணணிப்போருவது இரண்டு வர்க்கமிதே. ஸம்பந்தமொத்திருக்க நிரஸந்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரிதவிரோதிகளென்றிறே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும்நெருங்கினதிரை. “இண்டர்” என்று - சண்டாரார். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகிறது - (க) நிஹ்நொன்னும் நினவாலே, உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை - பரஸமர்த்யகப்ரயோஜன யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை - ப்ரநாத்ரத்தமே யாத்நாயாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “சுஸுஸுஸு” - வெநஃ - அஸுஸுஸுத்ரவேநமஃ” என்றிறே இவர்

(க) உதாரன் - கொடையாளி. (உ) பாவஜ்ஞன் - நினைவறியுமவன். (ங) ஆவிஷ்கரித்தல் - ப்ரகாசிப்பித்தல். (ச) அஸங்க்யாதம் - எண்ணில்லாதது. (ரு) அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தன் - ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் சற்றுமில்லாதவன். (சு) முகம் - வகை. (எ) அர்த்தார்த்தி - பொருளைவிரும்புமவன். (அ) ஜம்ப்ரப்ரதி - பிறப்புமுதல். (க) நிஹ்நொன்னியர்.

களுடைய ஆச்ரயண பாகராயிருப்பது. (எடுத்துக்காண்த) பொல்லாவரக் களைக்கிள்ளிக் களைந்தாணை” என்னுமாப்போலே, ஆச்சிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரலிக்கை. “இலங்கைபாழாணாக” என்றதும் (க) விபீஷண பரிக்ரஹித்துக்கு ஒருநோவுவாராதபடியிறே; விபீஷணக்ர்ஹத்துக்கு அழ ல்த்தட்டாதபடியிறே லங்காதஹமம் பண்ணிற்றுத் (உ) திருவடியும். (இரு டிகேசன்) ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாறுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்கவிலே (ங) ந்யஸ்தபராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாறுபமாக ருசியைப்பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக அவன் பக்கவிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங் கோள்; அவன் (ச) “மமேதம்” என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன் பக்கவிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கும்; அத்தாலே, அபேக்ஷித்த ஐச்வர்யத் தை (ரு) விஸ்மரித்து அவன் மன்னையே பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரோமம்போய் பகவத்ப்ரோமயுக்தருடைய திரளிலேயுள்ளானநீங்கள். “தொ ண்டக்குலம்” என்றுதனியே ஒருஸந்தாநம்போலே காணும். “தேஹமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும், “சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பா ர்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே. இனி, அந்யப்ரயோஜநாயிருப்பார்க்கு (சு) கீர்த்யம் இன்னதென்கிறார் மேல் (வந்தடிதொழுது) திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாகவந்து, அதுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணி. ஐச்வர்யமே ப்ரயோ ஜநமாய் விஷயாறுபவமே யாத்நாயாயிருக்கை தவிரந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய் அதுகூலவர்த்தியே யாத்நாயாயிருக்கும்படிபாருங்கோள். (ஆவிரநாமஞ்சொல்லி) இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்ப்பந்திக்கவேண்டு வது “மமேதம்” என்றிருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந் தால், பகவத்குணசேஷடிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறே யிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி. (பண்டைக்குல த்தைத்தவிர்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்தநவயித்தவாதே “மமேதம்” என்றிருந்தகாலம் (எ) ஜம்மாந்தரமாய்ச் தோற்றுமிதே. ஒரு ஜம்மத்திலே (அ) த்விஜம்மனுகிறுனிறே—ராஜர்ஷியான விச்வாமித்சன், அந்த ஜம்மத்தி லே (க) ப்ரஹ்மர்ஷியானுனிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம்பிறந் தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. “உணக்கு நான்” என்ற வந்தரம், முன்பு “நான் எனக்கு” என்றிருந்தவிது வ்யதி ரோகமாய்ச் தோன்றுமிதே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸ நம்பண்ணுங்கோள். “ப்ரயோஜநாத்ரபானும்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ர த்தியை ஆசாஸிக்குமித்தனை பரிவனுகப்பெற்றோமே!” என்று அவன்

(க) விபீஷணபரிக்ரஹம்-விபீஷணஸம்புந்திகள். (உ) திருவடி-ஹதுமான் (ங) ந்யஸ்தபர - வைக்கப்பட்டசுமையுள்ளவர். (ச) மமேதம் - இது என்னுடையது. (ரு) விஸ்மரித்த-மறந்து. (சு) கீர்த்யம் - செய்கை. (எ) ஜம்மாந்தரம் - முன் பிறப்பு. (அ) த்விஜம்மன்-இருபிறப்பானன். (க) ப்ரஹ்மர்ஷி-ப்ரஹ்மணிரிஷி.

குளிரநோக்கும்; (பல்லாயிரத்தாண்டென்மின்) பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நிய்யுயாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்தாலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈசுவரனுக்கு ஸம்ர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். (டு)

அரும்பதம்.

அண்டமிய்யாதி—சீழ் இரண்டொட்டில் ப்ரமேயங்களை யருளிச்செய்து கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் முற்பட இத்த்யாதி—தீரிலோகாதிபதியென்னுதே இப்படி ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, தேவதைகளுடைய இத்த்யாதி—மேலான-உத்க்ருஷ்டமான—சுதூர்த்தஸாலோகாதிபதியென்னுதே, “அண்டக்குலத்துக்கதிபதி” என்பானென்னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுகைக்காக என்கிறார் அந்த இத்த்யாதி—அந்தப் ப்ரஹ்மாவென்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்றபடி—சொல்லுகிற ப்ரகாரத் தன்னைக் காட்டுவாராக அதிஷ்டிக்கை “சுணாயிவதயெந்நி” என்கிற வாக்யத்தவயமும்—மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராடோ, ஐஸ்வர்யவியிஷ்டனாகவும் அதுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிறார் “வ்யாஹரநு” இத்த்யாதி—அன்றிக்கே, “நபிஸுக்ரு” என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஸ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அதுஸந்திக்கையும் ஆஸ்ரயணமாமோவென்ன, “வ்யாஹரநு” இத்த்யாதி—ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப் ப்ரமானம் மந்த்ராத்ரந்தங்களுக்கும் துல்யந்யாயேநவருமென்று திருவுள்ளம்—ஆஸ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையென்று ஸங்காதுவாதம்பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸஞ்சகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாகப்பரிஹரிக்கிறார் அண்டத்துக்கித்த்யாதி வாக்யத்தரயத்தாலே—ஆவிஷ்கரிக்கிறார்களாகையாலே அண்டத்துக்கதிபதியாகியென்று அதுவதித்து ஸஞ்சிப்பிக்கிறொன்று கருத்து—வாசகமான ஸப்தத்தைச்சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேக்ஷா ஸஞ்சக ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, ஒருவிஸேஷார்த்தம் பலித்ததென்கிறார் இத்தால் இத்த்யாதி—குலபதப் ப்ரயோகதாபர்யம் “சுணாயாநாஹத்யாதி—உடைமை-தேயவஸ்து—பதியென்னுதே, “அதிபதி” என்கையாலே, அதிஷ்டிபதி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - உபயேத்த்யாதி—இவ்வாக்யம் உபாஸகாபிப் ப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறொன்று கண்டுகொள்வது—சில ஸ்ரீகோஸங்களி லிந்த பாடமுண்டு—கோஸாத்ரந்தங்களிலே அதிபதியாகி யென்றெடுத்துக்கூட்டி, உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரீதன் தன்னை யதுஸந்தித்தவளவிலேயா யிருக்கவென்று பாடமுண்டு—இந்த பாடத்தில் உபயவிபூதிநாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானென்னக் கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் உபயேத்த்யாதி என்று கண்டுகொள்வது—அதுஸந்தித்தவளவி லே—நினைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே—விவரணம் ஐஸ்வர்யேத்த்யாதி வாக்யத்தவயம்—கைவல்யார்த்தியென்கிற வாக்யத்துக்கு, “அறவனை யாழிப்படையந்தனை” என்று ஸஞ்சத்திருணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிறேயென்று கருத்து—அவ்வளவாயிருக்குமென்றது - ரக்ஷயாபேக்ஷாதுருணமாகத் தன்னை யமைத்துவைக்குமென்கை—ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிற இடத்தில் அஸுரநிரஸநஞ் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் இந்த புத்தத்துக்கித்த்யாதி—இந்த பதத்துக்கு என்றது - இந்த அண்டாதிபத்யத்துக்கென்றபடி—ரக்ஷகனுக்கு பரமானாலும், பூர்வம் ஐஸ்வர்யார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகாரண

த்துக்கு அது சேருமோவென்ன, ஆர்த்தன் இத்யாதி—இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்து வந்தால் ஆர்த்தியுமுண்டென்று கருத்து—அன்றிச்சே, அநிஷ்டபூர்வகேஷ்டப்ரா வணங்கள் ரக்ஷக க்ருத்யமாகையாலே, இஷ்டப்ராவணத்தில் அதுஷங்கிகமாக வந்ததென்று கீழுருளிச்செய்து, ஜஸ்வர்யார்த்திதான் த்விவிதனாகையாலே, “அசுர ரிராக்கதர்” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் ஆர்த்தனிய்யாதி யெ ன்னவுமாம்—இந்தயோஜனை ஸ்வரஸம்—அசுரரொன்றும்போராடோ, இராக்கதொன் றுஞ் சொல்லவேணுமோவென்ன, ஜம்மேத்யாதி—“வஸுரோஹஸவபுஹவெத ஷு” என்றிருக்குமவன் இவர்களை யழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கி ரார் - ஸம்பந்திய்யாதி—“இண்டம்” என்றதுக்கு நெருக்கமாதல் சண்டாளொன் றாதல் இரண்டர்த்தம்—சண்டாளொன்கிறது எவ்வழியாலே யென்ன, இவர்களை இத்யாதி—ஹீநரானமையில் எல்லையை ஸப்ரதிகியாகியாக அருளிச்செய்கிறார் - உத்கர்ஷத்துக்கியாதி—ஆகையாலே யிப்படி பரநார்த்தம்பண்ணுமவர்கள் சண் டாளொன்று கருத்து—இந்த அஸுரநிரஸநமானது ஆஸ்ரயணப்ரகாரமானமை யை அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாபத்துக்கினியாதி—இவ்வாபத்துக்கென்றது—இந் த அஸுரரால் வந்த ஆபத்துக்கென்றபடி—“களைந்த” என்றும்போராடோ; “எடுத்து” என்பானென்னென்ன, “பொல்லா” இத்யாதி—அழல்-ஒளஷண்யம்— இப்படி நிரஸித்ததுக்கு உதாஹரணம் “பாழாள்” இத்யாதி—பரிக்ரஹம்-பரிகரமெ ன்றபடி—இவனையன்றிக்கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென் கிறார் விபீஷணேத்த்யாதி—ஹ்ருஷீகாணம் இந்திரியாணமீஸஃ நியாமக என்றாய், இந்திரியங்களென்னாமையாலே யதாதிக்காரம் நெஞ்சை மூட்டுமென்று ஆர்த்தமரு ளிச்செய்கிறார் ப்ரயோஜநாந்தரபரித்த்யாதி—ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியெதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், ஜஸ்வர்யார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்யயத்தா லே—வடிவிலே யிவன் நெஞ்சுவைத்தால், அதுவும் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி யாகையாலே வசீகரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதையைக் குலைக்குமெ ன்று கருத்து—“இருடிகேசனுக்கு” என்றதே, “தனக்கு” என்று விஸேஷிக்கை யாலே ஜஸ்வர்யத்திலே ப்ரோமம்போய் என்றபடி—“திரள்” என்றமல், குலம் என் றதுக்கு வாசனை, தொண்டக்குலமிய்யாதி—“இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களை ந்த” என்றும், தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்” என்றுஞ் சொல்லுகிற பதங்களைக் கடா க்ஷித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் தேஹமே ஸ்வரூபமிய்யாதி—மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை இப்படி யித்த்யாதி—“அடிவந்துதொழுது” என்று அந்வயமுடிகே அரு ளிச்செய்கிறார் திருவடிகளே யித்த்யாதி—கீழ்வாக்யத்தை வ்யாஸர்த்தயமுடிகே அருளிச் செய்கிறார் ஜஸ்வர்யமேயித்த்யாதி—ஒன்றிரண்டமையாதோ, ஆயிரம்பேணுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் இரண்டித்த்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே—இரண்டு என்ற து “கூணாயிவதபெநஃ” “கூஸுராயிவதபெநஃ” என்றத்தை நினைக்கி றது—மமேதமென்றிருக்குமன்று-தனக்கொரு புருஷார்த்தம் வேணுமென்றபோது என்றபடி—தவேதமென்கிற புத்தியாவது-எல்லாநன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேணு மென்கிறப்ரதிபத்தி—“ஆயிரம்” என்றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, திருநர்மல் கெல்லாம் என்கிறார்—ஆயிரநாமங்களோடே, “பல்லாண்டென்மின்” என்ன அமைந்திருக்க, சொல்லியென்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் ஆயிரஞ்சொல்லி யென்றது—“பண்டைக்குலம்” என்றது - முன்புள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜம்மா ந்தரமென்றபடி—ஜம்மமொன்றாயிருக்க; ஜம்மாந்தரமாகிறபடி யெங்ஙனையென்ன; தொண்டக்குலத்திலே யித்த்யாதி—இதற்கு உதாஹரணத்வயம் ஒரு ஜம்மத்திலே யித்த்யாதி வாக்யத்வயம்—இப்படி ஆகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம்—ஸ்வரூபபேதமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் உனக்கித்த்யாதி—வ்யதி

கோமாய் என்றது, பிந்நாயென்றபடி—கீழெல்லாம் கடாஷித்து, “பல்லாண்டு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் இப்படி யித்யாதி—கீழ் அபநாந்ததைக் கடாஷித்து, “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றதுக்கு அவதாரிகை ப்ரயோஜநாந்தரோத்யாதி—இதக் குத் தாத்பர்யம் அந்நோக்கு, இத்யாதி—“என்மின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் உங்களுக்கித்யாதி—சடக்கென - சீக்ரமாக—இப்படி உக்திமாத்தரத்திலே இம்மஹா புலம் ஸித்தித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்று கருத்து.

ஆறும்பாட்டு.

எந்தைதந்தைதந்தைதந்தைதம்முத்தப்பனேழ்ப்படி.காரொடங்கி
வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோந்திருவோணத்திருவிழவி
லந்தியம்போதிலரியுருவாகியரியையழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப்பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்றுபாடுதுமே,

(ப-னா.) எந்தை - நானும் என்னப்பனும், தந்தை - அவனுக்கப்ப
னும், தந்தை - அவனுக்கப்பனும், தந்தை - அவனுக்கப்பனும், தம்முத்தப்
பன் - அவனுக்கு அப்பனும்பாட்டனுமாகிய, ஏழ்ப்படிகால்தொடங்கி - ஏழு
தலைமுறை முதற்கொண்டு,வந்து-மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்கு யோக்ய
மான ஸமயங்களில்வந்து, வழிவழி-முறைமுறையாக,ஆட்செய்கின்றோம்-
தப்பாமே அடிமைசெய்கிறோம்; திருவோணத்திருவிழவில்-திருவோணமெ
ன்கிற திருநாளிலே, அந்தியம்போதில்-அஸூரர்க்கு பலம் வர்த்திக்கத்தக்க
அந்திப்பொழுதிலே, அரியுருவாகி-நர்ஸிம்ஹரூபியாய்க்கொண்டு, அரியை-
ஆசிரிதனை ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு சத்ருவான ஹிரண்யனை, அழித்
தவனை - உருவழித்துப் பொகட்டவனுக்குண்டான, பந்தனைதீர - அனுக்
கம் தீரும்படி, பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று—, பாடுதும் - பாடு
வோம்.

தா-ம்.—நாங்கள் ஏழுதலைமுறையாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரதை முதலான
தோஷங்களில்லாமல் வந்து அடிமைசெய்கிறோம், திருவோணத்திருவிழவில், அந்
திப்பொழுதில், ஸிம்ஹரூபியாகி, ஸஹஜஸத்ருவான ஹிரண்யனை உருவழித்தவனை,
அந்த ஹிரண்யனுடலைக் கிழித்ததால்வந்த அதுக்கம்போக, பல்லாண்டு, பல்லாயிர
த்தாண்டு, என்று பாடுவோம் என்பதாம்.

அ-கை. ஆறும்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) அந்நயப்ரயோஜநர்க்கும்
ப்ரயோஜநாந்தரப்ரர்க்கு முண்டான நெடுவாசியறிந்திருக்கச் செய்தேயும்,
அந்நயப்ரயோஜநாயழைத்த (க) ஸமநந்தரம் இவர்களை யழைக்கக்கடி -
“உதாராஸுவவெவெதெ-உதாராஸ்ஸவ ஏவைதே”என்னுமவன் சிலத்
தாலும்,அவனோடு இவர்களுக்குண்டான (உ) அவர்ஜநீயஸம்பந்தத்தாலும்,
இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத்தேங்காதே (ஈ) புகலாம்படியா
யிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அந்நயப்ரயோஜநா யழைத்தவோபாதி

(க) ஸமநந்தரம் - பின்பு. (உ) அவர்ஜநீயஸம்பந்தம் - விடக்கூடாத உறவு
(ஈ) புகலாம்படி - ப்ரவேசிக்கலாம்படி.

இவர்களையும் அழைத்தாராய்நின்றார் கீழ்; இதில், * வாழாளிலழைத்த அந்நியப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநந்தரபரணாக்குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான வேற்றத்தை, புகுருகிற வர்கள், தங்களுக்குண்டாநச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகை (க) ஸாத்விகர்க்கு (உ) யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங்கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். “வநூமாஸநோகாஸோ வதஹைவகிவெவிதே | வெநதெயரிஹஸகூ வரிமஹைவஹஸஸு:- பந்நகாஸநமாகாஸோ பதந்தம்பகிவெவிதே | வைநதேயமஹம்ஸக்தஃ பரி கந்தும்ஸஹஸ்ரஸு:” என்று-திருவடி, (ங) ஸ்வசத்தியைச் சொன்னாநிறே முதலிகளுடைய பயம் (ச) சமிக்கைக்காக.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்தை தந்தை) என்று-ஒரு மூவர். (தம்முத்தப்பன்) “தம்” என்று-முடிந்தவனை (ரு) அநுபாவிக்கிறது. (முத்தப்பன்) “அப்பன்” என்று - தமப்பனார்; “முத்தப்பன்” என்று - பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே யிருவர்; ஆக, எழுவாயுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று திரளவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், (ஏழ்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்குபலமென்னென்னில்; (கூ) ஸ்வஸந்தாநத்தில் மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள்பக்கலுண்டான பரித்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். “வஹிவிடிநா தஹைவகிவெவிதே | வெநதெயரிஹஸகூ வரிமஹைவஹஸஸு:- பந்நகாஸநமாகாஸோ பதந்தம்பகிவெவிதே | வைநதேயமஹம்ஸக்தஃ பரி கந்தும்ஸஹஸ்ரஸு:” என்று-திருவடி, (ங) ஸ்வசத்தியைச் சொன்னாநிறே முதலிகளுடைய பயம் (ச) சமிக்கைக்காக.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்தை தந்தை) என்று-ஒரு மூவர். (தம்முத்தப்பன்) “தம்” என்று-முடிந்தவனை (ரு) அநுபாவிக்கிறது. (முத்தப்பன்) “அப்பன்” என்று - தமப்பனார்; “முத்தப்பன்” என்று - பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே யிருவர்; ஆக, எழுவாயுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று திரளவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், (ஏழ்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்குபலமென்னென்னில்; (கூ) ஸ்வஸந்தாநத்தில் மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள்பக்கலுண்டான பரித்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். “வஹிவிடிநா தஹைவகிவெவிதே | வெநதெயரிஹஸகூ வரிமஹைவஹஸஸு:- பந்நகாஸநமாகாஸோ பதந்தம்பகிவெவிதே | வைநதேயமஹம்ஸக்தஃ பரி கந்தும்ஸஹஸ்ரஸு:” என்று-திருவடி, (ங) ஸ்வசத்தியைச் சொன்னாநிறே முதலிகளுடைய பயம் (ச) சமிக்கைக்காக.

(க) ஸாத்விகர் - ஸத்த்வகுண முள்ளவர்கள். (உ) யுக்தமோ - தகுதியோ. (ங) ஸ்வசத்தியை - தன்வல்லமையை. (ச) சமிக்கை - தணிக்கை. (ரு) அநுபாவிக்கிறது - அநுவதிக்கிறது. (கூ) ஸ்வஸந்தாநம் - தன்னுடையவம்சம். (எ) த்யாஜயன் - விடத்தக்கவன். (அ) ஆதராதிசயம் - அன்பின் மிகுதி. (கூ) தசை ஸமயம்.

மேலே “பந்தனைதீர்ப்பல்லாண்டு” என்றத்தை வர்த்தியாகச்சொல்லுகையாலே, இதுக்குக்கீழ் - தங்களுடைய ஸந்தாநத்தி லேற்றஞ்சொன்னார்களாய், மேல் - தங்களுடைய வர்த்திவிசேஷஞ்சொல்லுகிறார்கள் (திருவோணத்திருவிழவில்) விசேஷித்துத் திருநகூத்தாஞ்சொல்லாத விடத்துக்கெல்லாம் இதுவே திருநகூத்தரமாகக்கடவது. “திருவோணம்” என்கிறது ஜம்மநகூத்தரமென்றில் உகவாதாரறிந்து (ச) அபிசரிப்பார்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலேயென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறார். (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு பலம் க்ஷீணமாய் அஸுரர்க்கு பலம் வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. (அரியுருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வடிவையுடையனாய், “நாராலிஹவவஸூரோநு - நாரஸிம்ஹவபுஸ்ஸரீமாந்” என்றும், “அழகியானருளே யரியுருவனருளே” என்றும், “நாங்கலந்தசிங்கமாய்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அரியையழித்தவனை) “அரி” என்று-சுத்ரு: (ஐ) ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. “சுகிரந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த” என்னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்தாநமாகிறது பின்புள்ளார்பகைகொண்டாடுவ னென்னுமத்தாலே. (பந்தனைதீர) துஷ்டர்கார்தியான ஹிரண்யனுடிக் கிண்டு பொகடுகையால்வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான (சு) அபதாநமாகையாலே “அனுக்கம்” என்றதிறே. (பல்லாண்டு) அதுகூலர்வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றிறே இவர்கள் சீனைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருக்கால் “பல்லாண்டு” என்றத

(க) விச்சேதம் - இடைவீதி. (உ) யாஜ்ஞிகஸந்தாநம்-யாகம்செய்யும் ஸந்தி. (ஈ) விச்சித்தி - விட்டிருக்கை. (அ) அபிசரித்தல்-ஞாய்வைத்தல். (ஐ) ஸமஹாசத்ரு - இயல்பானசத்ரு. (ஐ) அபதாநம் - செயல்.

தால் (க) பர்யாப்திபிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமா ய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர் த்தியென்கிறார்கள். (க)

அரும்பதம்.

எந்தை இத்யாதி—மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாபிபந்தநமாக இவர்களிழந்திருக்கிறார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாகிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை தமக்கு தா ரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாத்ரத்தாலும் அழைக்கிறார் என்றுகீழ், ஆகிலும் அந்ந்யப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே வருமவர்கள், ப்ரயோஜநாத்ரபரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுதார்களென்று, இவர்களுடைய விஸேஷமறிபு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்கிற ஸங்கையி லே அருளிச்செய்கிறார் அந்ந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்க்யத்தவ்யத்தாலே— அழைக்கக்கூடிய புகுதலாம்படி யிருக்குமிதேயென்று வாக்க்யாந்வயம்—தேங்காதே- தயங்காதே; பயப்படாதேயென்றபடி—இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபஞ் சொ ல்லுகிறாருன்று கூடாது வாழாட்டட்டிலே சொல்லுகையாலே—இது ப்ரயோஜ நாத்ரபரருடைய பாசரமென்னக்கூடாது “ஏழ்ப்புகாலாட்செய்கின்றோம்” என் றிருக்கையாலே—ஆகையால் அந்ந்ய ப்ரயோஜநருடைய பாசரமாக வர்த்திஷ்யமா ணத்தை யருளிச்செய்கிறார் இதில் இத்யாதி—இது இவருக்குப் பாசரமென்கைக்கு ஸஞ்சகமென்னென்னில், “ ஏழாட்காலும் ” இத்யாதி—ஆதம்ப்ரஸம்ஸையாகாதே யென்று ஸங்கித்து, இதுவும் பரமார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் தந்தாமிய்யாதி—பயங் கெடுகைக்காக என்றது - ப்ரயோஜநாத்ரபரர்கள் எங்கே வருகிறார்களோவென்னும் பயமாதல், “உள்ளீரோல்” என்கையாலே மங்களாசாஸ நத்துக்கு ஆங்கிடையாமல்வந்த பயமாதல்—பரார்த்தமாக ஸ்வாதிரயத்தைச் சொ ன்னவர்க ளுண்டோவென்ன, “பந்நகாஸநம்” இத்யாதி—முதற்பத்தி லிருவரும், முடிந்த பத்திலிருவரும், மத்யே மூவரும், ஆக ஸப்தஸங்க்யையைக் காட்டுகிறார், எந்தை இத்யாதி—முடிந்தவனையென்றது—மூன்றாம் தந்தையை—மேல், “ ஏழ்ப்புகால் ” என்று சொல்லாநிற்க, “ எந்தைதந்தை ” என்று கொண்டாடக்கூடுமோ, ஸூத்ரிஸம்ருதிகள் வித்யாஸந்தாநத்துக்கே ஸோஷ்டதையையும், இதுக்கு த்யாஜ்ய தையையுஞ் சொல்லாநின்றதேயென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து, இவ்விரண்டுக் கும் உத்தேஸ்யதா ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமென்று பரிஹரிக்கிறார் - “ஸஹி” இத்யாதி வாக்க்யத்தவ்யத்தாலே—இத்தை வ்யதிசேகமுதேந் த்ருடகரிக்கிறார் - வித்யா ஸந்தாநத்திலும் இத்யாதி—இவ்விடத்திலே ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸ ம்பந்தமும்—ப்ராஹ்மண்யம் விஸேசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பக வல்லாபஹேதுவென்று;—அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமியே யென் கிறபடியே அதுஸந்தித்துக்கொள்வது—“எந்தைதந்தை” என்று பிரித்துச்சொன்ன து ஆதரத்தாலே—ஆனால் திரளவுஞ் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவுமொரு ப்ரீதியாலே யென்கிறார் - அர்த்தக்ரமேத்யாதி—அர்த்தக்ரமமாவது எந்தை யித்யா தியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி—வழிவழியென்கிற வீபஸ்யாலே பலிதம் தப்பா மேயென்றது—இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம்—இத்தால் இத்யாதி—விசேசம வந்தா ல் அதன் குறையேதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார்—யாஜ்ஞி சேத்யாதி—த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - “ யஸ்ய ” இத்யாதி—வேதி-யஜ்ஞத் தில் திண்ணை—தலைமுறையாகக் கீழருளிச்செய்து அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார்

ஸால்தோத்யாதி—ஸால்த்ரந் தன்னைக் காட்டுகிறார் - ஸாந்திரித்யாதி—சிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டுகிறார் - “ஸர்வார்” இத்யாதி—ஆட்செய்கை ஸாமான்ய ஸப்தமானுவம், ப்ரக்ருதார்த்தாதுகுணமாக விசேஷிக்கிறார் - ஆட்செய்கையாவதித்யாதி—இதுக்கு ஹேதுமேலே யித்யாதி—மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை இதுக்குக் கீழ் இத்யாதி—“அரியுருவாகி” என்று, ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாயிருக்க, ஸ்வாதிபென்று சொல்லுகையன்றோ வேண்டுவதென்ன, விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாகையாலே இது எல்லாத்துக்கும் ஸாதாரணமென்று பரிஹரிக்கிறார்; விசேஷித்து இத்யாதி—குப்ஜாம்ராத் யவதாரத்தில் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லவில்லையெயென்று கருத்து—ஆனால் ஜந்மநக்ஷத்ரமென்னாதே, திருவிழாவென்பா நென்னென்னில், திருவோணம் இத்யாதி—என்னில் என்றது—என்று சொன்னால் என்றபடி—அரியுருவானது அந்நியம்போதிலாயிருக்க, அந்நியென்றதுக்குத் தாத்பர்யம், தேவர்களுக்கு இத்யாதி—இத்தால் காலமும் பயஹேதுவென்று கருத்து—“அரியுரு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் ஒருகாலம் இத்யாதி—அவ்வுடிவுதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள், “நாராவிஹ” இத்யாதி—இவ்விடத்தில், “நாராவிஹவபு” “ஹேதுவ்யாவ” தத்பேக்ஷாதுகுணம் ப்ரதிபந்ந யதாகாம திவ்யமஹா ந்ர்ஸிம்ஹ ஸம்ஹநஃ அதிபரஸ்பர துர்கடாபூர்வ விச்ர்தருபபரித்ரஹாதபி ஸ்ரீமார் “வௌநு ருபுராவணாபிவிருதி ிநொஹுரபிபுராவ” என்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் அதுஸந்திப்பது—நரம் - மதுஷ்யத்வம்—இத்தை நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே ஸஹஜஸுத்ருவென்கிறார்—குற்றயிர் என்கிறது - குறுகினப்ராணன்; அதாவது - ம்ருத்ப்ராயன் என்றபடி—அழித்ததுக்கு மூன்றாந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார் “சுகிர்து” இத்யாதி—சுகிர்து என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி—அழித்தபின்பு பயப்படுவானென்னென்ன, அவனை யித்யாதி—பந்தனை என்றது அனுக்கம்; அதாவது—ஈடுபாட்டைக்கு வரும் வ்யாதி—துஷ்ப்ரக்ருதி என்றது ஆஸ்ப்ருஸ்யதை தோற்றுகைக்காக—பல்லாண்னென்றால் அனுக்கம்போமோவென்ன, அதுகூலா இத்யாதி—பாடுதும்—பாடுவோம் என்றபடி—வர்த்தமானந்தாலே இதுவே வருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அத்தையருளிச்செய்கிறார் ஒருக்கால் இத்யாதி.—

ஏழாம்பாட்டு.

தியிற்பொலிகின்றசெஞ்சுடராழிதிகழ்திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற்பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்றகுடி.குடியாட்செய்கிறோம்
மாயப்பொருபடைவாணனையாயிரந்தோளும்பொழிசுருதி
பாயச்சுழற்றியவாழிவல்லா னுக்குப்பல்லாண்டுசுதுதுமே.

ப-னா.—தியில் - சந்த்ராதித்யர்களைக்காட்டினும், பொலிகின்ற-மிக விளங்காநின்ற, செம் - சிவந்த, சுடர் - ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாய், திகழ்-ப்ரகாசியாநின்றதுள்ள, திருச்சக்கரத்தின் கோயில்-திருவாழியாழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிறகோயிலாய், ஆழி - மண்டலாகாரமான, பொறியாலே-சிஹந்தாலே, ஒற்றுண்டுநின்று - சிஹந்திராய்நின்று, குடி.குடி - எங்கள்ஸந்தாமெல்லாம், ஆள்செய்கின்றோம் - அடிமைசெய்வோமாய்வந்தோம்; மாயும் - கர்த்தரிமமாக, பொரு - போர்செய்யாநின்றதுள்ள, படை-ஸேனையை யுடையனான, வாணனை - பாணஸ-ரனுடைய, ஆயிரந்தோளும் - ஆயிரந்

தா-ம்.—ஸோமஸூர்யாதிஜேஃபதார்த்தங்களிற்காட்டில்மிக்குவினங்குகிற சிவந்தஜோகிபோயி மண்டலாகாரமாய் ப்ரகாஸிக்கிற திருவாழியாழ்வானெழுந்த ருளியிருக்கிற வாகஸ்தாகத்தின் சிற்றூத்தாவே சிற்றிதராய் றிஸையாகநின்று, ஸந்தாகமாக அடிமையெய்க்கடலோமாய்வந்தோம், மாயமாகப்போர்செய்கின்றபடையையுடையவாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களினின்றும் ரத்தம்ப்ரவலிக்கும்படிச் சமுத்தின் ஆழிவல்லாலுக்கு மங்களம்பாடுகின்றோம் என்பதாம்.

அ-கை.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற் பொலிகின்ற) * ஏடுநிலத்திலே இவராலே (க) ஆஹூததரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “வரம்பொழிவந்தொல்லக்கூடுமினே” என்று - நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தை விட்டு வாருங்கோளென்றும், நமோ நாராயணய” என்று - அநயப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “நாடு நகரமும் நன்கரிய” என்று - விசேஷஜ்ஞர்பரிக்ரஹிக்கும் படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் (உ) உபேக்ஷிக்கும் படியாகவும் வாருங்கோளென்றிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் (ங) கூடாபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநயப்ரயோஜநராகையும் நம் முடைய கீர்த்தம். அது கூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ (ச) சிந்ஹமான திருவிஸ்சிணையைத்தரிக்கவே (ரு) த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தைத்தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

வ்யா—(தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழியென்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புகுரப்பண்ணின (சு) உபகாரசம்மந்தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) “தீ” என்கிற சப்தம் சந்த்ரா தித்தயாதி தேஜஸ்தார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அதிற்காட் டில் தேஜஸ்ஸுவர்த்திக்கையாகிறது. (சுக்ருரந்ஸுபீஷுதக்ருரந்ஸு- அத் யர்க்காநஸ்தீப்தம் தத்ஸ்தாநம்” என்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந் கக்கடவது ஆதித்தயாதி தேஜஸ்ஸுக்களிற் காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவ னுடைய திவ்யமங்களவிந்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக் கும் ப்ரகாசமாயிதே திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வடி வார்சோதிவலத்துறையுஞ் சுடராழி என்னக்கடவதிறே. “தவ்யுஹாவா வஸுரீடிவிஹாதி-தஸ்யபாஸாஸ்வமிதம்விபாதி” என்கிறபடியே அவனு டைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்னுநிற்க, திவ்யமம்

(க) ஆலோசனா - அழைக்கப்பட்டவர்கள், (உ) உபேக்ஷித்தல் - அசட்டை செய்தல், (ங) கூடாமை - தண்ணியை, (ச) சிவநாம-அடையாளம், (ரு) த்யாகோபாசாரம் - விடத்தக்கதும் பற்றத்தக்கதும், (ஈ) உபகாரஸம்மதி-நன்றிநினைக்கலை.

கர்த்தரிமமான யுத்தத்தையுடையவென்னவுமாம். (ஆயிரத்தோளும் பொழிசூழிபாய) ஆயிரம்தோள்களாலும் மதகுதிறந்தாற்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல் - சொரிதல். இதுக்கு இவன்பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில் (சுழற்றிய) திருவாழியை விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன்ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் (டு) கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பித்ர்ஷீநையாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது-பரிவின்றி வாணனைக்காத்துமென்றுப் பரிஜனஞ் பண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகரணிக்கொண்டு முதற்காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன்; ரக்ஷ்யபூதன் தோள்துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான் பட்டதோ!” என்றும், “உன்னை ஆச்ரயித்து நான் பட்டதோ!” என்றும் இருவருங் கூடக்கட்டிக் கொண்டு கதறுகையிறே பலமாப்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) “விவல்லான், வாள்வல்லான், தோள்வல்லான்” என்னுமாபோலே, “யஸ்யஸாஜநகா-தஜா - யஸ்யஸாஜநகா-தம்ஜா” என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடிதோளிலே நல்தரிக்கவிருத்தல், கைபேராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டுகூறுதுமே) அத்தசையிலே அடிமைசெய்தஆழ்வானுடைய வீரபுரீக்கும், அடிமைகொண்ட கர்ஷணனுடைய வீரபுரீக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாராப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவுதீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள். (எ).

அரும்பதம்.

தீயில் இத்யாதி—திருவில்சீனையுந் தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்று, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு ஸேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரொன்று தோன்றுகிறது; அத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை. “ஏடுநிலத்தில்” இத்யாதி—தங்கள் ஸ்வபாவம் என்றது - ஒற்றுண்டு நின்று ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை—அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னுந்நீர்; அதில் திருவில்சீனையுந் தரித்து அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸூசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்ஸத்தில் “நடிநகரமுநன்கறிய” என்ற இடத்தில் திருவில்சீனை ஸூசிதமென்று பரிஹரிக்கிறார் இவர்களை இத்யாதிவாக்யத்தாலே—கருத்யம் என்றது - கர்துமஸக்யம் என்றபடி—த்யாகோபாதாநங்கள் என்றது—ப்ரதிகூலாநுகூல புருஷர்களுடைய த்யாகஸவீகாரங்கள் என்றபடி—ஆழ்வானைக்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் “தீயிற் பொலிகின்ற” இத்யாதி—வர்ணைக்கருஷ்டஸித்தமாகத் தீயென்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் தீயென்கிறஸப்தம்இத்யாதி—ஆதித்யாதி என்கிற இடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே பரமபதத்தையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும் சொல்

வுகிறது—பொலிகின்ற என்றது—மிகுகின்ற என்றபடி—மிகுகையாவது என்னென்னில் என்று கூட்டுவது—இதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார், “அத்யர்க்கு” இத்த்யாதி வாக்யத்யந்தாலே—அதிற்காட்டில் என்றது - பரமபதாபேக்யாவென்றபடி— “பொலிகின்ற” என்றதில், வர்த்தமாநார்த்தமருளிச்செய்கைக்காக பர்வபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார், “அத்யர்க்கு” இத்த்யாதிஎன்னவுமாம்—வித்ரஹத்துக்குப் ப்ரகாஸகன் என்னுமதக்கு ப்ரமாணம் “வடிவார்” இத்த்யாதி—இப்பாகசரத்தில் முந்தின அர்த்தம் இங்குவேண்டுவது—திருமேனிதானே எல்லாத்துக்கும் ப்ரகாஸகத்வமென்று பரிஹரிக்கிறார் “தஸ்ய” இத்த்யாதி—மேலே “திருச்சக்கரம்” என்றாரிந்த, “ஆழி” என்றால் புநருத்தமன்றோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இட்டனத்தில் இத்த்யாதி—இட்டனம்—நெருங்கினஸ்தலம்—தன்னிலே ஸ்வஸ்யமிந்நேவ—ஆழி - மண்டலம்—திகழ்கை—விளங்குகை— “கோயில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் ஆழ்வான் இத்த்யாதி—ஆழ்வான் என்றது—ஷோடஸபாஹுவான வித்ரஹவிபிஷ்டனே—பொறி-லாஞ்ஜநம்—ஒற்றுக்கை—ஸ்பர்சித்துக்கொள்ளுகை—இத்தால் பலிதார்த்தம் அதாகிறது இத்த்யாதி—நின்றுஎன்றபதவாஸனைதிருவியச்சினையை இத்த்யாதி—ஜம்மாந்தரங்களிற் போகாதே என்றது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்—யத்வா, “கேரீவரஸிஸாஸாராபராகெகாணிஹேதவஃ” என்றிருக்கையாலே, ஒற்றுண்டு நிற்கையை அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, பக்தி நிஷ்டனுக்கு ஜம்மாந்தரஸம்பாவனையுண்டாகையாலே தத்வயாவருத்தயர்த்தமாகஜம்மாந்தரத்திற் போகாதே என்கிறொன்னவுமாம்—மோக்ஷாந்தரம் - கைவலயம்—ஜம்மாந்தரத்திற் போகாமைக்கும், கைவலயத்திற் போகாமைக்கும், சக்ராங்கநம்ஹேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிஸயமன்றோ ஹேதுவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் பகவதித்த்யாதி;—அத்தை உபபாதிக்கிறார் ஸ்ரீமதித்த்யாதி—ஆஸரிதவிரோதி- ஸால்வன்— “யாவதாகமநம்ம” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் - நிஸ்பாங்கமாகவென்றது;—“சக்ராங்கிதாஃ” என்றதில் அர்த்தஸித்தமாதல்—“சக்ராங்கிதாஃப்ரவேஷ்டவ்யாஃ” என்றபோதே “அமுத்ரிதாஃ” என்றது ஸித்தமன்றோ; விசேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஹ்ருதயராகையாலே நான்வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், ஸுத்தபாவருண்டாகில், கருத்தரிந்த விடுங்கோளென்றுதாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கிறார், அல்லாதானா இத்த்யாதி—அமுத்ரிதத்வம் சங்கரீயதாஹேதுவாகையாலே பாவபரீகைதென்றது.—உத்தத்தை அதுவதித்து, ஸுஸ்திரனுகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், இதுதான் இத்த்யாதி;—இதுதான் என்றது—சக்ரதாரணந்தான் என்றபடி—இதுதானும் என்றது—அங்கோரஹேதுவான அந்த சிந்ஹதாரணந்தானும் என்றபடி—அவனுடைமை என்றதுக்கு சக்ராங்கநம் ஸூகசகமென்னுமதுகீரு ப்ரமாணம்—“சக்ராதி” இத்த்யாதி—நிமித்தம்—சிந்ஹம்; “நிமித்தம்ஹேதுலக்ஷணம்” என்று நிகண்டு—“வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம்” என்றது—இத்திற் போலன்றிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடையஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் “ஸபுத்ரா” இத்த்யாதி—ப்ரகரணதுகுணமாக விஸேஷபர்யவஸாரம் - இப்படி இத்த்யாதி—மேலுக்கவதாரிகை எந்த இத்த்யாதி— “கோயிற் பொறியாலே பொற்றுண்டுநின்று” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்—எக்தனை இத்த்யாதி—வீரப்ரகாஸகமான என்றது—வீரஸப்ரகாஸகமான என்றபடி—“மாய” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; ஆச்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும்—“படை” என்றதுக்கு முன்றர்த்தம்; ஸேனையும், ஆயுதமும், யுத்தமும்என்று—குருதி-குதிரம்—குதிகொண்டு—குதித்துக்கொண்டு—சொரிதல் - கிளம்பிக்குதிக்கை—“சுழற்றிய” என்றதுக்குவாஸனை இதுக்குஇத்த்யாதி—“ஆயிரம்” என்றத்தையும், “சுழற்றிய” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, பலிதம் - அவனொருக்கீஸ் இத்த்யாதி—வாணனுடைய—என்றிருக்கையாலே, “வாணனை” என்றஐகாரம் அவ்யயமாதல், வேறுவிபக்திமாறாட்ட

மாதல், வாணனைக்குறித்துச் சுழற்றியவென்றேயாய், வாணனுடைய என்றது ஆர்த்தி கம்மவுமாம்—கொடு முடிசு—சிகரங்கள்—தலைதப்பவிட்டது—சூழியவிட்டது— இதுக்கு இரண்டிவிதமாக ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார்—வாணனுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—மச்சமாவது—சிலவானவெட்டு; அதாவது—ஆபரணம்பண் னுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும்பொன்னுக்குப்பேர்;—அப்படியேதேவ தாந்தரபஜனம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கையையுங்கழித்து, இர ண்டிகையைவைத்தானென்றபடி—இரண்டாம் ப்ரயோஜனத்தை விவரிக்கிறார்—அதா வது இத்யாதி—அதாவது என்றது—மச்சமாகையாவது என்றபடி—“பரிவின்றி”வ ருத்தமற—“காத்தும்” காக்கக்கடவோம்—ரக்ஷகன் என்றது—வ்யங்க்யம்—துணியு ண்டான் என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரரிகைக்கு ஹேதுவாக என்றசேஷம்— இத்தால் பலிதம்—உன்னை இத்யாதி—கதறுகை—ப்ரஸாபிக்கை—ஆழியான் என்மூல் வல்லான் என்பானென்னென்ன, வில்வல்லான் இத்யாதி—இப்படி ப்ரயோகித்தா ல் ஸர்வேஸ்வரனுக்குவரும் ஏற்றமேதென்ன, “யஸ்யஸா” இத்யாதி—திருவடி—பெ ரியதிருவடி—நல்தரிக்க—பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி—பிராட்டியையும் திருவ டியையுஞ்சொன்னது த்ருட்டாந்தார்த்தம்—நாங்கள் இப்போது “கூறுதும்” என் கையாலே, முன்புபரிவில்லையென்று தோற்றுமிதே; தத்துகுணமாகத்தாத்தார்யம் அ ந்தத்தசையில் இத்யாதிவாக்யத்வயமும்—“ஆழிவல்லானுக்கு” என்று, இப்படி ஆழ் வாணை நிருபகமாகச்சொல்லுகையாலே, இருவருடைய வீரஸிக்கும் மங்களாஸாஸ நம்பண்ணுகிறார்களென்று கீருத்து.

எட்டாம்பாட்டு.

நெய்யிடைநல்லதோர்சோறு நியதமுமத்தாணிச்சேவகமும்
கையடைக்காயுங்கழுத்துக்குப் பூனெடுகாதுக்குக்குண்டலமும்
மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமுந் தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே.

ப-ஸா.—இடை - ஒத்தநிறையான, நெய் - நெய்யோடுகூடியதாய் நல்லது - நல்லதாய், ஓர் - விலக்ஷணரஸோபேதமான, சோறும் - ப்ரஸா தத்தையும், நியதமும் - எப்போதும், அத்தாணிச்சேவகமும் - பிரியாத் ஸேவையையும், கை - திருக்கையாலேயிட்ட, அடைக்காயும் - வெற்றிலைப் பாக்கையும், கழுத்துக்குப்பூனெடு - கழுத்துக்கிடும் ஆபரணமான கண்டி யையும், காதுக்குக்குண்டலமும் - செவிக்கிடும் ஆபரணமான குண்டலத் தையும், மெய்யிட - உடம்பிலே பூசுகைக்கு யோக்யமான, நல்லது - நல்ல பரிமளத்தாலே, ஓர் - ஒப்பற்றிருந்துள்ள, சாந்தமும் - சந்தந்தத்தையும், தந்து - கொடுத்து, என்னை - தாஸபூதனான வென்னை, வெள்ளுயிர் - சுத்த ஸ்வபாவனாக, ஆக்கவல்ல - செய்யவல்லனாய், பையுடை-படத்தையுடைய, நாகம் - ஸர்ப்பத்துக்கு, பகை - விரோதியான கருடனை, கொடியானுக்கு - கொடியாக வுடையவனுக்கு, பல்லாண்டு கூறுவன் - மங்களாசாஸநம்பண் னுகிறேன்.

தா-ம்.—ஒத்தநிறையான நெய்யோடுகூடிய அத்வீதியமான சோறும், எப் போதும் அரசுவிற்றிருக்குமிடத்திற் பிரியாதஸேவையும், கையில்வெற்றிலைப்பாக்

ரும், கழுத்துக்குக் கண்டிகையும், காதுக்குக் குண்டலமும், உடம்பிற் பூசு கல்லச்சந்தரமும் தந்து, அடியேனை சுத்தஸ்வபாவனாக்கவல்லனா, கருடத்வஜனுக்கு மங்களம் பாடுகிறேன் என்பதாம்.

அ-கை.—எட்டாம்பாட்டு, (நெய்யிடை யித்யாதி) *அண்டக்குலத் திலேயழைத்த ஐச்வரியார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக்கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அந்நயப்ரயோஜநர் தங்களுேற்றத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு புருந்தார்கள். *எந்தைதந்தை தந்தையிலே; *ஏடுநிலத்திலழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப்புருந்தமை சொன்னார்கள். *தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்கள் தாங்கள் கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாற்போலே, முகம் தந்து அந்த ஐச்வரியத்தைத் தந்த ஒளதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐச்வரியத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதாரணை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோமென்று புருருகிறார்கள். *அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐச்வரியத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்று; அவ்வைச்வரியார்த்திகள் பேச்சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தாரகபோஷக போக்யங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தகம்-இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புருருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய கூடூத்ரரூப தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷனான ப்ரஹ்மாவக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்களையிறே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்ட பகவத் விபூதியை எனக்கு என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹாரியேயிறே பலம்.

வ்யா.—(நெய்யிடை) “இடை” என்று-நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென்னுதல். “இடை” என்று - நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால் - போஷக ப்ரகரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர் சோறும்) சோற்றுக்கு நன்மையாவது - இட்டவன் “இட்டோம்” என்றிருத்தல், உண்டவன் “இதுக்கென்செய்வோம்!” என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு. அதாவது - தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்மில்லையிறே. (ஒர்சோறு) இப்பாவசுத்தியேயன்றிக்கே, விலக்ஷண ரஸோபேதமாயிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்குஇடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹ்ரதமாயிருக்கை. ஈச்வரனும், “ஹூநாநாடி - பக்தாநாம்” என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலனாயுமிறே யிடுவது. அந்நயப்ரயோஜநன் ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடும் சோறு எங்ஙனே யிருக்குமென்னில்; “விஷுரநாநாநிவஃஹுஜெஸுஃவீநி மஃணவநிவ - விதுரார்நாரி புபுஜேஸுஃசீநி குணவந்திசு” என்னும்படி பாவமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. “சுசீநி” என்றது - சுத்தங்களாயிருக்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது-தூர்யோதநன், தன் ஐச்வரியத்தையிப்பற்ற அபிமாநத்தான்; பிஷ்மன்;

ஜ்ஞாநாதிகளென்று அபிமாமித்தான்; த்ரோணன், வாணத்தாலதிகளென்று அபிமாமித்தான்; இவைவொன்று மின்றிக்கே பக்த்யுபவந்தமா யிருக்கை.

நியதமும் (நியதமும்) அதாகிறது - ஐச்வர்யம் ஈச்வரனே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைச்வர்யத்தை ஸமாதாநம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனாகையாலே “நியதமும்” என்கிறது. இத்தாலேயிறே “அர்த்தார்த்தி” என்றும், “ஆர்த்தன்” என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, தேவதார்தரங்களைப் பற்றி ஈச்வரனை யில்லைசெய்யுமன்றும் தந்முகேந சோறிடுமவனென்கை. ஸர்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத்தின்று அவனை யில்லைசெய்யும் கர்த்தகரினே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னையில்லைசெய்யு மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேச்வரன். (அத்தாணிச் சேவகமும்) “அத்தாணி” என்று - பிரியாமை; “சேவகம்” என்று - ஸேவை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அநவரதப்ரவணையும், அந்நிமஸ்மர்த்தியும் அநந்யப்ரயோஜனோபாதி கர்த்தவ்யமினே. ஆனால் ஐச்வர்யஸாதநத்தையும், “தந்து” என்று ப்ரயோஜத்தோ டொக்கச் சொல்லுவானென்னென்னில்; *வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயினே யிருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ஸேவை ஸாதநமாகக்கிடர் கூடாத்தமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்ததென்கை.

(கையடைக்காயும்) தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல் - போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்டவெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடம் ப்ரகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும்) தேஹத்தை உத்தேச்யம் என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்நை யநுபவித்திருக்குமவனிறே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பரனாய் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸதாதர்சநம் பண்ணி யிருக்கிறா னல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. “கழுத்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா னென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் தொண்டாடுமதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவார்தரங்களில் அங்குலீய காத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்குமினே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்த்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமுமிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாற்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து “இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்” என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். “ப்ரபெஹிஸுஃமெஹாரம் யவஸுஃஷாஸிஹரிநீ -

ப்ரதேஹிஸுபகேஹாரம் யஸ்யதுஷ்டாஸிபாமிநீ” என்கிறபடியேஇந்தான் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவள், பெருமானே ஒருதிருக்கண்ணாலும் திருவடிபை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினாள். “வெக்கிதஜாஸுகொலுரூ - ப்ரோக்ஷிதஜ்ஞாஸ்துகோஸலா” என்று - பார்வையிற் கருத்தறியும்வராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ! என்றருளினார். [ஸு-ஹமெ - ஸு-பகே] அடியாரோற்றமறிந்துகொண்டாடுகைக் கீடான ஸௌபாக்ய முள்ளது உனக்கேயன்றேவென்ன; “உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றே நான் கொடுக்கிறது” என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப்பெருமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் கார்யத்தைக்கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அந்நம்பர யோஜனனுக்கு ஆதரித்துப்பூட்டினாற்போலேயாய்த்து க்ஷுத்ராணவென்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்தபின்பாகையாலே “உடம்பு த்யாஜ்யம்” என்கிற நினைவு தோன்ற குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்ல தோர் சார்தமும்) சாந்துதான் இதுக்குத்தரமாகப்பெற்றதோ! “வஸூமநாஸு-ஸர்வகந்த” என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றேஎனக்கிட்டது. [ஸு-ஹமெதெக்ஷு-ஸுகந்தமேதத்] குப்ஜை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, “வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திட வல்லீரோ” என்ன; அவ்வடிவையும் இருப்பையுங் கண்டு, ஸ்திரீத்வப்ரயுத்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலன்; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின்வாசியறியமாட்டார்கள்” என்றுஆக்கலுயிருப்பதொன்றையிட்டாள்; அதைப்பார்த்து, “நாற்றங்கொளுத்தினபடி அழகியது, தளமழகிதன்று” என்ன; அதுக்குமேலேயொருசாந்தையிட [“ரூஜாஸூ-ராஜார்ஹம்”] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழக்கான சாந்தென்னவுமாம். [ரூ-ஹிஸூ - ருசிரம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா யிருந்ததென்ன; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசியறித்தபடியென்.” என்று ஆதரித்துப்பார்க்க [ரூ-ஹிஸூ-நெ-ருசிராநே”] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்கவேண்டாவோநீயிடும்சாந்தும்என்ன; அவனும் தலையான சாந்தையிட [சுவயொரூ-த-வஸூ-ஸூ- ஆவயொர்க்காத்ரஸத்ருஸம்] எங்க ளுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதகவஸ்துவையிட்டு மர்த்தித்துத்தா என்றான். அதாவது - “பூசஞ்சாந்து” என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸகர்தமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவன் ஆதரித்துச் சாத்தின மாளிகைச் சாந்தைக் கிடர் தம் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

(தந்து) தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஒள்தார்யத்திலும் தோன்று ஐச்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றானே யமையுமென்னும்படியாய்த்துத் தந்தது. (என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல) “வொரொணா ஆவபஹாரிணா-சோரோணா த்மாபஹாரிணா” என்கிறபடியே -ஆத்மாபஹாரம்பண்ணி, அதினாலேக்ஷுத்ரப்ரயோஜனகாமனாய்ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவென்னை, வெள்ளுயிராக்கவல்ல-முன்புக்ஷுத்ரனாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவனானென்றுதெரியாதபடி “அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிஸே யொருவன்” என்னலாம்படியாய்த்து விஷயிகரித்தது.(வல்ல) தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலேவஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்க வல்லசக்தனென்கை

(பையுடையித்யாதி) மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷயமேதென்ன; அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோட்டை ஸ்பர்சஸூகத்தாலேவிகஸிதபணமான நாகத்தினுடைய பகையுண்டு - பெரியதிருவடி, அவனைக்கொடியாக வுடையவனுக்கு. அநந்தசாயியாய் கருடத்வஜனுவனுக்குமங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலேதிருவந்தாழ்வா னோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நிய்யபூயாகவேனுமென்றும் ஏதேனுமொன்றை யபேக்ஷித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக் கொள்ள வல்லேன் என்று கொடிகட்டி யிருக்கிற சக்தி, நிய்ய பூயாய்ச் செல்லவேனுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அநப்ப்ரயோஜனரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசந்தாலே பேசுவானென்னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்நமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்நமாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். (அ)

அரும்பதம்.

“நெய்யிடை” இத்த்யாதி—ஸங்க்ரஹேணஸங்கதி அண்டக்குலத்திலேஇத்த்யாதி—இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வ்ருத்தாதுவாதம்பண்ணுகிறார்; வாழாளிலித்த்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே—இவர்களிருவரையும் அதுவதித்துத்ருஷ்டாந்தார்த்தம்—கீழேயழைக்கப்பட்டவர்களேஸங்கதரானுக்களாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத்ஐச்வர்யார்த்திகளேஇதில் ஸங்கதராகிறுர்களைன்கைக்காகவுமாம்—பாட்டெல்லாங்கடாக்ஷித்து இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் இவர்களித்த்யாதி—இவர்கள்-ஐச்வர்யார்த்திகள்—இவர்களென்ற தைப்புருகுகிறுர்களைன்றத்தோடே அந்வயிப்பது—நாங்கள்என்றத்தை அபேக்ஷிக்கின்றத்தோடே அந்வயிப்பது—தோற்றது அர்த்தாத்ஸித்தம்—“அண்டக்குலம்” என்கிறபாட்டிக்கும்இப்பாட்டிக்கும்அர்த்தவஷம்யமிருக்க, அவர்கள்வந்தபடியாகச் சொல்லும்படி யெங்குனையென்ன; அண்டக்குலத்திலித்த்யாத்பேசுகிறார்கள் என்னுமளவும்—பேசுகிறார்கள் என்ற அநந்தரம், ஆகுகையென்று அத்த்யாஹரித்துநிபந்தநம் என்றத்தோடே அந்வயிப்பது—இத்தால் ஸ்வருபஜ்ஞாநமே நிபந்தநமென்றதாயிற்று—யத்வா, மேலான ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதிக்கு மேலுதேவென்கிற ப்ரஃஸந்தை அதுவ

திக்கிரர் அண்டக்குலத்தில்தியாதி—இப்பகூத்தில், இதுக்குநிபந்தா மென்னென்னில் என்று சேஷம்—உத்தரம் இன்று ஸ்வரூபேத்யாதியென்பதுபோலிக்கவுமாம்—அதினுடைய-அண்டாதிபத்யத்தினுடைய க்ஷுத்திரதை நோற்றச்சொன்ன மாத்ரமேயன்றிக்கே, நிருபித்தால் தானுஞ்சொல்லுவதில்வளவே யென்கிரர் அண்டாத்யக்ஷேத்யாதி—அவ்வளவே ப்ரயோஜநமாவென்னென்ன, அதுக்குமேற்பட்டது இத்த்யாதி—அண்டாதிபத்யத்தை, “நெய்” “சோறு” என்றற்போலே, அல்பபலமாகச்சொல்லாாமோவென்ன, அண்டாத்யக்ஷணை இத்த்யாதி என்று மேற்கு உபபாதகமுமாம்—“இடை” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - அதில், நெய்-சோறு-என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாம் அர்த்தத்தால் பலிதம் இத்தால் இத்த்யாதி—இப்படிப்பட்டசோறுண்டோவென்ன, தாய் இத்த்யாதி—“ஒர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும் விலக்ஷணமென்னுதல் என்று—இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிரர் அதாகிறது இத்த்யாதி—தாயிட்டார்போலவும் சோஷபூதனிட்டார்போலவும் ஸர்வேஸ்வரனிடமோவென்ன, வ்யூத்த்ரமேண, அருளிச்செய்கிரர் ஈஸ்வரனும் இத்த்யாதி—“ஒர்” என்றதற்கிரண்டாமர்த்தமான அங்ஙனன்றிக்கேயென்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, தத் விஷயஸங்கையை உத்தக்ஷேபிக்கிரர் அநர்யேத்யாதி—ஸர்சித்வமாவது - அபிஜநவியாய்நுத்தங்கனால் வந்த அபிமாநஸூந்யராலே ஆட்படுகையென்றுவிவக்ஷித்து உபபாதிக்கிரர் சோற்றுக்கித்த்யாதி—“நியதமும” என்றதுக்கிரண்டு தாத்தர்யம்; ஐஸ்வர்யத்தை நியதமாக்குகையென்றும் அவனுக்கெப்போதும் கொடுக்கையே நியதியென்றும்—அதாகிறதெத்தாலே யென்கிறதென்னில் என்று கூட்டுவது—ஸமாதாகம் பண்ணியென்றது - போனத்தையொக்கப்பண்ணிப்பென்கை—இத்தாலே யென்றது—இப்படி புரிகொடுக்கையாலே யென்றபடி—சொல்லிற்று ஸ்ரீகீதையில்இதிரேஷ்ட—இரண்டாமர்த்தம் அங்ஙனன்றிக்கே இத்த்யாதி—தந்முநேக இவனே யிடுகிறானெல், இவனையிலலைச்செய்வானென்னென்ன, ஸர்வேஸ்வரன் இத்த்யாதி—ந்ருத்தங்கருக்கவன் கொடுக்ககாரணமெதென்ன, தன்னேஇத்த்யாதி—பிரியாதஸேவையாவது அநவரதபாவனை யன்றே, இதுவுமியனுக்குவேனுமோவென்ன ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இத்த்யாதி—அநந்யப்ரயோஜநன்-உபாஸகன்—ஸாதந்தை பலிதங்களோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிரர் ஆனால் இத்த்யாதி—தந்தென்கிற ப்ரயோஜநமாவது - தந்தென்று சொல்லுக்கெற்றுப்பானப்ரயோஜநமென்றபடி—“சேவசமும” என்று ஈடுபடுவா நென்னென்ன, அநர்யேத்யாதி—அங்ஙனன்றிக்கே, ஸாதந்தையும் பலகோடியிலே பரிகணித்ததுக்கு அநந்யப்ரயோஜநருடைய பூத்யாவென்று தாத்தர்யமாகவுமாம்—அநந்யப்ரயோஜநர் - ப்ரபநநர்—வருத்தாதுவாதபூர்வகமாக, “கையடைக்காயும்” என்று தொடங்கி, “தந்து” என்னுமளவுக்கும்பாவம் தாரகேத்யாதி—அடைவெற்றிலை—காய் - பாக்ரு—“கை” என்று விஸேஷிப்பானென்னென்ன, நிருக்கையாலே இத்த்யாதி—பாக்குஎன்றதுக்குச் சொல்லுகிறதென்றத்தோடே ஸம்பந்தம்—சேஷ பூதனைப்போலே சேஷிகளரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, சேஷபூதன் இத்த்யாதி—தேஹதாரணத்தயர்த்தமாகச் சிலதாரகாசிகளை அபேக்ஷித்தானெல் யுத்தம், தன்னே அலங்கரிக்கக்கூடுமோவென்ன, தேஹேத்யாதி—உத்தார்த்தத்தை இரண்டுவகையாகவ்யதிரேகமுநேக ந்ருமகரிக்கிரர் பகவத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே—பூண் - கண்டுகை—பூணுங்குண்டலமுமென்னவமைந்திருக்க, கழுத்தென்றும் காதென்றும் விஸேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிரர் கழுத்துக்கித்த்யாதி—கேவலபராதுபாவ்யத்வம் ஸஞ்சிதமாயிற்று—பராதுபாவ்ய மாகாதே சிலவுண்டோவென்ன, அவயவாந்தரங்களில் இத்த்யாதி—கழுத்துக்கு காதுக்கு என்றுவிசேஷித்ததுக்கு இவனினையாலேயென்று ஒருபரிஹாரம் கீழுருளிச்செய்து, ஈ

ஸ்வரன் நினைவாலே யென்று பரிஹாரந்தர மருளிச்செய்கிறார் மீண்டு இத்தாதி—
 மீண்டென்றதுக்குமுன்னே, திருவயோத்யைக் கென்றுசேஷம்—இப்படி ஸத்ரு
 ஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன அர்த்தத்தைப் ப்ரமாணமுக்கே விஸ்தரித்தருளிச்செய்கிறார்
 ‘ப்ரதேஹி’ என்றுதொடங்கி, பூட்டிற்றும் என்னுமளவும்—“ஃசூர ஹாராந
 ரெந்நாயபிஷஸக்யுப்ரவொஹிதஃஸீதாயெப்யபிஷஸாராஃ” “சுவெக்ஷ
 ஜாணாவெவெஹீப்யபிஷஸாஃ வாபுஸாநவெ” என்று சொல்லுகிறவசந்
 ற்களையுட்கொண்டு, ‘ப்ரதேஹி’ என்றதுக்குப் ப்ரஸக்திமுக்கே அர்த்தமருளிச்செய்கி
 ரார் இந்தான் இத்தாதி—ஸ்ரீராமாயணத்தில், “சுவெக்ஷதஹஸீநுவஸுநாநு”
 என்றுமேலேயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன “சுவெக்ஷஜாணா” என்றதுக்கு ஆதார
 காலத்தில் பார்வையைச் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில்
 வர்த்தமார கிர்த்தேசத்தாலே பலித்ததையு மருளிச்செய்கிறான் அத்தைவாங்கு
 கிறவளென்கிற வாக்யத்துக்குத்தாத்தப்யம்—“ஸுஹமெ” என்ற ப்ரதீகம் “யவஸு
 துஷ்டாலிஹாஸீநீ” என்றதுக்குமுபலக்ஷணம்—இப்பதங்களுக்கெல்லாம் உத்தர
 ப்ரத்யுத்தர ருபேணபாவம் அடியார் இத்தாதி—உக்தார்த்தத்தைப் ப்ரக்ருதத்திலே
 யேறிட்டுக்காட்டுகிறார் இப்படி இத்தாதி—“மெய்யிட” என்றுசொன்னதுக்கு ஹார்த்த
 தாத்தப்யம் திருவடிகளில் இத்தாதி—மேலே “நல்லதோர்” என்றதுக்குப் ப்ரதிகோடி
 த்வேக “மெய்” என்றதுக்கு ஜுகுபஸையிலே தாத்தப்யம்—“நல்லதோர்” என்றதுக்
 குட்கருந்து சாந்து இத்தாதி—தரமாக அநுரூபமாச—சாந்தினது நன்மையைத் த்ரு
 ஷ்டாந்தமுக்கே அருளிச்செய்கிறார் “ஸுவஸுமய” இத்தாதி—குபணை சாத்தின
 சாந்தின்படியேதென்ன, ஸுகந்த மித்தாதி—ஸ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப் பீ
 டிகையிடுகிறார் குபணை இத்தாதி—“காத்ர” பதத்தையும், “த்ய்யதாம்” என்றபதத்தை
 யும் கடாக்கித்து, அவ்வழுவையும் இருப்பையுமென்றது—மறுக்கமாட்டிற்றிலென்ன
 றது ஆக்கனாசார்த்தையிட்டாளாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸுகந்தமென்றதுக்கு
 ளுபாதிக்கந்தவாத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி—இத்தையிடுகைக்குப் ப்ரஸ
 க்திசொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் இவர்களித்தாதி—ஆக்கனாய் என்
 றது—ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி—இப்படி அர்த்தம் சொல்லாத
 போது ஸுகந்தியென்று சொல்லவேணும் “மெய்யெஸுபிஷஸாஃ” “ஸுஸுமயஸுபிஷஸாஃ”
 என்று ஸூத்ரமும்—“மெய்யெஸுபிஷஸாஃ” “ஸுஸுமயஸுபிஷஸாஃ” என்று வார்த்திக
 மிருக்கையாலே, கீழ்ப்பதத்தைத்தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக்கவதாரிசைஅத்
 தை இத்தாதி—கொளுத்தினபடி - ஊட்டினபடி—தளம் - கந்தாசர்யம்; சாந்தென்ற
 படி—ராஜசப்தத்தை விசேஷபரமாகவும் ஸாமான்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி,
 அருளிச்செய்கிறார், அதுக்குமேலே இத்தாதிவாக்யத்தையத்தாலே—தோஷோக்தி
 சபளிதமாகையாலே, செருக்கிலேயென்றது அர்த்தஸித்தம்—வழக்கனை—செலவு
 க்கானதான்—காந்திம் என்று ருசிரபதத்துக்கார்த்தம் அருளிச்செய்துகொண்டு, மே
 ற்பதத்துக்கவதாரிகை ஸௌகந்தியேத்தாதி—தலையான—ஸ்ரேஷ்டமான—“ஸுஸு
 மயஸுபிஷஸாஃ” “ஸுஸுமயஸுபிஷஸாஃ” என்றதுக்கு அர்த்தம் எங்களுடம்புக்கித்தாதி—மே
 தகவஸ்து - கஸ்தூர்யாதிகள்—என்றான்கருஷணன் என்று சேஷம்—ப்ரக்ருதத்தில்
 மேதகவஸ்துவேதென்ன, அதாகிறதித்தாதி—இந்த ஸ்லோகத்திலே, ஏதத்ஸுகந்தம்,
 ஏதத்ராஜாஸம், ஏதத்ருசிரம், ஹேருசிரநே, என்று ஸம்போதிக்கக்கூடாமையா
 லும், ஸுகந்தமென்று, ஆரோபிதகந்தாசர்யத்துக்கு “ஸுஸுமயஸுபிஷஸாஃ” என்
 கிறநிவ்யசாத்ராதுருப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்கு முன்பு ஏதச்ச

ப்தநிர்ந்தேசம் சேராமையாலும், ராஜார்ஹமென்று வழக்கணைசாந்துக்கு திவ்யகா
த்ராநுகுணயமில்லாமையாலும், ருசிரமென்று சேவலரூப ப்ரதாநத்துக்கும் அது
சொல்லப்போராமையாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயங்கொள்ளப்போகாது; ராஜார்
ஹமென்றதுக்கு அதில் ச்லாக்யமென்றத்தங் கொள்ளுமளவில், ஸைகந்தமென்றது
சேராது. அது ச்லாக்யமென்றபோதே ஸைகலாசீசயம் ஸித்திக்கையாலே விசேஷ
ணந்தர வையர்த்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்-உத்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிரூர்
இப்படி இத்தயாதி—கோயிற்சாந்து - தேவார்ஹமான சாந்து—“கையடைக்காயும்”
என்றதில், “கை” என்றதையதுஷங்கித்து, திருக்கையாலே யென்றது—“வெள்ளு
யிராக்கவல்ல” என்றபதத்தைக்கடாசுபித்து, ஐச்வர்யத்தைத்தந்து வெள்ளுயிராக்க
க்கடாமையாலே, தத்துகுணமாக, “தந்து” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரியம் தந்தபோ
தைஇத்தயாதி—“வெள்ளுயிராக்கவல்ல” என்றதுக்கதுகுணமாக, “என்னை” என்ற
துக்கு ஹார்த்தபாவம் “சோளோண” இத்தயாதி—“வெள்ளுயிர்” என்றபதவாஸினைமு
ன்புஇத்தயாதி—“வல்ல” என்றதின்மருத்து தன்னது இத்தயாதி—மேலுக்கவதாரிகை
மங்களாசாஸநத்துக்கித்தயாதி—சப்தார்த்தம் தன்னுடை இத்தயாதி—கருடக்கொ
டியென்னுதே “நாகப்பகைக்கொடி” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் அநந்தேத்தயாதி—
“பையுடை” என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பர்சத்தால் விகஸிதபணத்தம் சொன்னத்தாலே அ
நந்தசாயித்தவம் பலிதம்—இப்படி யிருவனாயும் சொல்லி மங்களாசாஸநம் பண்ணு
வானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிரூர் தகட்டிலித்தயாதிவாய்த்தவயத்தாலே—படு
கிறேன் என்கிரூர் ஆழ்வாொன்றபடி—“பாடுதும்” என்றும், “கூறுதும்” என்றும்,
கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் “கூறுவன்” என்று சொல்லுவானென்னெ
ன்கிற சங்காநுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிரூர், அநந்யேத்தயாதி—ஒருர்கொருத்தர்
வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாருஞ் சொல்லும்
போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கடாமையாலே, எல்லாருக்கு
மாக ஒருவன் சொல்லுகை—சொல்லுகிரூர் என்றது - அவன்வார்த்தையாக ஆழ்
வாரருளிச்செய்கையாலே பென்றபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

உடுத்துக்களைத்தநின்பிதகவாடை படுத்ததுக்கலத்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய்மலர்சூடிக்களைத்தனகுடுபித்தொண்டர்களைம்
விடுத்ததிரைசக்கருமம் நிருத்தித்திருவோணத்திருவிழவில்
படுத்தபைநாகளைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப்பல்லாண்டுக்கூறுதும்.

ப-ணா.—உடுத்த - திருவடையிலேபடுத்து, களைத்த-கழித்த, நின்-தே
வாரூடைய, பிதகவாடை - திருப்பிதாம்பரத்தை, உடுத்து-உடுத்தும், கல
த்தது-அமுதுசெய்து கலத்தில் மிகுத்திருப்பதை, உண்டு-ஸங்கிரித்தும்,
சூடிக்களைத்தன - முடித்துக்களையாட்டும், தொடுத்த - தொடுத்துமிருந்
துள்ள, துழாய்மலர் - துழாய்மலர்களை, குடும்-சூடிப்போருகிற, இத்தொ
ண்டர்களைம்-இப்படிப்பட்ட அடியாரிதே நாகங்கள்: விடுத்த - ஏவின, தி
ரைசக்கருமம்-திக்கிலுள்ள கார்யங்களை, திருத்தி-நன்றாகச்செய்து, திருவோ
ணத்திருவிழவில் - திருவோணமாகிற திருநாளிலே; படுத்த - படுக்கப்ப
ட்டு, பை-ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணகாரின்னுள்ள, நாகளை-திருவநந்
தூழ்வானுகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொண்டானுக்கு - கண்வளர்த்தருளு
மவனுக்கு, பல்லாண்டுக்கூறுதும்-மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறோம்.

தா-ம்.—தேவரீர் எட்டிக்கழித்த பீதாம்பீரத்தை யுடுத்து, தேவரீர் அமுது செய்து மிகுந்திருப்பதை ஸ்வீகரித்து, தேவரீர் சூழக்கூனந்த திருத்தழாய்மலர்மாலைகளைச் சூடுகிற இவ்வகையராகிய அடியார்நாங்கள், ஏவின திக்கிலுள்ளகார்யங்களை நன்றாகச் செய்து, திருவோணமாகிற திருநாளிலே, படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச் சேஷத்தாலே விசுவீதமாகாநின்றன பணத்தையுடைய திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருள்பவனுக்கு மகன்னாசாஸனம் பண்ணுகிறோம் என்பதாம்.

அ-கை.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்தியாதி) * வாழாளிலேயுழைத்து * ஏந்தை தந்தையிலே வந்து கூடின அந்நய்யோஜநர் பாகரத்தாலே அவர்களோடே கூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாநீள்.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவனாயிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவனாயிலே முசுகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றும்ஞ்சளாலும் மாளிகைச்சாந்தாலும் சிஹ்நிதமாம்படியுடுத்து, இவையித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படியிருப்பார் சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ்நங்கையுடைத்தாகையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்மர்திவிஷயமாப்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிதே மிருப்பது. (களைந்த) ஆஸபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படியிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிதே.

இங்ஙன் ப்ரார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறதுமேல். (நின் பீதகவாடை) வகுத்த சேஷியதாகையாலே சாத்தும் திருப்பரிவட்டமடையத் திருப்பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேசாவதாரமாகை. (நின் பீதகவாடை) “ஸ்ரீமஹாஹரணெணரூபுதூ - ஸ்ரீமஹாஹரணெணரூபுதூ - விநயெஸ்யபூகாஸெஸ்யகருநாநு ருவிநயெஸ்ய - ஸர்க்வஸ்த்ராபரணையுத்தம் ஸ்வாநுருபைநாபமை | சிம்மயைஸ்ஸவப்ரகரஸாஸ்ச அந்யோந்நருசிரஞ்ஜகை” என்று சேதநகோடியிலேயிதே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடுத்து) இதிலே அந்நய்யோஜநர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே “ஹக்ஷாநாஸு - பக்தாநாம்” என்றிருக்குமவனாகையாலே இதுதான் சேஷியனவிலே வந்தவாதே ப்ரதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டைப்பீடித்துக் கொடுக்கும்வர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களையிலே யுடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவாய்த்து இவனுக்கு நினைவு.

(கலத்ததுண்டு). அமுதுசெய்து கைவாங்கின தனிகை மாற்றினால்ப்ரஸாதம் போஜ்யம். “தூஜ்யஹுகோஜீநீதஸெஷஹொஜிநா - த்வஜ்யபுக்தோஜஜித சேஷபோஜிநா” என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே தாரகமாயிருப்பார் சிலர் நாங்கள். “ஹரெணரூபுதூ - ஸ்ரீமஹாஹரணெணரூபுதூ - விநயெஸ்யபூகாஸெஸ்யகருநாநு ருவிநயெஸ்ய - ஸர்க்வஸ்த்ராபரணையுத்தம் ஸ்வாநுருபைநாபமை | சிம்மயைஸ்ஸவப்ரகரஸாஸ்ச அந்யோந்நருசிரஞ்ஜகை” என்று விதிப்போரிதராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்ரீரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார். தத்ஸந்த்யர்த்தமாக ப்ரதி

பத்திபண்ணுவார்கள்; பதவத்ப்ரோமயுக்தர், ஸ்வரம்ப்ரயோஜந மென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷத்வகாஷ்டையானததீயருடைய ப்ரஸாதம் “தருவாலே” என்கிறபடியே அதிகாரதாதிகாரமாயிருக்கும். ஸர்வஸாதாரணனாதாகையாலே, ப்ரயோஜநந்தரபரனுக்கும்யோக்யமாயிதேபகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும் போதும் “அவன் சாத்தியருளப்புகுகிறான்” என்னும் ஆகரத்தாலேஸம்ஸ்க்ர்தமாய்ச் சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேசம். சுவடர் பூசுக்கும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடுமாப்போலே, தத்ஸபர்சத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்குமென்கை. அவன்றானும், சிலா*சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடரியுமவனாகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறான்றே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்நாயாம்படி யிருக்கும்வர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபஸித்தயர்த்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாக்கித்து, புறையிலுண்பன் என்றிருக்கு மத்தனையோ வென்னில் (விடுத்தவித்யாதி) ஸ்வாமியஸந்தேசகாரிகளாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்நா நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். (விடுத்ததிசைக்கருமத்திருத்தி) “கியதாபு-க்ரியதாம்” என்கிறஸந்தேசமேதாரகமாக ஏனினகார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமத்திருத்துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவனாவவவேண்டாதபடியென்று தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி யேவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யுமவன் அதமன்; அத்லதக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன். “காரொக்ருணிநிர்ஷெ யொவஹுக்ருவிஸாபயெஸு|வலுக்ருராவிரொயெந ஸகாரொக்ருதி-கார்யேகர்மணி நிர்த்ஷ்டேயோப ஹ-உயபிஸாதயேத் | பூர்வகார்யாவிரோதேநஸகார்யம்கர்த்துமர்ஹதி” என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். “பிராட்டியிருத்தவிடமறிந்துவா” என்றுவிட, இருத்தவிடமுமறிந்து, “அவன்பலமிருத்தபடியென்?” என்று பெருமான் கேட்டருளினால், “அறிந்திலேன் என்னவொண்ணது” என்று அத்தலையில் பலபரீகஷ்டம் பண்ணி உளரிலரணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழையில்) ஏனினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்திபிறவாமைமாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள நிவஸத்திலே என்னதிங்குவருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

(படுத்தவித்யாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமைமாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்களே படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ஸேஷத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள புணத்தையுடையதாய், மென்மை குளிர்ந்தி நூற்றம் என்கிறவற்றை ப்ரகர்த்தியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற

படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்ஸர்வஞ்ஞேயும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே வீகர்த்தகைப்பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும்; “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒருவெள்ளிமலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாற்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபரகரஸத்தை அதுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸனமொழியச் செல்லுமோவென்கிறார்கள். (க)

த்திருந்தார்களேயாகிலும் அவன் இவர்களை அலங்கரித்துக்காணுமவனாகையாலே, முசிந்ததைக்கொடானே, இவர்களுக்கு வித்திக்கும்படி யேதென்ன, அவனினேவுவே ருகையாலே வித்திக்குமென்று பரிஹரிக்கிரார் “ஹகூ நா” என்றுதொடங்கி, இவனுக்குநினைவுஎன்னுமளவும்—இதுதான்—உடுக்கைதான்—அந்தப் ப்ரதிபத்தியை உபபாதிக்கிரார், ராஜாக்களுக்கியாதி—இரட்டை - த்விபடி; அதாவது த்விபடி—வாக் காக - தற்கும்படியாக—ஈஸ்வரன் சேஷித்வத்தால்வந்த செருக்காலே கொடுத்துவிடுகையும் இவர்கள் சேஷபூதரானோமென்று வைதமாய் பரிக்கரணிக்கையுமன்றிக் கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும் அதை யிவர்களுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரதிபத்திகளென்று தாற்பரியம்—கலத்தது - பாத்தரத்திலுள்ளது என் றுசப்தார்த்தம்—கீழும்மேலும் “உடுத்துக்களைந்த” என்றும் புக்தோஜ்ஜிதம்சொல்லி யிருக்கையாலே, தத்துகுணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவசுரித்த ருளிச்செய்கிரார், அமுதுசெய்து இத்த்யாதி—யத்வா, அதுஎன்றது புத்திஸ்தபராம ர்சியாகையாலே சேஷசேஷிகளுக்கு போஜநதேசகாலம் வ்யவஸ்திதமாகையாலே பிந்நதேசகால விசிஷ்டமாக பாத்தரத்திஸ் ப்ரஸாதம் தோற்றுநிறுத்தென்று அருளிச் செய்கிரார் அமுதுஇத்த்யாதி—வாங்கிஎ என்னையாலே காலபேதமும், மாற்றினால் என்றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுநிறுது—அதவா “தொண்டர்கள்” என்றத்தை க்கடாகுறித்து, “கலத்தது” என்றத்தைமுழுச்சொல்லாக், கலத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே பாத்தரவிசிஷ்டமென்று விவசுரித்தருளிச் செய்கிரார் அமுதித் த்யாதி யென்னவுமாம்—அமுதுசெய்த ஸ்தலத்திலே தொடருக்குண்ணக்கூடாதெ ன்று கருத்து—மாற்றினால் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது—அந்நயப் ப்ரயோஜந ரில் புக்தோஜ்ஜிதத்தையே புறித்தார்களுண்டோவென்ன, நித்யஸூரிகளில் தலை யானவரன்றோ இப்படியிருந்தானென்று விவசுரித்ததுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கி ரார்“த்வயிய” இத்த்யாதி—“போஜிநா” என்றதுத்திந, தாச்சிஸ்யேணரிப் ப்ரத்யயத் தாலே, புக்தசிஷ்டாரசநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்றுநிறுது—இத்தால் பலிதம்ப்ர ஸாதமேஇத்த்யாதி—என்னென்றாலும் விதிப்பேரிதராகவாழல் சேஷத்வஸ்வரூபஸி த்யர்த்தமாகவாதல் ஸக்ருத்தஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்திலுநடப்பது. இதுவே தார கமாயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிரார் “குரோ” இத்த்யாதிவா க்யத்ரயத்தாலே—“புஞ்ஜித” என்று சொன்னாற்போலேயென்று சேஷம்—தத்ஸி த்யர்த்தமாக என்றது ஸ்வரூப ஸித்யர்த்தமாக என்றபடி—பகவத்சேஷத்வத்தான் பாகவத்சேஷத்வபர்யந்தமல்லது நிஸ்ஸாமையாலே, இந்த ப்ரஸாதப்ரதிபத்திதான் காஷ்டாபர்யந்தம் நடந்தாலொழிய ஸித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவே ணுமேயென்ன, இந்த சேஷத்வேத்யாதி—காஷ்டையான என்றது - ததிய்யப்ரஸா தம் சேஷத்வகாஷ்டா ஸம்பாதகமாகையாலே, அதிகருதாதிகாரம்; ஆகையால் இ ங்கும் அந்நயப் ப்ரயோஜனைச் சொல்லுமிடத்தில், ததிய்யபுக்தசேஷபர்யந்தமென் றுகருத்து—பகவத்ப்ரஸாதமோவென்ன, ஸ்வேத்யாதி—ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க் கும் என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, அந்நய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவெ ன்று தோற்றுநிறுது—குடுகிறப்பாதே தொடுத்திருக்குமே, “தொடுத்த” என்று சொல்லுவானென்னென்ன, ஆதரம் தோற்றுகைக்காக வென்கிரார், நிரூத்தமாய் இத்த்யாதி—ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கிற திருமாலையே யென்றுசேஷம்—அதுவே உத் தேச்யமாயிருக்கிறதோவென்ன, சுவடரித்த்யாதி—சுவடர் - ரஸிகர்—அவன்தான் புரமரஸிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே சூடினைதச் சூட்டாதே, தான்சூடிக்கொ டுப்பா னென்னென்ன, அச்சுவட்டை ஸூரிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதி யாலே சூடிக்கொடுக்கிறானென்கிரார், அவன்தானு மித்த்யாதி—இத்தால் ஸீகோதா தேவி இவனுக்காக அவனெஞ்சுநிந்து தான் சூடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும் இவர்கள் நெஞ்சுநிந்துதான் சூடிக்கொடுக்கிறு னென்றதாயிற்று—சிழ்வாக்ய விவர

ணம், எமக்கென்றுடுத்தலித்யாதி—மேற்பதத்துக்கவதாரிகை, ஸ்வரூபேத்யாதி—விடுத்திசைச்சுருமம் திருத்தாதபோது, கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ப்ரேமகார்யமாகத்தோற்றமுமையாலே, தததுருணமாக இப்படி ஸங்கையுதிக்குமென்று திருவுள்ளம்—புகையில் என்றது - புகழில் என்றாய் ப்ரஸாதிச்சில் என்றபடி—அன்றிக்கே, புகையில் என்றது - புகையெழும்பில், அதைக்கருதி ஊணத்தயாயம்படிச்சகையென்றுமாம்—கீழெல்லாம் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம், ஸ்வாமீத்யாதி—ப்ரமாணபூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம், “கியதா” இத்த்யாதி—“கருமந்திருத்தி” என்றும் போதாதோ, “திசை” என்பானென்னென்ன, அந்ததிக்கித்யாதி—“விடுத்திசை” என்று, தித்த்ரதர்ஸநம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்கெல்லாம் அஸஹாயமாகத் தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன, அப்படிச்செய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக, இங்கரதாரதமயத்தை அருளிச்செய்கிறார், ஸ்வாமியேவின் இத்த்யாதி—அப்படி உத்தமாதிகாரியாரென்ன, கார்யேத்யாதி—“காயெடுகூடுணி” என்றது - அவஸ்யசுர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம்—திருவடி பஹுகார்யங்களைச்செய்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், பிராட்டி இத்த்யாதி—அரணியும் - மதியும்—தலையுதித்து - நன்றாக அழித்து என்றபடி—மூலையடியேபோம்படி—சுட்டுப்போட்டால் குட்டிச்சுவராமே, அப்போதுமூலையாசப்போகலாமே, அதைப்பற்றச்சொல்லுகிறது—“திருவோணத்திருவிழவில்” “பல்லாண்டுகூறுதும்” என்றுகூட்டி, கீழைக் கடாக்கித்துக்கொண்டு, அர்த்தநீருளிச்செய்கிறார்,—ஏவின இத்த்யாதிக்குக்கீழைக்கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம், அத்தாலுமித்யாதி—கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம்—தாத்பர்யார்த்தகதநழுகநவாக்யார்த்தம், படுக்கப்பட்டுஇத்த்யாதி—அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, அச்சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும்படி யென்னென்ன, ஸ்வத:இத்த்யாதி—அவன்-ஈஸ்வரன்—இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன, இவனுடையஇத்த்யாதி—கீழ்வாக்யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, “பல்லாண்டுகூறுதும்” என்கிற நிர்ந்தாரணத்தைக்காட்டுகிறார், உண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை இத்த்யாதி—சாய்ந்தாற்போலேயிருப்பதொன்றாகையாலேயென்றுகூட்டுவது—பரபாகத்தை-வர்க்குணைக்கர்ஷத்தை,

பத்தாம்பாட்டு.

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்டவந்நாளேயடியோங்க ளடிக்குழல் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண் செந்நாள்தோற்றித்திருமதுளையுட்சிலைகுனித் தைந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே யுன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

ப-ரை.—எம்பெருமான் - எம்முடைய ஸ்வாமியே, உன்றனுக்கு ஸர்வசேவியான வுனக்கு, அடியோமென்று-சேஷபூதொன்று, எழுத்துப்பட்ட - அடிமைச்சிட்டெழுதிக்கொடுத்த நாள், எந்நாள் - எந்தநாள், அந்நாளே - அந்தநாளே, அடியோங்கள் - தாஸபூதரான நாங்களும், அடிக்குழல் - எங்கள் கர்ஹங்களிலுள்ள புத்ரபெளத்ராநிகளும், அஹங்காரத்தை யும் - அஹங்காரகார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களையும், வீடுபெற்று-விடப்பெற்று, உய்ந்தது - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம்; செம்-அழகிதான, நாள்-ரோஷிணிநக்ஷத்ரத்திலே, தோந்நி - திருவவதரித்து, திருமதுளையுள் - ஸ்ரீவடமதுளையிலே, கம்ஸனுடைய ஆயுத்காலையிலேபுக்கு, சிலைகுனித்து-விலைமுறித்தும், ஐந்தலைய - ஐந்து தலைகளையுடையனாய், பை - பரந்தபட

த்தையுடைய, நாகத்தலை - காளியனென்னும் பாம்பின்தலையிலே, பாய்ந்த வனே - குதித்தவனே, உன்னை - உனக்கு, பல்லாண்டு காலமும் - மங்களா சாஸநம்பண்ணுகிறோம்.

தா-ம். எங்கள் ஸ்வாமியே, உனக்கே நாங்கள் அடிமைகளென்று ஸாஸநப் பட்டநான் எந்தநான், அந்தநானே அடியோங்கள் மோகூத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித் தோம், செவ்வையான திருநகூத்தரத்திலே அவதரித்து, ஸ்ரீவடமதுவையிலே தநுர் ப்பங்கம்செய்து, ஐந்துதலைகளையும் விஸ்த்ருதமான பணத்தையுமுடைய ஸர்ப்பாஸ் யத்திலே குசித்தவனே, ஒருகுறையுமில்லாதவுன்னை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறோம் என்பதாம்.

அ-கை.—பத்தாம்பாட்டு. (எந்நாளித்யாதி) கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அந்யப்ரயோஜநர், தேஹயாத்நாயிலும் தங்கள் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூப மாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ர யோஜநாத்ரபரர் புகுருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப் பதோதோற்றங் காண விராகில்லாமையாலே பகவத்ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்குப் பிழறிந்த ஏற்றத்தைச்சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐச்வர் யார்த்தியும் ஸங்கதனாகிறபோது “சாந்தமுந் தந்தென்னை வெள்ளையிராக்க வல்ல” என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந் தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவை த்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனுக்கினுன்னன்று ஆச்சர்யப்பட்டான்; கைவல் யார்த்திகள், தங்கள் க்ஷுத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாதம்பாவி விராசகரமாகையாலே ஆச்சர்யணவேனையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொ ண்டாடுகிறார்கள்.

வ்யா.—(எந்நான்!) “அந்நான்” என்னவமைத்திருக்க, “எந்நான்!” என் கிறது, வகுத்தசேஷிபக்கவிலே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகா லமாயிருக்கச்செய்தேயும், “ஹவ்யஹாதாவெதிஸா - ஸுப்ரபாதாச மேரிஸா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம் படி புகுரவியுத்தின திவஸமென்று அந்நானைக்கொண்டாடுகிறார்கள். பக வத்ப்ரபாவத்தான் விஷயேகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியாயிரு க்குமிதே. அவதாரத்திலேற்றஞ்சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென் னு அந்நாளும் கொண்டாடப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாத்ரந்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அதுவொழிந்து அந் ந்யப்ரயோஜந னைக்ககு அடியென்னென்னில் (எம்பெருமான்) க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கவிலேவரு கையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது. வகு த்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாத்ரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கவிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவெ ன்னில் (உன் நனக்கடியோமென் நெழுத்துப்பட்ட) அடியோமென்கிறஅர் தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சி லின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தி

யுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலேயுண்டிறே. “ஓயிதேயு காக்காஸ்ப் ஹவ்யாஹர நூபிநுஸ்ய ரநு-ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரந்மாமநுஸ்மரந்” என்னக்கடவதிறே. அதவா, ஆனோனும்பக்கவிலே ஏதேனும் மொன்றைவேண்டிச் செல்லிலும் நமஸ்கர்த்தப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும் ஆதமயா தாத்மய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள் பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெருமான்” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “உன்றனக்கு” என்கிற சக்தியாலும், “எழுத்துப்பட்ட” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பலிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். “பட்ட” என்கிறது - “முத்துப்பட்ட” என்கிறப்போலே. “வாழாட்டி” என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய தூர்லபத்வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்தினுடைய தூர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மாஹம்போலே, பஹுஜல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமஸ்கர்த்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிறே. (அந்நான்) “எம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்று எழுத்துப்பட்டநான், எந்நான் - அந்நான்” என்றவயம். “அந்நானே” என்கிற அவதாரானத்தாலே - அதொழிய எங்கள் பக்கல் ஆதுகல்யலேசமுமில்லே யென்று கருத்து.

அத்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜந பரம்பனாகளைச் சொல்லுகிறார்கள் (அடியோங்களித்யாதி) அடியோங்களாகப்பெற்றோம்; குடினும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார்கள் - அஹங்காரக்ரஸ்தராய் ததநுகலமான க்ஷாத்த்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேகித்து உன் றிருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகூரஸராகப்பெற்றோம். (அடிக்குடில்) “குடில்” என்று - க்ர்ஹம். அத்தாலே - க்ர்ஹஸ்தரான புத்ரபெளத்ராதிகளும் அடியாராகப்பெற்றோம். “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார்” என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலே யாகி ல்புத்ரபெளத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாகம் பிறந்தபடியென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக்காவலிடுமவன் அசல்துறையையும் காவலிடுமபோலே, ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள்புகுராதபடி விஷயிகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிறபாட்டிலும், “குடிக்குடியாட்செய்கின்றோம்” என்றார்களிறே. சேஷிஸந்திதியிலே சேஷபூதர் க்ர்ஹத்தை “குடில்வளைக்க” என்றுசொல்லக்கடவதிறே. (வீடுபெற்று) வீட்டைலபித்து. அதாகிறது - அஹங்கார மமகார கார்யமான ஜீவ்வயகைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யஸித்தியோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்யார்தர்க்கதமிறே. (உய்ந்ததுகாண்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ்ஜீவநம் என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும்.

“உய்ந்ததுகாண்” என்று அறியாதானா அறிவிப்பாணப்போலே சொல்லுகிறவிதாக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப் போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுக்குபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்

கள். (செந்நாளித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தாங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி கர்த்த்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகையே கர்த்த்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன (செம்நாள்) அவதாரத்துக்கு ஏசுர்த்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்திரியமான விக்ரஹத்தை “ஸுகஹிநுஜநயநவிஷ்யதாஹி: - ஸகலமநுஜநயவிஷயதாங்கத:” என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. (திருமதுறையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே; சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவரிலே. (சிலைகுனித்து) அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறுத்தும் அவ்வூரிலே புகுத்து கம்ஸனுடைய ஆபுதசாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்துப் பூசலை விளைத்தாய். அதுகூலரடைய “என்வருகிறதோ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மீறம்பிறக்கும்படி சிறுகுபடுத்துவதே!.

(ஐந்தலையவித்யாதி) அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெறிகைக்கு என்கிறார்கள். (ஐந்தலையபந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சவாயையுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்தீர்த்தமான பணத்தை யுடைத்தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றே புக்கது. “வனக்ஷாதுவிநாராஜம் க்ருஷ்ணாஸுநாவநம் யயள - ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணோபந்தாவநம்யயள” என்று-தமையன் ஒருநாள் பேரநிற்க பரம்பின்வாயிலே புகும்படியிறே தீம்பு. “க்ஷணுவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பர்கள், இதுக்கடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டணாக்கேட்க; “ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்கராய் குணதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்திரிகள் வஸிஷ்டாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் மூல்லகாலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒருபயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ரஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துஷ்பரகர்த்திகளை வரக்கூட்டும் க்ருரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள்தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்தீண்டியாயிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களெல்லாநிலைகாணும்” என்றருளிச்செய்தார்.

(உண்ணைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே) இப்படிப்பட்டவுன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியத்தரிக்க விரகுண்டோவென்கிறார்கள். (க௦)

அரும்பதம்

எங்கனித்யாதி—கீழிற்பாட்டில் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசரமென்றீர், அதுக்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பரிசுரமாகைக்கு ஸூசகமும், ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், கீழிற்பாட்டித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே—தேஹயாத்தாயிலும் பாசுந்தீர்த்தமே ஸ்வபாவமாகச்சொல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்கு தாத்காலிகாபிரயம் வந்ததாகச்சொல்லுகையாலும், ஸூசகங்களுண்டு; ஆகை

யாலே, அந்நம்பர்யோஜநாந்தரபரர் பாசரம் என்று கருத்து—தேவையாத்தாயிலும் என்ற ஸமுச்சயம் ஆத்மயாத்தாயில் கிம்புந்யாயத் தை ஸூசிப்பிக்கிறது—மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்புகுந்தார்களாகையாலே, அவர் களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்று கூட்டுவது—ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்ற துக்குக் கேவலனென்று கருத்து—அங்ஙனிருப்பதென்று - பரதந்தரனாயிருப்பதென் றபடி—மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்புகுதுகிறார்கள்; அவர்கள் பாசரத்தாலே திருப் பல்லாண்டுபாடுகிறாண்டு இங்குக் கூட்டுவது—ப்ரயோஜநாந்தர பரராஜல், பக வத்பரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, ஐஸ்வர்யார்த்தியும்த்யாதி—ஐஸ் வர்யார்த்தியைப்போலே ஸங்கதராகித “தீயிற் பொலிகின்ற” என்றத்திலே சொல் லாதே, இப்பாட்டிலே இத்தைச்சொல்லி, ஆஸ்சர்யப்பட்டுவென்கிறபடி யென் னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் அவன் இத்த்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே—ஈஸ்வரன் தந் துவெள்ளுயிராக்கினானாகையாலே, அவனை முன்னிலையாக்கக்கண்ட வாஸனையாலே, அவன் வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சிற்பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஐஸ் வர்யார்த்திகள்; கேவலர் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாக்கக்காணாமையா லே, ஆம்வாராலே திருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற அந்தப்பா ட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்று கருத்து—கொண்டாடினார்கள் என்ற அநந்தரம் இப்பாட்டில் என்று கூட்டுவது—மேலே “அந்நாள்” என்று சொல்லியிருக்க, அதமை யாதோ “எந்நாள்” என்று சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார், அந்நாளித்த்யாதி—எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்று ஸேஷம்- கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, எந்நாள் என்கிறது என்று கூட்டுவது—வேணுமா கில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, பசுவ தித்த்யாதி—இப்படி நாளைக்கொண்டாடின துண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணதிரூபே ண அவதரித்த காலத்தில் அதிஸயத்தைச்சொல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை ராமஜய ந்தி, க்ருஷ்ணஜயந்தி, நரஸிம்ஹஜயந்தி, என்று, ஸாஸ்த்ரங்களாற் கொண்டாடப்ப பட்ட தென்கிறார் அவதாரத்திலித்த்யாதி—“அடியோம்” இத்த்யாதிக்கவதாரிகை ப்ர யோஜநேத்த்யாதி—எம்பெருமானாகையாலே, உய்ந்ததுகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், கூடாத்ரேத்த்யாதி—“அடியோங்குள்” இத்த்யாதிக்கவதாரிகை, வகுத்தஇத்த்யாதி—வகுத்தப் பரப்தமான—எழுத்து-வார்க்கும்கமானஸப்தம்; அதா வது - ப்ரணவமாதல், நமஸ்ப்பதமாதல்—எழுத்துப்படுகை-உச்சரிக்கை—முத்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் அடியோமென்கிற இத்த்யாதி—வாச கமானஸப்தம் என்று-ப்ரணவம்; இது “அடியோம்” என்கிற அர்த்தத்தைச்சொல் லுகையாவது “அடியோம்” என்கிறபதம் ப்ரதியோகிஸாடுபகூமாகையாலே அகா ரார்த்தத்தையும், ஸர்வம்வாக்யம் ஸாதாரணம் என்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத் தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்தயார்த்தத்தையும், அஸ்மச்சப்தபர்யாயதயா ப்ரதயகர்த்தபோதக மாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசந்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயகத்தையும் காட்டக்கடவதா யிருக்கை—வாசகமென்றது-ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதாநயம்—சப்தப்ராதாந்யமா கையாலே வேறென்றை யபேகித்தி, யற்றென்றுக்கு வாசகஸப்தம் சொன்னாற் போருமோவென்ன, “உன்றனக்கு” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் நெ ஞ்சிலித்த்யாதி—கைவல்யார்த்திக்கு இந்த ப்ரஸங்கமென்னென்ன, அடிமைக்கித் த்யாதி—எங்ஙனெயென்ன, “ஓடி” இத்த்யாதி—இந்த பீரமானம் ஐஸ்வர்யார்த்திவிஷ யமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளினார், இங்குமெடுக்கையாலே உபாஸநமாந் ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேணுமென்று திருவுள்ளம்—இரண்டாம் அர்த்தத்தை யரு ளிச்செய்கிறார் அதவா இத்த்யாதி—நமஸ்ப்ரயோகமென்றது—நமஸ்ப்பத ப்ரயோகமெ ன்றபடி—ஆனால் இது அடியோம் என்றதாடிவென்ன, அதுவும்த்யாதி—யாதாதம்

யவாசகமாகையாலே தத்வாசகத்வம்ஸித்தமென்று கருத்து—இந்த அர்த்தத்தில் ப்ரக்ருதஸங்கைக்கு உத்தரங்காட்டுகிறார், அதுவேயெங்கனிய்யாதி—கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், எம்பெருமானிய்யாதி “கூழாட்டப்பட்டு” என்ற இடத்திற்போலே யாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார், பட்டவென்கிற இய்யாதி—வேணுமாகில், இதில் அர்த்தாநுஷ்டானம் துர்லபமாகையாலே இப்படிச்சொல்லலாம், ஸுலபமாக ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கை அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்வாழாளித் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—அர்த்தம் என்றது—தாஸ்யம்—கீழ்ச்சொன்ன தெனரல்பயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார், அஹங்காரேத்யாதி—“எந்நான்” என்றதுக்கு விஸேஷ்யாகாங்கைக்ஷயி “எந்நான்” என்கிறபதத்தை அந்யாஹரித்து, அந்யயம்காட்டுகிறார் எம்பெருமானிய்யாதி—அதுவொழிய - எம்பெருமானுக்கென்றே முத்துப்பட்டநாளொழிய—மேலுக்கவதாரிகை அத்தாலிய்யாதி—அத்தாவென்றது—அந்நானாவென்றபடி—பரம்பரைதன்னைக்காட்டுகிறார் அடியோங்களைக்கெனிய்யாதி—குடியும்—குடிரும்—அடிக்குடியலாகவென்றது—அடிமையுடைத்தான குடில் என்றபடி—இந்நாலு ப்ரயோஜனங்களையும் அவர்களுடைய ஹார்த்தாபிராயாசுருணமாகவிவரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அடியோங்கள் பெற்றோமென்றதுக்கு பூர்வதஸாகதரமுகேவிவரணம், அஹங்காரேத்யாதி—கருஹஸ்தரான கருஹத்திலிருக்கிறகுடியிலே தத்ரத்யயா லக்ஷணபாகச்சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்—இதுக்கு ப்ரமாணம் “நல்ல” இய்யாதி—நல்லபதம் - அதுகூலதாம்பத்யம்—இந்த ப்ரமாணத்தில் “கொண்டபெண்டிர்மக்கள்” என்ற பர்யந்தம் திருவுள்ளம்—எழுத்துப்பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகத்வத்தைப்போக்கி, ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கினுள்ளது பரிஹரிக்கிறார், முத்துப்பட்ட இய்யாதி—“அடிக்குடில்” என்றதுக்கு, சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங்காட்டுகிறார், இவர்கள்ஸங்கதரித்யாதி—மனையென்னுதே குடில் ஸப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, ஸேஷிஇய்யாதி—குடில்வளைக்கவென்றது, லோகவயவஹாரத்தைக்காட்டினபடி—வீடு பரமபதம்என்றால் மங்களாஸாஸநவேனியிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, “வீடு” என்றத்தைவிடுகையாக விவரிக்கிறார், அதாகிறஇய்யாதி—இப்பாட்டு கேவலருடைய பாசுரமாயிருக்க, ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டியருளிச்செய்தது அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவர ப்ரஸத்தியுண்டென்னுங்கருத்தாலே—அபிமதஸித்தியொழிய த்யாகஸித்திபேரோவென்ன, ப்ராப்யேத்யாதி—உஜ்ஜீவநமாவதேதென்ன, தாஸ்யமென்றும் இய்யாதி—பர்யாயம் என்றது—விஸேஷ்யபர்யவஸாநப்ரத்யா-ஸர்வஜ்ஞனுக்கு, “காண்” என்று, காட்டவேணுமோ என்கிறஸங்கையை அதுவறித்து, பரமோதாரணுகையாலே வேணுமென்றுபரிஹரிக்கிறார், உய்ந்தஇய்யாதி—உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் பாவம் ப்ரயோஜநாத்ரேத்யாதி—“பாய்ந்தவனை” என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகைவிஷயமேதென்னவென்றது—நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, அவதாரத்துக்கித்யாதி—“தோற்றி” என்றதுக்குவாஸினை, அதீந்திரியேத்யாதி—“மதுரை” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, உகவாதார்கண்ணுக்கு மென்றது வ்யாவர்ய பூர்வகமாகத்தாத்பர்யம், அதுதானுமிய்யாதி—கில்—வில்—குணிக்கை—வணிக்கை—அத்தாலே முறிக்கையைச்சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும் சேர்த்துத் தாத்பர்யம், அவ்ஹரிவித்யாதி—மறித்தும்—புரரபீத்யார்த்தே—பூசல் விளைத்தாயென்று அர்த்தஸித்தம்—அவ்வபநாதத்தைச் சொன்னவர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார், அதுகூலரித்யாதி—வயிறுபிடிக்க வேண்டும் தஸையென்று, ஒளித்து வளருகையாலே—மறம்—கோபம்—சிலுகு படுத்துகை - சண்டையுண்டர்க்குரை—திருமதுரை கம்ஸந்தாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசலவிளைத்ததுந்தான் பயஹேதுவாயிற்று—பரிவாருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலே தான் நிர்ப்பயமாக வளரப்பெற்றதே—வென்று, “ஐந்தலை”இய்யாதிக்குத்தாத்பர்ய

மருளிச்செய்கிறார், அது கிடக்கஇத்யாதி—இவ்வபதாரங்களை முன்பின்னாக அருளிச் செய்கையாலே, இவ்வர்த்தம் பலிதமென்று திருவுள்ளம்—நிர்ப்பயமாகவர்த்திக்கிறகாலமென்றது—புரிப்ருந்தாவரத்திலே திரிகிறகாலமென்றபடி—காளியனை யிங்கே வாணிக்கைக்குத்தாத்தாயம், கடிக்கைக்கிட்யாதி—“பை” என்றது விஸ்தருதமும், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் விஸ்தருதமான பணத்தையென்று—“பாய்ந்தவனே” என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, ஏகதேய்யாதி—தீம்பு-தௌஷ்ட்யம்—முதற்பாட்டில், “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றும், ஏழாம்பாட்டில், “வாணனை யாயிரந்தோளும்” என்றும், இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணவதாரரபஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தைப்பரிகைக்கு ஹேதுவைப்பலபடியாக ஆபதஸம்வாதமுடேகநதர்பரிப்பிக்கிறார், க்ருஷ்ணவதாரமென்றாலித்யாதி—ஆழ்வார்களெல்லாருமென்றது “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று ஆழ்வாரும், “கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்று பாண்பெருமானும், மற்றைதிய்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்குங்கண்ணினையே விரும்புகையாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில் மிகவும் பதிர்திருக்குமவராகையாலே, ஆழ்வார்கள் ராமபகூபாதிக்களென்றதில்லையென்று ஜீயருக்குக்கருத்தாகக்கருதி, இவ்வவதாரத்துக்குள்ள விஸேஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார், ராமாவதாரத்திலே யித்யாதி—ராமாவதாரத்திலே யென்றது—ராமாவதாரம்பண்ணினபோதென்றபடி—பிள்ளைகளென்றது—மேல்பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச்சொல்லுகையாலே—மந்த்ரிகளென்றது வலிஷ்டாதிக்களும் கார்யவிசாரத்தகூராகையாலே—அயோத்யை என்றதுக்கு யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம்—அங்குத்தைக்கு - அவ்விஷயத்துக்கு—இங்கு - க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யென்றபடி—“உன்னை” என்றதுக்கும், “கூறுதுமே” என்கிற ஸ்வரத்துக்கும்வாஸனை இப்படிப்பட்ட இத்யாதி—இப்படிப்பட்டஎன்றது—இப்படித்தீம்பனா என்றபடி—

பதினேரம்பாட்டு.

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோனபிமானதுங்கள் செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன் நல்வகையால் நமோநாராயணவென்று நாமம் பலபரவிப் பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே.

ப-னா.—திருமாலே - ஸ்ரீயுபதியானவனே; அல்வழக்கு-தப்பான வழக்குகள், ஒன்றும்—, இல்லா - இல்லாததாய், அணி - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரிலுள்ளார்க்கு, கோன்-தலைவராய், அபிமானதுங்கள் - “நான் எம்பெருமானுக்கடியன்” என்கிற அபிமானத்திலுயர்ந்தவரான, செல்வனைப்போல - செல்வநம்பியைப்போல, நானும் - சேஷபூதனானானும், உனக்கு-சேஷியானவுனக்கு, பழுவடியேன்-பழையவடியேனாகையாலே, நல்வகையால் - விலகூணோபாயத்தால், நம3-நான் எனக்குரியேனல்லேன், நாராயண - ஸர்வஸ்வாமியே, பல்வகையாலும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், பவித்திரனே-பரிசுத்தனானவனே, என்று—, நாமம்பல - உன்னுடைய திருநாமங்களையெல்லாம், பரவி-வாயில்வந்தபடி சொல்லி, உன்னை - உனக்கு, பல்லாண்டு கூறுவன்-மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறேன்.

தா-ம்.—ஸ்ரீயுபதியே, வழக்கல்லாதவைகள் ஏகதேஸமுமில்லாத, அலங்காரமான திருக்கோட்டியூரி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிர்வாஹகரையும், தாஸோஹமென்கிற அபிமாஸுரேஷ்டனான செல்வகம்பியைப்போலே, அடியேனும் உனக்கே வழிவழியாட்செய்கிறவனாகையாலே, விலகாதனோபாயமென்றுகொண்டு, எனக்குரியேனல்லேன் ஸர்வஸ்வாமியேயென்று, அநேகந்திருநாமங்களையும் கொண்டாடி, எல்லாவிதத்தாலும் பரிபுரத்தானவனே, ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனான வுண்ணமங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறேன் என்பதாம்.

அ.—பதினேரம்பாட்டு. (அவ்வழக்கித்யாதி) * அண்டக்குலத்திலே ஆஹ-உதராய், “நெய்யிடை” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

வ்யா.—(அலவழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமிதே; தேஹத்தில் ஆதம்புத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; * ப்ரகர்தேஃபரமானஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அதுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்த்ரங்களில் பரத்புத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பகவத்பஜநத்துக்கு பலம்ப்ரயோஜநாத்ரமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; அநந்யப்ரயோஜநமானுமஉபாயாத்ர ஸாத்யமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவததுபவத்தை “மமேதம்” என்றிருக்கை வழக்கல்ல; இனி, “வழக்காவது-சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை” என்றிதே யிவிரிருப்பது. (அணிகோட்டியர்கோன்) இவையொன்று மின்றிக்கே, “அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு” என்றாய்த்து அவ்வூறிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடியிவர் என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது, “அணி” என்று - ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான வுனென்கை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பொன்பா நென்னென்னில்; காமத்தால்வந்த தூர்மாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; “தாஸோஹம்” என்கிற வைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பொன்கிறது. அதாகிறது உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்லையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதமாயிருக்கை. “செல்வன்” என்று-ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவொன்கை. அதாகிறது - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றவொன்கையும், “மக்ஷணொமக்ஷிவஸு ௨ நு - லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி ஸம்பந்த” என்கிறபடியே “சுஹம்ஸுபூக்ஸிஷ்ராபி - அஹம்ஸர்வமகரிஷ்யாமி” என்றிருக்கையும். (பேரல்) “உவரோநஸொஷாணாம் ஸாயுநாபு - உபமாநம்ஸேஷாணம் ஸாதாநாம்” என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர்.

இவரை தர்ஷ்டார்தமாக்கிக்கொண்டு, “பழுவழியன்” என்று முன்பு ஜீசுவர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்ரமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞானமுடையார்க்கும் இன்னுஸ்யரிக்குமவ

னுக்கும் வாசுவையாதே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிபூராயத்தாலே சொல்ல வுமாம். (திருமாலே) “இவ்வாத்தமவஸ்து ஒரு மிதுநசேஷம்” என்று சேஷத்வ ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால்-மாதாபிதர்சேஷத்வமும் தேவதார்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறாப்போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிருபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

(நானும்) ப்ரயோஜநாத்ர பரதையாலே அநாதிகாலம் அந்யார்ஹ னாய்ப்போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷி கையாவது-பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித் தவோபாதிபிறே. (உனக்குப் பழவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதி யான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதியென்கை. (உனக்கு) ப்ரயோ ஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவே ஹேதுவாக அந்யப்ரயோஜனாக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்ததாத்தப்ரியமான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல். (நல்வகையால் நமோநாராயண வென்று) நாராயணனுக்கேயுரியேன், எனக் குரியேனல்லே நென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தவிதூரமாக ஜப ஹோமாதி முகத்தாலே பிறந்த அவ்யமடையத்தீவகை யென்றிருக்கிறார் கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதகமிதே, “நலோநாராயணாயெதிஜ்ஞ ஸுராரூஸாயக்ஷ - நமோநாராயண யேதிமந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக” என் னக்கடவதிறே. (நாமம் பலபரவி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, “அடிதொழு தாயிரநாமம்சொல்லி” என்றாரிறே; அத்தையிறேயிவர்களும் சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ர மாபேக்ஷை யுள்ளது- முன்பு “மமேதம்” என்றிருந்தவர்களுக்குமங்களா சாஸநயோக்யராய்ப்படி புகுர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாத்ர பரண அசுத்தி யைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்காரமகாரங்களாதிர அசுத்தியைப் போக்கி, சேஷத்வத் தன்னிலும். மாதா பிதர் சேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுர நிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூ திகளைப் பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லா ண்டு கூறுவனே) ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனை வுன்னை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகளழுவர் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறான்னுமிடந் தோற்று கிறது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங் கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம். (கக)

அருமீபதம்.

“அல்வழக்கு” இத்யர்தி—“பழவடியேன்” என்கையாலே, இப்பாட்டு அந்ந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமாயிருக்க, இன்று திருத்தின ஐஸ்வர்யார்த்தி பாசுரமெங்ங னேயென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கக்கூடிய ஸங்கதிமுக்கேந அவதாரிகை அண்டக்

பதினேரம்பாட்டு வ்யாக்யாநஅரும்பதம். அக

குலத்திலே இத்தாதி—ஆஹ்வாரக்ரமத்தால் பல்லாண்டொடுகை மற்றை இவரிடத்திலும் காண்கையாலே, இப்பாட்டு ஐஸ்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டிலே—“பழவடியேன்” என்கிறதும் இதுக்கதுகூலமாகச் சொல்லவேணுமென்றாகருத்து—“ஒன்றுமில்லா” என்கைக்கு, அநேகமுண்டோவென்ன, வழக்கல்லாதவை இத்தாதி—இத்தை உபபாதிக்கிறார் தேஹத்தில் என்று தொடங்கி ஆறுவாக்யத்தாலே—வழக்காவது - ந்யாயம்—இவையெல்லாம் அல்லாதவழக்கானால், வழக்கொன்றுண்டாகவேணுமே யிவருக்கென்ன; “கோன்” என்ற பதத்துக்கு விஸேஷணமாக்கியருளிச்செய்கிறார் இனி இத்தாதி—இவர் என்றது—செல்வநம்பியை—கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்—கோன் பததாத்தப்யம் இவைஇத்தாதி—இவர்—செல்வநம்பி—இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் அணி இத்தாதி—துங்கன்-ஸ்ரேஷ்டன்—அபிமாஸுப்தம்ஸமாந்யஸுப்தமாகையாலே, விஸேஷபர்யவஸாரம் பண்ணுவதாகினைத்து, ததவிஷயஸங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார் அபிமாநம் இத்தாதிவாக்யத்தாயத்தாலே—வைஷ்ணவாபிமாநந்தான் வைஷ்ணவாபிமாநமென்றும்அவைஷ்ணவவிஷயாபிமாநமென்றும்த்விவதமாக்கி விவரிக்கிறார் அதாகிறத்தாதி—“கஹஸ்யவ-ஹ்ஸ்யஸ்யாதி” என்றது செல்வநம்பி உத்தியாக்கி யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது—இவர் த்ருஷ்டாந்திகரிக்கைக்குத்தரும்படி யிருப்பரோவென்ன; ஸ்ரீப்ரஹ்மசாழ்வானைப்போலே ஸர்வோபமாநபூமியாயிருப்பொன்கிறார் “உஷ்ரோநம்”, இத்தாதி—இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையிலே ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாஸ்ரத்தரிலே யென்றறின்றீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறதும், இவிலே “பழவடியேன்” என்கிறதும் சேராதே யென்கிறுங்கையை அதுவதித்து, ஸத்தாரி பந்தநமாகவும், பகவதப்பிராயத்தாலே யென்றும், பரிஹரிக்கிறார் இவனைஇத்தாதி வாக்யத்தாயத்தாலே—கர்மத்தால் இத்தாதிக்குக்கருத்து ப்ரதிபந்தமான ஓறங்காரம்போனால் அநாதினித்தமான அடிமை ப்ரகாஸிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்று—ரைஸர்க்கிகமான-ஸ்வாபாவிகமான—“பழவடியேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “திருமாலே” என்றதுக்கும் பாவம் இவ்வாத்தவஸுது இத்தாதி—பலிதம் இத்தால் இத்தாதி—இப்பதப்ரயோகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாயென்கிறார் அசுவா இத்தாதி—“நானும்” என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் ப்ரயோஜநேத்தாதி—அந்யார்ஹன் என்றது—எனக்குறுப்பாய் என்றபடி—ஈஸ்வரன் பக்கலிலேயன்றோ ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தது, அது அந்யார்ஹகையாமோவென்ன; ஸேஷிபக்கலிலே இத்தாதி—“உனக்குப்பழவடியேன்” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்தப்யம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்யமாதல் குணக்ருத்தாஸ்யமாதல் உடையவென்று—முந்தினது உனக்கித்தாதி—இரண்டாவது ப்ரயோஜநாந்தரேத்தாதி—மேலுக்கவதாரிகை இந்த ஸ்வரூபேத்தாதி—“நாராயண” என்றதுக்கர்த்தம் நாராயணனுக்கேயென்றது—நமஸுப்தார்த்தம் எனக்குரியேனல்லேவென்றது—“நல்வகை” என்றதுக்குத்தாத்தப்யம் முன்பு இத்தாதி—அர்த்தவிதரமாக—அர்த்தஜ்ஞாநரஹிதமாக—அந்வயம்—ஸம்பந்தம்—திவகை - துஷ்ப்ரகாரம்—மந்த்ரம் மோக்ஷஸாதநமன்றோ, ப்ரயோஜநாத்ரத்துக்கும்ஸாதநமோவென்ன; இதுதான் இத்தாதி—இதுக்கு ப்ரமாணம் “நர” இத்தாதி—இதில் ஐஸ்வர்யார்த்திக எென்கிறதை மூதலிக்கிறார் இவரிவர்களை இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே—வ்யாவர்த்தம் ஸாதநம் இத்தாதி—க்ரமாபேகைக்ஷ வேண்டாமைபாலே பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார்முன்பு இத்தாதி—இசைவேவேண்டவதுவேறொருநியதி வேண்டாவென்று கருத்து—“நாமம்பஸ்பரவி” என்றத்தையும், “நமோநாராயண” என்றத்தையும், “உனக்குப்பழவடியேன்” என்றத்தையும் கடாக்கித்து, “பல்வகையாலும்பலித்திரனை” என்றதுக்குத்தாத்தப்யம் ப்ரயோஜநாத்ரபரணை இத்தாதி

—பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் ஸ்வரூபேத்யாதி—“பவித்திரனை” என்றுஸம்போதித்திருக்கச்செய்தேயும், “உன்னை” என்று விஸேஷித்ததற்குப் பரபந்தப்ரஸர்த்தம் ஸௌந்தர்யாதிகைஸரிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். சொல்லால் இத்யாதி—ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்தித்வம், பரபந்தப்ரஸர்த்தம் மங்களாஸாஸம் பண்ணுகிறா மாகையாலே, இவ்வேகவுடையவையெல்லாம் சொல்லுகிறது—இத்தால் கீழ் இருவரும் மங்களாஸாஸம் பண்ணுகிறார்கள். இதில் அநந்யப்ரயோஜநத்வம்சமக்கிருர்சையாலே தத்தப்ரஸர்த்தம், பரபந்தப்ரஸர்த்தம், ஸ்வயார்த்தித்வத்தையும், தத்தப்ரஸர்த்தத்தையும் ஆரோபத்துக்கொண்டு, தாமேமங்களாஸாஸம் பண்ணுகிறாரென்று கொள்ளவேண்டும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசநபுருஷவசநங்களாலேபென்று பரதமத்துக்குக்கருத்து.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்நன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியபொசால் நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

ப-ரை.—பவித்திரனை - பரிசுத்தனைவனும், பரமேட்டியை - பாம்பதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையனும், சார்ங்கமென்னும் - ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற, வில் - வில்லை, ஆண்டான்நன்னை - ஆளுமவன்விஷயமாக, வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் லவதந்த, விட்டுசித்தன் - பொரியாழ்வார், பல்லாண்டென்று—, விரும்பிய - ப்ரமேத்தாலேயருளிச்செய்த, சொல் - பாட்டுக்களை, நல்லாண்டென்று - சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தகாலமென்று நினைத்து, நவின்னுரைப்பார் - இடைவிடாமல் சொல்லுமவர்கள், நமோ நாராயணயவென்று—, பரமாத்மனை - சேதநாசேதநங்களை ஸரீரமாகவுடையவனை, சூழ்ந்திருந்து - சூழவிருந்து, பல்லாண்டும் - காலமுள்ளதனையும், பல்லாண்டேத்துவர் - மங்களாஸாஸம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

தா-ம்.—பரமபாவனை, பரமபதத்தையுடையவனை, ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற வில்லைத்தன்னதிரமாகக்கொண்டவனை, புதுவையில் அவதரித்தபெரியாழ்வார் மங்களமுண்டாகவேனுமென்று ப்ரேமத்தாலேசொன்ன இப்பாசுரங்களைச் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமானகாலமிதுவென்று, இடைவிடாமல் சொல்லுமவர்கள், நமோ நாராயணயவென்று, ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஸரீரமாகவுடையவனைச் சுற்றிநின்று, மங்களம்பாடக்கடவர்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—நிகமம் (பல்லாண்டென்றித்யாதி) இப்பரபதத்தைஅநுகரித்தார்க்கு பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவராய்க்கொண்டு மங்களாஸாஸம்பண்ணுகிறார். அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களுையழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களேப்பற்றி ஆசரயித்தவர்களும் பகீர்த் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநத்துக் காளாவொன்று அவர்களுையழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்

ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே யிழியலே யாவதாத்தமபாவி மங்களா சாஸகாஹ ராவர்களென்று இப்பரபத்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஒருபாதிபாலன்றிக்கே ஸ்வம்ஸூத்தனானவனை. “ஸாஸுதம்ஸிவம் - ஸாஸ்வதம்ஸிவம்” என்னக்கடவதிதே. இத்தால்-அசுசி பதார்த்த ஸம்போகத்தாலே தக்கதேதாவது. ரஸம் ஸம்பந்தனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அகத்தன் சுத்தனாகாமாசுதி பரம்பாவாத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது-தேதகாதேதகங்களில் வ்யாபித்தாலும் தக்கதேதாவும் ஸம்பாதிதோபிகையும், கிரஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரிய நித்ய ஸஞ்சிகளோடே ஒரு கோவாயக்குவாகும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸ்தாதேகந்திதனவனை.

சாங்கமென்ன நித்யாதி, இது மஹிஷபுஷ்ணபுத பரிஜங்களுங்கு முபலக்ஷணம். அப்துள்ளா ஸாயித் தெ தன்னை நிருபிக்கவேண்டும் படியிறே அவதகருக்குத் தன்னோடுள்ள பரத்யாஸத்தி. (சாங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை) சாங்கமென்னும் வில்லாண்டேயாய்த்து அதுக்கு பரலித்தி; மத்தகருத்தை யாருவவென் னுமார்ப்போலே, அத்தை யாருமவ னென்றாய்த்து இவனுட்கேற்றம். “சூலிவணியாகாணலேஷ்டி லுஹிதம் - ஆலிகத்தமிவாநாண மவஸ்டா ப்ரமஹத்தநு” என்னக்கடவதிதே. இத்தால்-“மல்லாண்டதின்டென் மலிவண்ண” என்கிற விடத்திலே பரித்யாஸத்தினைத் து, “பரமேட்டியை” இய்யாதிபாலே இரண்டாம் பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதியாகத்தை நினைக்கிறது.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-மல்லாண்டென்று-விரும்பியசொல்) இப்போது, பகவத்ப்ரபந்திகாமர், ப்யோஜநாத்ரபரர் என்றுஅவை வடையே வந்து கின்றாடுகையிதே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமையருளிச் செய்காருன்னிடம் தோற்றுகுதிதே, தம்முடைய வார்த்தைபாகத்தாம் தலைக்கட்டுவாலே, அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்யோஜநாத்ரபரர்க்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு நிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தையத்துக்காகவும் மங்களாசாஸநத்தல் தமக்குண்டான ஆதராதியயத்தோற்றுகைக்காகவும். (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரின் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் பரத்யாஸத்தி; பகவத் பரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்யோமாதியாம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாமமுண்டாய்த்து - ஆத்வார் விடினும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக விவர்திருவுள்ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே, “விட்டுசித்தன்மந்ததேதேகோயில் கொண்ட கோவலன்” என்னக்கடவதிதே.

(மல்லாண்டென்று) இப்பாசுரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலத்தைக் கொண்டாடி. “சுஷ்ணுஷ்ணமஹிதம் - அத்யமேஸபலம்ஜநம்” என்னக்கடவதிதே. கண்டதடைய “மமேதம்” என்றுபொந்த அநாதிகர் லம்போலன்றிக்கே, பகவதஸ்மத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவ

தி—பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் ஸ்வரூபேத்யாதி—“பவித்திரணே” என்றுஸம்போதித்திருக்கச் செய்தேயும், “உன்னை” என்று விசேஷித்ததற்குப் ப்ரபந்தப்ரவர்த்தகம் ஸௌந்தர்யாதிவையிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். ப்ரபந்தத்தால் இத்த்யாதி—ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்திதவத்த ஆரோபித்தும், தாமே மங்களாராஸநம் பண்ணுகிறா மாகையாலே, இவ்வேகவுருமம் ஐஸ்வர்யாரோபித சொல்லுகிறது—இத்தால் கீழ் இருவரும் மங்களாராஸநம் பண்ணுகிற ப்ரபந்தத்தில் அநந்யப்ரயோஜநத்வம்தமக்கிருக்கையாலே தத்ப்ரஹ்மசுவமார்த்தத்தையும், கைவல்யார்த்திதவத்தையும், தத்ப்ரஹ்மசுவத்தையும் ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமேமங்களாராஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கொள்ளவேண்டும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசந ப்ரஹ்மவச நங்களாலேயென்று ப்ரதமத்துக்குக்கருத்து.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

பல்லாண்டென்று பவித்திரணைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்லல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்த்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

ப-னா.—பவித்திரணை - பரிசுத்தனானவனும், பரமேட்டியை - பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையனும், சார்ங்கமென்னும் - ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற, வில் - வில்லை, ஆண்டான்றன்னை - ஆளுமவன்விஷயமாக, வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரி லவதரித்த, விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார், பல்லாண்டென்று—, விரும்பிய - ப்ரேமத்தாலேயருளிச்செய்த, சொல் - பாட்டுக்களை, நல்லாண்டென்று - சொல்லுமைக்கு ஏகாந்தகாலமென்று நினைத்து, நவின்னுரைப்பார் - இடைவிடாமல் சொல்லுமவர்கள், நமோநாராயணயவென்று—, பரமாத்மனை - சேதநாசேதநங்களை ஸரீரமாகவுடையவனை, சூழ்த்திருந்து - சூழ்விருந்து, பல்லாண்டும் - காலமுள்ளதனையும், பல்லாண்டேத்துவர் - மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

தா-ம்.—பரமபாவனை, பரமபதத்தையுடையவனை, ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற வில்லைத்தன்னநிமமாகக்கொண்டவனை, புதுவையில் அவதரித்தபெரியாழ்வார் மங்களமுண்டாகவேனுமென்று ப்ரேமத்தாலேசொன்ன இப்பாகசுரங்களைச்சொல்லுமைக்கு ஏகாந்தமானகாலமிதுவென்று, இடைவிடாமற் சொல்லுமவர்கள், நமோநாராயணயவென்று, ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஸரீரமாகவுடையவனைச் சுற்றிநின்று, மங்களம்பாடக்கடவர்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—நிகமம் (பல்லாண்டென்றித்த்யாதி) இப்ப்ரபந்தத்தைஅநிகரித்தார்க்கு பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார். அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி புண்டாகையாலே அவர்களுையழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைப்பற்றி ஆசுரயித்தவர்களும் பகிழ்ந்த ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக் காளாவவொன்று அவர்களுையழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்

ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே யிழியவே யாவதாத்தம்பாவி மங்களா சாஸநாஹ் ராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஒருபாதி யாலன்றிக்கே ஸ்வஸந்தான வனை, “ஸாஸ்தம் விஷ் ஸாஸ்வதம்ஸிவம்” என்னக்கடவதிதே. இத்தால்-அசுசி பதார்த்த ஸம்யோகத்தாலே தத்தந்ததோஷ ரஸம் ஸப்ர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அநத்தன் சுத்தனாகையுமாகி பரம்பாவ நத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது-தேதநாதேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்தந்ததோஷம் ஸப்ர்சியாதொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரி ஸய நித்ய ஸஞிகளோடே ஒரு கோவ யாக்ருகையும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸ்தானேஸ்திதானவனை.

(சார்ங்கமென்னு மித்யாதி) இது மறவிஷ்டுஷணயுத பரிஜங்களு க்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாஸாயிட்டுத் தன்னை நிருபிக்கவேண்டும் படியிதே அவர்களுக்குத் தன்னோடுள்ள ப்ரத்யாஸத்தி. (சார்ங்கமென் னும் வில்லாண்டான் தன்னை) சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டேயாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யாளுமவனென்னுமாப்போலே, அதை யாளுமவ னென்றுப்த்து இவனுக்கேற்றம். “சூலிவகுவிவாகாணஸிவஷ்டு ஹி ல்ஹிநஃ - ஆலிகத்தம்வாகாண மலஷ்ட ப்யமஹத்தநஃ” என்னக்கடவ திதே. இத்தால்-“மல்லாண்டதின்டோள் மணிவண்ண” என்கிற விடத் திலே பரிதரதையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இத்தாதி யாலே இரண்டாம் பாட்டிற்சொன்ன நித்யவிபூதயோகத்தை நினைக்கிறது.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று-விரும்பியசொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாத்ரபரர் என்றுஅடைவடை வே வந்து நின்றாநிலையிதே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமேயரு ளிச்செய்தாொன்னுமிடம் தோற்றுகிறதிதே, தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ர யோஜநாத்ரபரர்க்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணு கைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக் காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம்தோற்றுகைக் காகவும். (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரின் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாமமுண்டா ய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக விவர்திருவுள் ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணிப்படியாலே. “விட்டுசித்தன்மநத்தேகோயில் கொண்ட கோவலன்” என்னக்கடவதிதே.

(நல்லாண்டென்று) இப்பாசுரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏதாந்தமான் காலத்தைக் கொண்டாடி. “சுஷ்ரூஷஸுவஹிநஃ - அத்யமேஸபலம்ஜநம்” என்னக்கடவதிதே. கண்டதடைய “மமேதம்” என்றுபொந்த அநாதிகர் லம்போலன்றிக்கே, பகவதஸ்மத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவ

தாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதுர்வபரிமே. (நவின்னுரைப் பாள்) நவிலுகை - பரினுகை. இடைவிடாதே யுகாக்கை.

(சுமோநாராயணயவென்று) அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத் தைத் தவிருகையும், “நவேதம்” என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டும்) காலமெல்லாம். யாவதார்தம் பாவி யென்கிறது. காலந்த பரினாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டபிட்டுச் சொல்லுகிறது-அந்த பரினாமமுள்ளதேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. (பரமாத்மனே) தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னையொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீந மாம்படி யிருக்கிறவனே. இத்தால் - அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக் கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்கும்வனே.

(குழந்திருத்தேத்துவர்) “சுஜீவாஸாஸநயவ்யூஷ கலெநவொ ஸு-வெ - நமேபுரஸ்தாததந்ருஷ்ட தஸ்தேபுமொஸ்தாதே” என்கிறபடி யே-முன்பேநில்லா முறுவலை யறுவித்து அநிலே யீடுபடும, பின்பேநில் லா பின்பும் பிறகுவாஸியுமானவழிகையறுவித்து அதிலே யீடுபடுமென்பு படி சுழியாறுபடா நிற்கச்செய்தே, சால்வாங்க வொண்ணாத வாடிவழகு, அதிசங்கையா விளைத்து மங்களாசாஸநத்திலே முட்டுமென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ந்தமென்னும் வில்லாண்டான் மனளை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசிதன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியபொல் லல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் சுமோநாராயணயவென்று - பரமாத் மனைக்குழந்திருந்து பல்லாண்டும்-பல்லாண்டு-ஏத்துவர்” என்றவாயும். ()

அரும்பதம்.

பல்லாண்டென்றியாதி—இவ்வாழ்வார் தாம் மங்களாசாஸந மொழியச் செல்லாதவராகையாலே, பலததமுக்கே மங்களாசாஸநமபண்ணுகிறாரென்றுஅவ தாரிகை இப்பரபந்தத்தை இத்தாத—சொல்லுகிறாய் என்றது சொல்லுகிறாய் என்றபடி—“குழந்திருத்தேத்துவர்” என்கையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற ரென்கிறார்—அதாவது—“ஏத்துவர்” எனந்து ஏத்திக்கடவர்கள் என்றும் பகவதவிஷ யத்தில் மங்களாசாஸநபரவா பரார்த்திக்கையாலே, இப்பாட்டிலும் மங்களாசாஸ நம் பண்ணுகிறவென்றபடி—அந்நப்பரயோஜனையும், பரயோஜனாந்நபரணையும் அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருத்தாதே தலைக்கட்டக்கடமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் அந்யேய்யாதி—அவ்வளவும் - அம்மாந்ரமும—அதா வது பரயோஜனாந்நரத்தக்காகவாகிலும் பகவத்பாஸாத விஷயிருதராகை—இவ் விடத்தில், முதற்சொன்னமுவரும் நிகாஹத்துக்கிலக்கு; மற்றையிருவரும் அநக்ர ஹத்துக்கிலக்கு என்கிறவசநபூஷணவாக்யம் அநுஸந்தேகம்—ஆக ஸம்ஸாரிகளும் இப்பரபந்தத்தில் இழிந்தார்களாகில் இருந்தக்கடவர்களைன்று நருத்து—“பவித்திர னே” என்று இத்தை நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே ஸ்வாபாவிகபவித்ரனென்று அருளிச்செய்கிறார் ஒருபாதியால் இத்தாதி—இதுக்கு பரமாமம் “ஸாஸுதம்” இத்தாதி—“யொவஸ்பிவகதொராஸ” என்றும், “யுஜனயநிஸுதவஸரிசுஷ வரொடிகெநகீயெபுநஜெயுபுயிமகெநஸரிஸ்பிவொஹிசு” என்றும்

மாக்கித் தாத்தப்பயம் விட்னுநித்தன் இத்தயாதி—திருவுள்ளத்தை விடமாட்டாமையா
 லேயென்றது - திருவுள்ளத்தி லிருக்கையாலே யென்றபடி—இதுக்கு ப்ரமாணம்
 “விட்னுநித்தன்” இத்தயாதி—இப்பாகுரத்தை பென்றது—இப்ப்ரபத்தத்தை யென்ற
 படி—காலத்தைக்கொண்டாடின பேருண்டோவென்ன, “சுடுஷி.தூடி—இப்ப
 டிக்கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் கண்டதை இத்தயாதி—நம்ஸ
 ஸப்தார்த்தம் அநாதிகாலம் மமேதமென்றத்தைத் தவிருகையும் என்றது—“நாராய
 னைய என்றதுக்கார்த்தம் தவேதமென்னையும் என்றது—உபயத்தாலும் பலிதம் இத்
 தால்இத்தயாதி—விவரணம் யாவதித்தயாதி—“பரமேட்டியை” என்ற பதத்தைக்கடா
 கதித்து, ஆண்டுஎன்று சொல்லக்கூடுமோ என்ற ஸங்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப்பரிஹா
 ரம் காலக்ருதேத்தயாதி—பரமஸப்தார்த்தம் தனக்குமேலின்றிக்கேயென்றது—ஆத்
 மஸப்ததாத்தப்பயம் தன்னை இத்தயாதி—இப்பதப்ரயோக தாத்தப்பயம் இத்தால் இத்
 யாதி—“குழந்திருந்து” என்றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக ப்ரஸக்தியும் ஸம்பாதிபூ
 நின்றுகொண்டி, “ஏத்துவா” என்றதற்கு இத்ததைஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார்
 “நம” இத்தயாதி—முதுவல்-ஸ்பிதம்—ஈடுபடுகை-வித்தராகை—கிலா-நிற்கச்செய்
 தே--பிறகுவானியாவது-தண்டிக்கைக்கெம்புபோலே வளைந்துதிருப்பிடரியிலே தொ
 றகுறை அஸாதாரணமான ஆபரணவிஸேஷம்—சுழியாறுபடுகை-ஆற்றிற் சுழிபடு
 கை பென்றாய், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது—கால்வாங்குகை-பின்வாங்குகை—
 விளைத்து-ஸம்பாதித்து—இப்பாட்டுக்கு அஃவயம் தர்சிப்பிச்சுகிராபவித்திரனை இத்
 யாதி—“பல்லாண்டென்று ஏத்துவா” என்றது அப்பாஹந்தப்ரபமாதல், அதுஷங்கா
 தாகதமாதல்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவாவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தைநீ கெய் உடுத்து
 எங்கள் அல்வழங்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

அநிகுறுதும், அநாதாம் கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை
 பாடுதார், நீ உடுத்து எங்கள் கூறுதும், கெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.

திருப்பல்லாண்டு

சேவபு திவா தாது ருவாவுரந அருமவ்ஷங்கள்

ஸவபிண்புடி.

